Tăceri care dor

Roman anonim.

Capitolul 1

-Bine Mihai... Mă bucur că te-am auzit! Te aştept cu plăcere....
Corina închise telefonul cu o mână tremurândă. Mihai Apostol! Dumnezeule!... Un nume din trecut pe care n-ar fi crezut niciodată că-l va mai auzi. Iar acum, în doar câteva minute va suna la poartă. Un val de amintiri se iscase în sufletul ei din secunda în care îi auzise vocea la telefon.
14 ani... Acum 14 ani, Mihai îi era ca un frate... Apoi....totul a dispărut într-o secundă de nebunie....
....

Vara lui 1994

Chiar şi in oraşul de la malul mării căldura era insuportabilă. Corina se întorcea de pe plajă în cautarea unui strop de umbră în curtea casei părinteşti... Plecase cu picioarele goale şi acum cimentul îi frigea tălpile. Ce bine că nu avea mult de mers... La cei 14 ani, Corina era o copilă slăbuţă, vorbăreaţă şi plină de energie. Locuia împreună cu părinţii şi fratele mai mare pe o străduţă cu case vechi ce dădea spre mare, în inima Constanţei. Apropiându-se de casă, vazu o Dacie papuc demarând din faţa curţii lor, într-un mic nor de praf fierbinte. La naiba! Uitase că de astazi vine baiatul acela să locuiască cu ei. Mihai...şi nu mai ştiu cum... Of! Mama se plângea cand Corina venea acasă cu câte un pisoi rătăcit! Şi acum le aducea un nou “frate”. Ca şi cum Dani nu ar fi fost mai mult decat suficient. Mama Corinei, dna profesoară Pârvu, preda limba română la şcoala din cartier. Era una din cele mai respectate şi temute cadre didactice de acolo. O femeie elegantă, deşteaptă şi impunătoare, cu o pasiune neobosită pentru meseria ei. Clasele de copii ce ieşeau din mâna ei erau privilegiate.
- Gândiţi-vă cum ar fi dacă nu ne-aţi avea pe noi, spusese mama Corinei cu luni în urmă, să fiţi singuri pe lume, fără sprijin, fără dragostea unei familii. Băiatul acesta, Mihai, merită o şansă... Sunteţi de acord să fim noi cei care i-o acordă?
Şi Corina şi Dani fuseseră de acord. Dani cel puţin era nerăbdător să aibă un frate cu care să îşi pună năzbâtiile la cale! Din câte înţelesese Corina, baiatul, orfan de mamă, fusese pur şi simplu abandonat de tatăl lui în casă, în toiul iernii, fără bani, fară lemne de foc, fără nimic... Ce monstru fără inimă poate face asta? Corina se cutremură. Nu putea să-şi imagineze viaţa fără doi părinţi iubitori care să o protejeze, fără siguranţa că mâine va avea ce mânca şi că cineva îi va sufla tot timpul în ceafă să-şi facă idioatele alea de

teme.... Când se gândise la toate astea îi fusese uşor să spună da, deşi era clar că viaţa familiei lor nu va mai fi niciodată aceeaşi.
Durase mai mult de 6 luni să treacă peste birocraţia celor de la Protecţia Copilului, dar acum, parcă totul se întampla prea repede. Abia se văzuseră de câteva ori, şi de azi înainte vor deveni fraţi şi vor împărţi totul. "Hm, în definitiv, băiatul ăsta abia scoate două cuvinte pe oră... Cred că nici n-o să-l simţim în casă" se gândi Corina împingând cu două degete poarta fierbinte sub soarele amiezii.
Umbra din curte îi dădu ocazia să-şi răcorească tălpile încinse şi să-şi tragă sufletul înainte să dea ochii cu mama care sigur o va certa că a uitat "bineînţeles" de marele eveniment. Privi cu buzele bosumflate uşa larg deschisă, dar străjuită de nelipsita perdeluţă care, departe de a avea vreun rol estetic, nu făcea decât să împiedice muştele, ţânţarii şi alte vietaţi zburătoare să intre în casă. Casa familiei Pârvu s-ar fi putut confunda cu uşurinţă cu oricare alta de pe strada lor, sau de oriunde din oraş. O casă simplă, fară etaj, vopsită în alb şi cu un acoperiş jos, dintr-o ţiglă de culoare nedefinită. Curtea nu era mare. O alee dreaptă, de cel mult douăzeci de paşi, unea poarta de uşa casei. În partea stângă, un balansoar mare, de lemn, se adăpostea la umbra unui cireş, iar în dreapta umbra viţei de vie atent îngrijite de dl Pârvu era binevenită deasupra unei mese simple de lemn înconjurată de 4 scaune şi o băncuţă. Tatăl Corinei, iubea să îngrijească grădina. Mereu trebăluia câte ceva pe afară cu ţigara în colţul gurii şi şi murmurând câte un cântec popular ardelenesc. Căci de acolo se trăgea, un fiu de ţăran ce visase să devină marinar. Îşi iubea uniforma, dar nu reuşise niciodată să se împace cu ideea că a servi Armata Româna ca ofiţer de marină presupunea mai mult să stai pe uscat decât pe mare, ca oricare alt funcţionar cu o slujbă de la 7 la 3. Nu scăpase niciodată de muzicalitatea ardelenească a vorbei şi de dorul locurilor unde copilarise. Nu regreta însă alegerile făcute. Avea o familie frumoasă, o soţie pe care o adora, o casă caldă şi primitoare. Gradina era refugiul lui.
În interiorul casei totul era simplu şi simetric. Se intra într-un hol lung, fără ferestre, de o parte şi de alta căruia se înşiruiau încăperile casei. Pe dreapta era bucătăria, baia şi apoi camera părinţilor, pe stânga o cameră de zi, dormitorul Corinei şi drept înainte, în capătul holului, era camera lui Dani, de-acum şi a lui Mihai.
Trase adânc aer în piept şi intră în casă. Toată lumea era adunată în camera băieţilor. Corina se apropie şi o auzi pe mama sa:

- Mihai, te lăsăm să te instalezi. Masa e gata în 10 minute.
- Vă mulţumesc, articulă Mihai emoţionat. Statea în picioare, lângă patul său nou-nouţ, cu două valize burduşite la picioare. Purta nişte adidaşi uzaţi, o pereche de blugi şi un tricou simplu, albastru. Corina observă că era mai înalt cu câteva degete chiar şi decât Dani, care trecuse de 1 metru 75 de mai bine de câteva luni. Se bălăngănea de pe un picior pe altul cu stângăcia caracteristică adolescenţilor. Părul îl avea negru, tuns scurt, faţa osoasă, cu un nas drept şi cu o pereche de sprâncene atât de negre şi conturate încât aveai impresia ca sunt desenate sau lipite acolo. Ochii erau negri şi ei, blânzi şi trişti, ca de fiecare dată când Corina îl privise până acum. Genele - lungi aşa cum numai băieţii au norocul să le aibă, oftă Cori de invidie. Mă rog, unii dintre ei.
- De azi înainte eşti un membru al familiei noastre. Ne bucurăm să te avem printre noi. O spun din partea tuturor! Emoţionată, d-na Pârvu îi puse matern o mână pe umăr în timp ce Corina intră în raza ei vizuală. Îşi săgetă fiica cu o privire mustrătoare. Vorbele nu mai erau necesare.

- Îmi pare său c-am întârziat, ciripi fata fără să-şi piardă buna dispoziţie. Bine ai venit, Mihai! Îi făcu cu mâna din uşă şi băiatul îi răspunse cu un zâmbet timid. Mă duc la duş, ne vedem la masă.... şi o zbughi spre baie convinsă că a scăpat uşor. Şi avusese dreptate. Nici în timpul mesei, şi nici mai târziu, nimeni nu mai aduse vorba de întârzierea ei.

Mihai nu-i înşelase aşteptările. Era silenţios şi politicos aşa cum anticipase. Dar ceva din privirea lui pierdută şi tristă o făcea să i se chircească stomacul de câte ori îl privea. Încercă să menţină distanţa pe cât posibil, de parcă durerea lui ar fi fost contagioasă. Dani în schimb era încântat de noua jucărie. Se grăbi să se dea mare cu bicicleta lui mereu nouă, pentru că mereu îi plăcea să lucreze la ea şi să schimbe câte ceva. Îi arătă cu mândrie casetofonul vechi cu maţele scoase pe biroul lui de câteva săptămâni bune, încercând să-l convingă, sau să se convingă că ştie cum să-l repare. Îi făcu prezentarea imaginară a tuturor fetelor "bune" din şcoală şi îl interogă îndelug cu privinţă la părerile pe care le avea despre Formula 1, fotbal, skateboarding, Van Damme şi modalităţile ideale de o copia la teze şi lucrări de control. Mihai răspundea mereu atent şi politicos ca la şcoală. Zâmbea rar şi râdea şi mai rar. Părea gol pe dinăuntru. Singurul lucru care păru să-i atragă interesul fu casetofonul jumulit de Dani. Îi luă trei zile să-l repare şi astfel îl cuceri întru totul pe fratele Corinei. Nu vorbea niciodată despre familia lui sau despre trecut, dar oricum nimeni nu s-ar fi gândit să-l întrebe. Întotdeauna se oferea să ajute cu treburile casei şi era priceput la toate. Mai mult, părea să-i facă placere, spre nedumerirea totală a fraţilor Pârvu, şi spre încântarea părinţilor lor. La şcoală era mereu pregătit şi silitor. Părea să aibă o ambiţie intimidantă. Profesorii îl iubeau, colegii strâmbau din nas, dar erau bucuroşi să poată să-şi copieze temele de la el. Corina îl urmărea cu o curiozitate la început distantă. Ziua, Mihai era un roboţel silenţios şi eficient. Noaptea însă, lucrurile erau mai complicate.

....

Revenind în prezent, Corina se ridică rapid din fotoliu. Dacă vroia să arate cât de cât decent când va ajunge Mihai, trebuia să se grăbească. Fugi în dormitor, deschise dulapul şi alese la repezeală o pereche de jeans şi un tricou. Nu vroia să pară că se gătise special pentru el. Le îmbrăcă în grabă şi zăbovi o clipă în faţa oglinzii, în timp ce-şi trecea peria prin părul lung, bogat, castaniu. Văzu reflecţia unei tinere de 29 de ani de o frumuseţe naturală şi proaspată. Fusese mereu conştientă de felul în care atrage privirile bărbaţilor, dar niciodată nu se gândise prea mult la asta. "Contează mai mult câtă minte ai şi ce faci cu ea", îi spusese o dată tatăl ei. Suna ca un clişeu, dar în esenţă era de acord.

Trecu în bucătărie şi începu să pregătească un platou cu gustări uşoare. Cine ar fi crezut că Mihai se va integra atât de uşor in familie, gândi Corina. El avea 16 ani cand a venit in familia lor, la fel ca şi Dani. Cei doi s-au împrietenit imediat. Dani, un puşti popular la şcoală, plin de vervă şi căruia îi plăcea să fie în centrul atenţiei, Mihai, un tânăr tăcut, dar inteligent şi plăcut, deşi uneori trist, sau dur în exprimare. Corina îşi aminti cu un zâmbet cum o apăra mereu de tachinările şi ciufulelile lui Dani, care de multe ori abuza de rolul său de frate mai mare. Nimeni n-ar fi crezut că peste un an, Mihai va dispărea din vieţile lor, fără ca cineva să mai afle vreodată ceva despre el. Până astăzi... Astăzi, când dupa 14 ani, telefonul sunase şi la celălalt capăt Corina auzise vocea lui Mihai. Mai plină, mai matură, mai sigură, şi totuşi a lui. Ah, ce mult s-ar fi bucurat mama sa-l vadă, dacă ar mai fi trăit, se gandi ea cu tristeţe! Oare s-a schimbat mult? Oare ce s-a întâmplat cu el in toţi aceşti ani? Oare încotro l-a purtat viaţa după acea noapte blestemată de august cand a ales

să dispară? Corina ocoli gândul la acele momente, aşa cum făcea de fiecare dată. Era un capitol prea urât al vieţii ei, al vieţii lor, şi prefera să nu se gândească la el. Cu siguranţă, nici Mihai nu va veni acum să dezgroape morţii! Ce-a fost, a fost... O să ne bucurăm de revedere, o să povestim depre ce-a mai făcut fiecare între timp, o să ... o să fie bine! Şi la urma urmelor, nu stă în oraş decât trei zile. Trei zile care oricum trec atât de repede... Corina nu apucă să-şi încheie bine gândul, că auzi poarta deschizându-se şi închizându-se. Se apropie cu emoţie de uşă, şi în timp ce o deschise, văzu o siluetă înaltă străbătând curtea în semiîntunericul serii ce se lăsa.
-Bună seara, Corina! zâmbi încurcat varianta matură a lui Mihai din spatele unui buchet imens de trandafiri galbeni.
-Salut! Ce surpriză să ne vedem după atâta timp! Mulţumesc! Vai, sunt superbi, Mihai! Corina luă buchetul şi, după o secundă de ezitare, îl îmbrăţişă. Mihai îi răspunse cu bucurie, dar cu o uşoară timiditate, sau reţinere, simţi fata, remarcând totodată şi parfumul lui delicat, masculin, atât de plăcut...
-Nu eram sigur că te vei bucura să mă vezi, dar...
-Vorbeşti prostii, îl întrerupse Corina, în casa asta eşti oricând binevenit! Şi hai înăuntru, nu sta în uşă! spuse conducându-l spre sufragerie. Avem multe de povestit, nu-i aşa “fra”? zâmbi ea ştrengăreşte, întorcându-se spre el. Folosise intenţionat apelativul din trecut, încercând să detensioneze atmosfera. Într-adevăr, faţa bărbatului se relaxă într-un zâmbet larg.
-Aşa-i, Cori, aşa-i. Nu-mi vine să cred, casa asta e aproape neschimbată, zise el privind in jur cu nostalgie... Tu însă...., o privi înclinând capul cu un zâmbet în colţul gurii, tu însă eşti ... o femeie în toată puterea cuvântului acum! Ai crescut, Cori, şi te-ai făcut atât de frumoasă!
-Vai, îţi multumesc! Corina facu râzând, o reverenţă. Nici tu n-arăţi prea rău!
Ba chiar arăta al naibii de bine, gândi ea aranjând florile într-o vază. Înalt, brunet, cu trăsături plăcute şi ochi de un negru tulburător, umbriţi de sprâncene puternice. Fizic, nu se schimbase prea mult, dar maturitatea îi venea bine. Pe lângă fizionomia plăcută, Mihai căpătase un aer uşor intimidant, aerul unui bărbat de succes, sigur pe el. În plus, era ceva nedefinit în privirea sa. Poate doar urme ale unui trecut dureros, poate emoţia revederii, cine ştie?
Ea, cel puţin, era uimită de valul de emoţii care o copleşise de când acest străin atât de familiar reintrase în casă, aducând cu el atatea amintiri. Se simţea stânjenită şi în acelaşi timp entuziasmată, vroia sa vorbească atâtea cu el, şi totuşi nu ştia ce să spună. Se îndreptă spre cele două fotolii din cameră, încercând să câştige timp, şi-i facu semn şi lui să ia loc. Judecând după expresia feţei lui, îşi dădu seama că şi el se simte cel puţin la fel de încurcat, şi asta parcă îi dădu curaj. Îşi scormoni mintea după un subiect de conversaţie care să destindă atmosfera şi să fie suficient de neutru.
-Şi,...hm.... spune-mi Mihai, unde locuieşti, cu ce te ocupi?
Mihai trase aer în piept înainte să înceapă.
-De 14 ani locuiesc în Bucureşti şi am o afacere. În domeniul imobiliar... Spre norocul meu, totul merge extraordinar, în ultimul timp, şi sunt pot să spun că Stimobil este printre primele firme din ţară în domeniu.
-Oau! Mihai omul de afaceri! se amuză Corina.
-Mda! Îţi vine să crezi? zâmbi şi el. Am început de jos, lucrând pe şantier de la 17 ani, completă el evitându-i pentru un moment privirea, apoi mi-am făcut o echipă de

muncitori cu care ne-am apucat să construim, cu banii câştigaţi am investit, am construit, am vândut, şi aşa mai departe, şi încet, încet, am ajuns unde suntem astăzi...
-Şi? Ai o familie?
-Hm! Nu încă... Totul are un preţ... Din păcate, niciodată n-am avut timp să mă ocup de viaţa personală, să-mi întemeiez o familie, să mă aşez la casa mea. Poate va veni vreodată şi ziua aceea...
Vorbise pe un ton cald şi plăcut, risipind orice urmă de încordare din aer. După o pauză de un moment, se adresă Corinei:
- Şi tu? Cum îţi merge?
O privise în ochi intens şi direct, făcând-o să se fâstâcească un pic.
- Mie?... Bine, destul de bine, să zicem... Mai ştii că în şcoala generală ziceam mereu că vreau să mă fac învăţătoare? Ei bine, s-a întâmplat! Predau chiar la şcoala 411, unde am mers şi noi în copilărie.
-Mi-aduc aminte ce mult îţi plăceau copiii; bănuiesc că asta nu s-a schimbat. Şi după privirea ta de adineauri, e clar că meseria asta te face fericită!
-Aşa e, să ştii, dar într-o bună zi sper să am copiii mei, şi familia mea... Ah, nuuu, deocamdată nu am pe nimeni, raspunse ea întrebării din privirea bărbatului, ar fi fost cineva mai demult, dar totul s-a terminat şi...., în fine, dar hai să nu discutăm despre asta, mai bine spune-mi cu ce să te servesc?
'Mai bine mai târziu decât niciodată', se gândi Corina cu ciudă. 'Of, cum am putut să fiu aşa prost crescută? Trebuia să-i ofer ceva de la început!'
-Te rog să mă ierţi că nu te-am întrebat până acum! Un suc, o bere, un ice tea? Ceva mai tare să ştii că nu am, se scuză ea.
- Nu mulţumesc, sunt în regulă...
- Dar te rog, trebuie să serveşti ceva, uite, mă duc acum să-ţi prepar un icetea. Şi am în bucătărie şi câteva gustări pregătite, dar m-am luat cu vorba, şi am uitat de ele. Vin într-o secundă!
Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Începu să prepare băutura în grabă, în timp ce se întreba totuşi de ce Mihai se hotărâse să reapară după atâta timp. Se întinse şi luă un pahar din dulap. Oare de ce tocmai acum? Scoase apa rece din frigider, luă cutia de ceai granulat şi o desfăcu, iar cu cealaltă mână liberă se întoarse în viteză să ia o linguriţă din sertarul din spatele său. Spre surprinderea ei, mişcarea o făcu se se izbească de Mihai, care o urmase tăcut în bucătărie, şi tocmai se îndrepta spre masa din colţ. Cutia de ceai lovi cu zgomot podeaua, umplând toată bucătăria cu granule fine. Mihai prinse talia Corinei, ajutând-o să-şi recapete echilibrul, iar fata îl prinse de braţe, în încercarea de a face acelaşi lucru. Îi simţi pe faţă respiraţia caldă şi parfumul abia perceptibil, îi intui corpul puternic, atletic şi mâinile sigure şi simţi cum inima începe să-i bată tot mai tare, iar genunchii să-i fie tot mai moi. Îl privi în ochi în acea secundă de apropiere, şi crezu că descifrează aceeaşi atracţie neaşteptată. Imediat însă, Mihai zâmbi ironic, recăpătându-şi stăpânirea de sine:
-Văd că ai rămas la fel de îndemânatică...
Şi la fel de proastă ca acum 14 ani, gândi Corina strângând din dinţi furioasă pe sine pentru felul în care reacţionase.
-Daa... Evident! Se îmbufna ea, privind bucătăria plină de granule de ceai.
-Ei, hai, nu fii supărată. Lasa-mă să te ajut, zâmbi bărbatul, îndreptându-se într-un gest reflex spre mătura şi făraşul din spatele uşii. Abia când le ţinea pe ambele în mâini începu

să râdă uimit. Casa asta *chiar* nu s-a schimbat deloc! Hai! Eu mătur şi tu torni câte un suc – că bănuiesc că alt ceai nu mai ai... Şi-apoi poate mergem în grădină, la aer...
Bărbatul se apucă sârguincios de treabă în timp ce Corina se conformă, aducând sticla de suc şi turnând în pahare. Domnul Apostol a învăţat să dea ordine, îşi spuse ea uşor iritată, însă buna dispoziţie îi reveni pe loc în timp ce-l privea măturând. Dacă cineva i-ar fi spus acum câteva ore că un tip arătos îi va face curăţenie în bucătărie ar fi râs cu lacrimi... Şi nu doar atât: un 'bussinessman' de succes, elaboră ea, sau... un bucureştean macho,... sau… oups !!, pardon ! Vărsase sucul pe lângă pahar, şi se grăbi să şteargă noua dovadă a îndemânării ei, dar nu reuşi s-o facă înainte de a întâlni privirea amuzată a 'tipului arătos'. 'Offf, femeie, scoate-ţi gărgăunii din cap înainte să te faci de râs!' îşi spuse ea. 'E doar Mihai, vă cunoaşteţi de-o viaţa!'
-Gata! Mergem? întrebă ea ţinând cele două pahare în mâini şi zâmbind cu o siguranţă pe care nu o simţea.
-Sigur. Hai să ieşim până nu mai verşi ceva...
Ieşiră în aerul plăcut al serii, el dându-i întâietate cavalereşte, ea, cu paharele în mână, scrâşnind din dinţi şi mestecând ironia.
Grădina casei nu era mai mare de 100 de metri pătraţi, dar era veselă şi îngrijită mereu, plină de narcise, zambile, lăcrămioare şi bujori, care primăvara explodau într-o multitudine de culori. Acum le trecuse vremea, şi nu erau înflorite, în schimb iasomia răspândea un parfum fermecător, la fel ca şi iarba proaspăt tăiată. Bătea un vânt plăcut, cu un iz subtil marin şi în liniştea serii abia începute se mai auzea câte un strigăt al celor câţiva copii întârziaţi la joacă, pe stradă. Sub coroana bogată a unui cireş bătrân se afla vechiul balansoar mare de lemn, bătrân şi el, de când Corina era doar un copil. Se aşezară, şi tăcerea dintre ei se prelungi preţ de câteva secunde.
-Nu te întrebi de ce am venit? De ce tocmai acum? Mihai dăduse glas întrebării ce-i frământa fetei mintea din prima secundă, din primul moment în care îi recunoscuse vocea la telefon.
-Sincer? Da. Dar n-am vrut să spun nimic. N-aş fi vrut să crezi că nu mă bucur să ne revedem. Mă gândeam că la un moment dat, îmi vei spune...
-De fapt, adevărul e că nici eu nu ştiu de ce am venit. Cred că a fost soarta… N-am mai ajuns în Constanţa de 14 ani… De când ne-am văzut ultima oară, şi…
-Şi de ce tocmai acum? îl întrerupse blând Corina, încercând subtil să-l îndepărteze de acel trecut tabu.
-Pur şi simplu pentru că aveam treburi de rezolvat aici. O tranzacţie importantă cu un om de afaceri din zonă. Nu avea nici o legătură cu familia voastră şi de fapt, nici nu mă mai gândisem la asta de atâţia ani... Mihai zâmbi trist: Se pare că oraşul ăsta mi-a trezit prea multe amintiri ca să pot rezista. Aşa că m-am interesat ce s-a mai întâmplat cu voi. Eram doar curios, nu-mi propusesem să vă revăd, dar...
Bărbatul tăcu încurcat, şi inima Corinei se strânse de o durere prea familiară în ultimul timp...
-Dar ai aflat despre mama, nu? şopti ea.
-Da. Am aflat că ...
-Că a murit. Poţi s-o spui cu voce tare. A trecut un an de atunci, acum pot să aud cuvintele, pot chiar să le rostesc.
-Îmi pare atât de rău! Am simţit că trebuie să vin. Să vă revăd pe voi şi să-mi iau într-un fel rămas bun de la ea. Măcar acum, dacă atunci nu am facut-o.

Corina resimţi durerea din vocea lui ca pe o lovitură directă şi puternică. Desigur, ea era singura vinovată pentru dispariţia lui din trecut, pentru că-l determinase să se rupă de singura familie adevarată pe care o cunoscuse vreodată. Oare cum putea el să stea acolo să-i vorbească atat de calm, fără vreo urmă de supărare sau de ranchiună? Se gândise doar la durerea ei, şi uitase că poate nu e singura care suferă...
-Mihai...ezită ea, Mihai, nici nu ştiu ce să spun...
-Dar nu trebuie să spui nimic... nu e vina nimănui, aşa a fost să fie... Îi intuise gândurile şi fusese destul de gentil să-ncerce să nu o facă să se simtă vinovată. Atâta doar că-mi pare rău că n-am mai avut ocazia să ne revedem. Mama ta era o persoană specială. Ea a fost cea care mi-a arătat că până la urmă viaţa asta merită trăită, că pe lume există şi oameni adevăraţi, că respectul şi dragostea pot fi reale, şi că merită să le dăruieşi sau să lupţi pentru a le dobândi.
Corina îi înţelese perfect cuvintele, şi zâmbi amintirii dragi în timp ce lacrimile începură să-i curgă uşor pe obraji. Trecuse mai mult de un an de când mama sa pierduse lupta cu cancerul, dar durerea înca o mai paraliza uneori. Oare cât timp va mai trebui să treacă?
-N-am avut niciodată ocazia să-i mulţumesc, şi asta voi regreta toata viaţa, continuă Mihai privind pierdut undeva departe. Nu observase lacrimile Corinei, la fel cum nu observase nici tăcerea ei prelungită... Ea mi-a întins o mâna de ajutor, atunci când nimeni n-o facuse, şi m-a adus în familia ei, singurul loc unde m-am simţit cu adevărat acasă. Îşi trecu mâna prin părul negru, des.
....

Decembrie 1993

Trebuia să meargă la şcoală! Trebuia să se ridice din nou din pat şi să înfrunte frigul... Trebuia să se spele cu apa aceea dureros de rece şi să se îmbrace cu hainele care erau la uscat de trei zile, dar care continuau să rămână umede şi reci... De o săptămână nu mai avea nici lemne de foc, nici bani, nici mâncare. De două săptămâni nu-şi văzuse tatăl şi nu ştia dacă se va mai întoarce vreodată acasă. Poate se hotărâse că e mai uşor fără el, sau poate pur şi simplu zăcea beat într-un şanţ. În tot cazul, Mihai îşi dădea seama că singura şansă de supravieţuire pentru el era să meargă la şcoală. Acolo măcar era cald şi mai primea câte ceva de mâncare de la colegi. Era conştient şi că nu peste mult timp, dacă tatăl său nu va apărea, va intra în vârtejul sistemului. Vreun asistent blazat şi cu salariu prea mic de la Direcţia pentru Protecţia Copilului îl va ajuta să aterizeze în vreun orfelinat sau cine ştie ce instituţie cu denumire pompoasă şi unde cine ştie ce se va întâmpla cu el. Văzuse şi el filme, citise cărţi, auzise oameni povestind despre ce se întâmpla cu copiii fără părinţi.
Diriga îl va întreba iaraşi de ce tatăl său a lipsit de la şedinţa cu părinţii şi va insista să programeze o întâlnire. Ultima dată fusese atât de hotărâtă încât se oferise chiar să le facă ea o vizită acasă. Era ultimul lucru pe care Mihai îl dorea. Ar fi fost începutul sfârşitului. Încercase să înveţe la fel de bine, dar în ultimul timp munca trecuse pe primul loc. Noroc că şcoala era după-amiaza. Dimineţile lucra pe câte un şantier. Iarna era mai greu, pentru că nu se mai prea lucra, dar găsise în sfârşit un loc unde, după o perioadă de probă i se promiseseră bani frumuşei. Fusese fericit; cu banii ăştia n-ar mai fi depins de banii tatălui care oricum mergeau de obicei pe băutură. Când luna noiembrie, lună de probă, trecuse, se prezentase fericit la muncă şi la sfârşitul zilei se dusese să-şi ceară banii. Bucuria se

transformase în furie şi disperare când fusese alungat cu ameninţări. Era minor, fără carte de muncă, fără experienţă de viaţa care să-l ajute să lupte, fără părinţi sau prieteni sus-puşi de partea lui. Era neputincios. După două zile, tatăl său dispăruse lăsându-l singur în casă cu un frigider gol, facturi neplătite de cine ştie când, o mână de lemne de foc şi bani de buzunar cât pentru două, trei zile. Încercase să lupte cu frica şi deznădejdea şi se refugiase în şcoală. Dar nopţile, lacrimi mari i se prelingeau pe faţă şi pe pernă, şi-l făceau să se zgribulească şi mai tare. Îşi jura ca niciodată copiii lui nu vor trebui să treacă prin aşa ceva. El va munci, şi va învaţa, şi va deveni cineva în viaţă când va fi mare. Gândul acesta îi dădea puterea să înfrunte singurătatea nopţilor. Se apropia vacanţa şi Craciunul, şi când alţi copii se bucurau, el se întreba dacă va muri de foame sau frig până va începe trimestrul al II-lea.
În dimineaţa aceea Mihai se ridicase din nou din pat, se îmbrăcase din nou clănţănind din dinţi şi, din nou, pregatise ghiozdanul de şcoală. O vizita neaşteptată a dirigintei fusese evenimentul care spărsese rutina acelor zile de coşmar, şi care îl forţase să-şi mărturisească povestea, aşa cum sperase că nu va fi niciodată nevoit să o facă. Dar femeia aceasta cu suflet de înger, care îl cunoştea doar de câţiva ani, alese să-i fie mamă, şi nu călău, îl aduse în viaţa şi în căminul ei, unde toată lumea îl acceptase cu braţele deschise.
....

-Voi aţi fost singura mea familie, şi nu voi uita niciodată asta! Se întoarse spre Corina căutându-i privirea şi îi văzu lacrimile de pe obraji. Întinse mâna şi i le şterse într-un gest blând.
-Cori, Cori, nu plânge... Îi puse un braţ după umeri şi o strânse la piept. Sunt un prost! Nu trebuia să vorbesc despre asta. Sunt prea multe amintiri şi prea multă durere. Tu ştii deja ce simt, doar a fost mama ta... Nici nu pot să-mi închipui prin ce ai trecut! Suspinând, Corina îşi puse capul pe umărul lui şi-l lăsă să-i mângâie părul castaniu.
-A fost îngrozitor, Mihai! Nimeni n-ar trebui să sufere vreodată aşa cum a suferit ea la sfârşit! Şi pentru ce?! A fost o sfântă! A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată! Vocea îi tremura şi lacrimile nu încetau să curgă, dar nu se opri. Mi-e atât de dor de ea în fiecare zi... Şi mă simt atât de singură! Pe tata l-am pierdut acum 10 ani, iar Dani e mereu plecat pe vapoarele lui nenorocite! Iar cand e aici nici nu pot vorbi cu el despre ea. E ca şi cum s-a închis într-o carapace din care nu mai pot să-l scot.
-Nu uita că mai ai un frate, Cori! Şi sunt aici, acum. Nu mai eşti singură... Te rog, nu mai plânge...
Era o uşurare să poată să vorbească cu cineva, să depene amintiri, să împartă durerea...Se simţea în siguranţă în braţele lui protectoare, şi ar fi vrut ca seara aceea să nu se termine niciodată.
Rămaseră acolo, îmbrăţişaţi şi trişti, învăluiţi de mirosul de iasomie, vorbind minute în şir, ore în şir, cine mai ştie?

Capitolul 2

După ce îi vibrase iritant în buzunarul pantalonilor toată dimineata, Mihai îşi închise exasperat telefonul mobil (“măcar pentru o oră-două”) şi îl îndesă în torpedoul deja plin al maşinii cu o dorinţă de linişte şi detaşare în mintea sa vecine cu inconştienţa. Cu un gest imperceptibil al capului, alungă repede gândul la afaceri ca pe o muscă agasantă, simţind tristeţea revenind asupra sa ca un nor apasător.
-Parcă nici acum nu-mi vine să cred că s-a dus.... Mama ta era o persoană atât de plină de viaţă... Atât de veselă şi bună cu toată lumea... Mihai clătină cu tristeţe din cap şi strânse mai tare în mâini volanul. Tocmai fuseseră împreună la cimitir şi acum erau din nou în maşină, în plin trafic, în plin sezon, în plin soare. Spre norocul lor, aerul condiţionat făcea faţă cu succes atacului razelor solare asupra superbului Volvo S80 pe care bărbatul îl conducea. Corina nu se pricepea deloc la maşini, dar chiar şi ea aprecia frumuseţea robustă a acestui exemplar, şi confortul pe care îl oferea, fără de care s-ar fi topit în acea după-amiază fierbinte de început de iulie. Nu era atentă la ceea ce tocmai spusese Mihai, la fel cum aproape nici nu observase că de câteva minute, maşina abia avansase câţiva metri. Gândurile îi zburau fără să vrea spre seara trecută, când aproape că adormise plângând în braţele bărbatului de langa ea. “M-am făcut de râs, ca de obicei” se gândi ea. ‘Omul ăsta o să creadă că sunt dusă cu pluta ! Şi poate că nici nu ar fi atât de departe de adevăr...” Totuşi, fusese plăcut să discute cu cineva după atâta vreme în care îşi purtase singură şi cu demnitate durerea. “La urma urmelor, în secolul 21 fiecare femeie are dreptul să voteze, să aibă o carieră şi să aibă cel puţin o cădere nervoasă pe an, nu?” îşi spuse zâmbind amar în sinea ei....
- Cooriii? Hellooo!... Unde eşti? La ce te gândeşti aşa de concentrata?
Corina tresări, revenind în timpul prezent.
-Tocmai îmi aminteam cum m-am făcut de râs aseară...
Mihai începu să râdă:
-Vorbeşti prostii! Mă bucur că am putut să fiu alături de tine, şi mai ales mă bucur că ne-am revăzut! O apucă cu o mâna de după gât şi o trase spre el, iar cu cealaltă o ciufuli ştrengăreşte în vârful creştetului, zburlindu-i părul. Corina reveni la locul ei, strângând din buze cu o uşoară iritare, şi netezindu-şi părul ciufulit. I-ar fi plăcut ca Mihai să observe că poate ea nu mai era un copil, că între timp devenise o femeie, şi că îşi dorea să fie tratată ca atare. Cu o intuiţie specific masculină, bărbatul nu băgă nimic de seamă, băgă doar în “a-ntâia” şi făcu maşina să se deplaseze în sfârşit.

Brusc, Corina întinse mâna şi dădu mai tare radio-ul, cu o bună dispoziţie refăcută instantaneu:
-I-auzi! Mai ţii minte?
Din boxe se auzea aproape la maxim:

Another night, another dream, but always you
It's like a vision of love that seems to be true…

-Oauu! Cum aş putea să uit?! ţipă Mihai reuşind să acopere melodia ce se auzea. Bubuiau toate discotecile!... Hai! Karaoke! Şi!... Să te-aud!

Corina îşi luă aer şi începu râzând:

Another night another dream, but always you
(cânta cât putea de tare şi vag fals)
In the night I dream of a love so true …

(dansa cu mâinile deasupra capului, ţopăind în sus şi-n jos pe scaunul de lângă şofer). Luă un pix de pe marginea uşii şi improviză din el un microfon pe care-l îndreptă spre gura lui Mihai. El preluă prompt ştafeta, şi continuă melodia, îngroşându-şi vocea caraghios:

Just another night, another vision of love,
You feel joy, you feel pain,
'Cause nothing will be the same…

Ajunseră la casa Corinei zâmbind bine-dispuşi şi aproape răguşiţi. Cântaseră toate melodiile auzite la radio, fie că le cunoşteau, fie că nu... Se comportau şi se simţeau din nou ca la 16 ani, şi nici unul dintre ei n-ar fi vrut să iasă din starea aceea...
-Ştii ceva? Am chef să merg la plajă! E o zi superbă şi n-am facut o baie de un secol! spuse brusc Mihai, în timp ce coborau din maşina. Ce zici?
-Doar un minut să-mi iau costumul şi sunt gata. Nici nu sfârşise bine fraza şi era deja în dormitorul răcoros graţie jaluzelelor trase, aruncându-şi hainele aiurea. Se simţea ca după o supradoză de şampanie: sexy, fericită şi plină de energie. Unde dispăruse sentimentul acela de plumb pe care se ferea să-l numească singuratate, dar care exact asta era? De ce se simţea atât de profund femeie în faţa unui bărbat care în mod evident o considera jumătate copil, jumătate soră? În realitate nu era nici una, nici alta şi refuza să se simtă vinovată pentru asta. Fără să ajungă la o concluzie îşi întrerupse firul gândurilor pentru a se privi în oglindă şi pentru a mulţumi cerului că era deja epilată. Costumul de baie galben cu portocaliu îi punea în evidenţă perfect pielea aurie, frumos bronzată şi formele plăcut rotunjite. Avea unul din acele trupuri care niciodată nu par prea dezgolite sau vulgare din cauza modului armonios în care sunt construite. Privind un astfel de corp, niciodată nu ai impresia că eşti în faţa a ceva nepermis, pentru că a contempla perfecţiunea este dreptul oricui.
Se auzi o bătaie în uşă.
-Cori, se poate? Eşti gata?
-Sigur! Intră!

-Avem o problemă! spuse Mihai deschizand uşa. Privirea i se opri asupra trupului sumar îmbrăcat al Corinei o dată cu respiraţia. Apoi, pentru o secundă ce păru infinită privirile li se întâlniră şi ea nu mai fu nici soră şi nici copil.
-Ce problemă? şopti Corina parcă de teamă să nu risipească vraja, în timp ce-şi trăgea pe ea o rochie uşoară, de plajă.
-N-am slipul la mine.... Bănuiesc că va trebui să mergem să-mi cumpăr unul.
-Cred că se poate rezolva mai simplu! Îţi dau eu unul de la Dani. Cred că-ţi vine, spuse ea măsurându-i şoldurile înguste din priviri.
-De acord, dar nu crezi că s-ar supăra, având în vedere istoria noastră?
Ton neutru, întrebare legitimă. Totuşi, Corina roşi până la rădăcina părului.
-Dacă tu nu-i spui, nici eu nu-i spun, aruncă ea peste umăr, grăbindu-se spre dormitorul fratelui ei.
Desigur, felul în care lucrurile rămăseseră între Dani şi Mihai înainte ca acesta din urmă să dispară nu era tocmai roz. Dimpotrivă. Însă Corina îşi aducea la fel de bine aminte o perioadă în care toţi trei fuseseră atât de apropiaţi încât prietenii le spuneau în glumă „cei trei muşchetari”. Încă din primul moment în care Mihai venise în familia lor, cei doi fraţi îl simpatizaseră, deşi asta nu fusese întotdeauna uşor.
....

Vara 1994

-Îmi bag picioarele! Nu mai suport!
Corina se trezi brusc, speriată de modul în care Dani dăduse buzna în camera ei în miez de noapte. Mormăia înjurături într-o şoaptă care ameniţa să se transforme în strigăt. Îşi acoperi cu dosul palmei ochii cârpiţi de somn, încercând să se obişnuiască cu lumina.
-Ce-i? Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă speriată.
-Ce să fie ! E a treia noapte în care nu pot să dorm de gemetele, icnelile şi… şi… foielile lui Mihai. Nu mai suport ! Vreau să dorm ! vocea îi urca cu câte o octavă la fiecare exclamaţie. Într-adevăr, avea o faţă de parcă ar fi lucrat 4 ture duble de noapte.
-Hei, mai încet ! O să-i trezeşti pe mama şi pe tata !
-Ce-mi pasă! Mai bine! Poate îl mută din camera mea!
-Unde să-l mute, în baie?... Şi-n plus i-ai promis că nu le spui lor nimic. N-are rost să-i agităm. Poate după ce se obişnuieşte aici o să-i treacă...
-Până atunci o să mor eu de oboseală! Dani se trânti pe pat resemnat.
-Ei, hai! Nu mai face pe victima! Mai rezistă şi tu câteva zile, negocie Corina.
-Între timp, eu mă culc aici, dă-te mai încolo.
-Dani ! N-avem loc! Termină! Au! Chiar trebuie să-ţi miros picioarele?!
Dani se aşezase cu capul la picioarele Corinei, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai comodă.
-Nu mă întorc acolo nici să mă tai ! Lasă-mă-n pace!... Şi oricum, şi eu ţi le miros pe ale tale!
Adormi în câteva secunde, cel puţin aşa i se păru Corinei, care îşi pierduse oricum somnul. Cu Dani care o înghiontea şi o înghesuia nu avea nici o şansă să mai adoarmă. Exasperată, zmuci cearceaful cu care se acoperea şi se dădu jos din pat. Va dormi în patul lui Dani. Macar acolo era destul loc. O să-şi pună perna pe cap şi gata.
Păşi în camera luminată palid doar de lună. Era suficient cât să-şi găsească drumul spre patul lui Dani fără să-şi rupă gâtul. Merse în vârful picioarelor, convinsă că Mihai

doarme. Tocmai de aceea un fior rece o străbătu când aruncă o privire către patul său. Mihai stătea în capul oaselor, cu genunchii la gură şi cu braţele înfăşurate în jurul lor. Razele lunii aruncau o lumină sinistră asupra feţei lui imobile. Avea ochii larg deschişi şi o privire împietrită, ca de statuie. Pentru o secundă, Corinei i se făcu pielea de găină. Apoi, un sentiment de compasiune o năpădi. Se apropie de patul lui Mihai şi se apleca uşor pentru a-i întâlni privirea pustie. Băiatul tresări:
-Hei! Tu ce cauţi aici?
-Am făcut schimb cu Dani în noaptea asta... răspunse Cori încurcată. Ştia că răspunsul ei îl va face să se simtă prost, dar nu-i venise nici o altă scuză în minte. Faţa lui Mihai se întristă.
-Îmi pare rău, din cauza mea iar nu poate să doarmă. Aş vrea să pot să mă controlez.... îşi îngropă faţa în mâini cu nervozitate.
-Hei! Nu-ţi mai face probleme... E OK!
Ce altceva ar fi putut să-i spună? Habar n-avea care era modul cel mai potrivit de a discuta despre problemele lui Mihai fără să-l supere sau să intre în detalii... incomode. Mai bine o lăsau moartă şi încercau să tragă un pui de somn. Se îndreptă spre patul lui Dani hotărâtă să încheie conversaţia. Se pare că Mihai înţelese pentru că liniştea se aşternu în cameră. Dar Cori nu putea să doarmă. Nu putea să nu se întrebe ce se întâmplă cu Mihai. Ce monstruozităţi îi bântuiau somnul băiatului şi nu-l lăsau să doarmă? Oare le scăpa lor ceva? Era vreun secret întunecat în spatele poveştii lui triste? Cori ştia de la dna Pârvu că mama lui Mihai murise într-un accident când acesta era în şcoala primară. Apoi tatăl lui se apucase de băutură, iar situaţia degenerase până la punctul când, iarna trecută, îl abandonase pur şi simplu pe baiat în casă. După asta, familia Pârvu intervenise. Şi iată-i unde erau acum. Să fi fost mai mult? Imaginaţia fetei începu să zburde. Se foia de pe o parte pe alta gândindu-se la cele mai atroce lucruri care i se puteau întâmpla unui adolescent de vârsta lui Mihai. Bătăi, tortură...., poate tatăl lui îl ardea cu ţigara sau îl lega de caloriferul din beci („mă rog, asta nu merge; cine are calorifer în beci?”). Îi trecu prin minte chiar ideea unui viol. Auzise că şi băieţilor li se poate întâmpla asta. Dar strâmbă dezgustată din nas. Prefera să nu se gândească la aşa ceva. Sau poate pur şi simplu nu-l lăsa să se uite la fotbal. „Ha! Ăsta da coşmar pentru un băiat!” îşi înveseli Corina şirul gândurilor, încercând să scape de ororile din mintea ei.
-Întotdeauna e acelaşi lucru....
Şoptise Mihai, cu o voce pierdută, de parcă vorbise cu el însuşi. Corina amuţi, atentă.
-Sunt singur, în patul de acasă... E rece, îngrozitor de rece, ... şi casa e goală. Dincolo de ea, simt cum tot oraşul e gol, nici ţipenie de om... simt că toată planeta asta e goală! Sunt singur, îngrozitor de singur! E frig şi îmi simt corpul ca de plumb, şi degeaba încerc cu disperare să mă mişc,... şi îmi dau seama că voi muri acolo. Am sentimentul că voi muri acolo, singur,.... singur! Şi nimeni nu va şti de mine, pentru că nu are cine! De obicei la faza asta mă trezesc....
-Naşpa!... Cori nu ştia ce să spună. Se cutremurase auzind destăinuirea lui Mihai. Îşi dădu seama că se înşelase. Nu era nimic în spatele poveştii lui. Era atât de evident! Ce putea fi mai rău decât să fii singur şi să nu-i pese nimănui de tine? Ce putea fi mai groaznic pentru oricine: băiat sau fată, copil, adolescent sau adult?
-Dar acum nu mai eşti singur! Ştii asta, nu? întrebă ea într-o încercare de a-l consola. Stătea turceşte, în mijlocul patului, jucându-se cu degetele de la picioare şi întrebându-se dacă ar trebui să se ducă la Mihai să-l bată pe umar, să-l îmbrăţişeze, sau ceva de genul... Hotărî să rămână pe loc.

-Ştiu, ştiu! Normal!
Deşi nu-l vedea prin întunericul din cameră, Corina ştiu că-şi dă ochii peste cap.
-Numai capul ăsta prost al meu nu vrea să înţeleagă! spuse el exasperat. Nu voi putea niciodată să mulţumesc îndeajuns familiei tale pentru ce a făcut pentru mine.... Şi ţie şi lui Dani că mă suportaţi nopţile....
-Nu trebuie să ne mulţumeşti! Ar fi deajuns să-ţi treacă chestia asta cu visele...., zâmbi Corina.
-Asta sper şi eu! Să scap cât mai repede! Dar nu ştiu ce ne facem până atunci...
-Stai liniştit! Am eu un plan.
Planul era simplu. Dani şi Cori îşi petrecură cu schimbul nopţile alături de Mihai timp de aproape o lună, până când coşmarurile începură să se rărească, şi apoi să dispară. Efortul acesta de echipă îi ajută pe cei trei să se apropie tot mai mult unul de altul. Relaţia dintre Mihai şi Corina în special fu cea care se consolidă. Deveni un fel de confesor al băiatului. Cu ea îi era cel mai uşor să vorbească. Nu judeca, nu făcea comentarii inutile, nu dădea sfaturi. Era pur şi simplu dispusă oricând să asculte, fără să transmită mai departe ce auzea. Cori la rândul ei, era bucuroasă să joace rolul de „psiholog de serviciu”. În sfârşit, cineva o lua în serios, nu ca Dani, care făcea mereu „mişto” de ea.
....

Lăsând amintirile în urmă, acolo unde le era locul, Corina se întoarse în câteva minute cu o pereche de pantaloni scurţi de plajă într-o mână şi în cealaltă cu un slip din categoria celor sumare şi mulate, care etalează un excedent de forme şi cârlionţi.
-Ce preferi? râse ea.
Mihai zâmbi şi el şi întinse mâna după pantalonii scurţi.
-Apropos, Dani când vine? Pe unde e acum? întrebă el intrând în camera Corinei.
-Mi se pare că vaporul e pe la italieni acum, îi răspunse ridicând tonul pentru ca el s-o audă prin uşă. E plecat de 8 luni. Nu cred că mai stă mult... spuse ea indiferent. De când a murit mama relaţiile dintre noi au început să se răcească. Două, trei luni cât stă în ţară locuim în aceeaşi casă, dar comunicarea dintre noi se reduce la strictul necesar.
-Păcat! Mihai ieşi din cameră gata echipat. Ar trebui să discuţi o dată serios cu el despre asta.
-Da... Poate c-ar trebui s-o fac... răspunse ea absentă. Ce facem? Mergem?
-Da. Hai!
Corina înghesui într-un rucsac două prosoape mari, loţiunea de plajă şi alte marunţişuri. I-l dădu lui Mihai şi plecară.
Cum plaja era atât de aproape, aleseră să meargă pe jos, la fel cum făceau cu ani în urmă. Era una din acele fâşii de plajă pe care doar localnicii le cunoşteau şi frecventau. Nisipul mai brut, apa mai adâncă şi mai curată, o zona unde eşti scutit de frenezia turistică, iar a găsi un loc pentru prosop nu devine o provocare intimidantă.
Se aruncară în mare chiar înainte de a-şi întinde prosoapele pe nisip. Mihai savură apa răcoroasă şi mirosul marin cu fiecare moleculă a corpului. Trecutul îi revenea în suflet cu toată durerea, inocenţa şi farmecul lui.
Se întoarse spre Corina şi o privi în tăcere în timp ce se apropia de el prin valuri. Femeia aceasta atât de frumoasă, veselă şi vulnerabilă avea un loc special în inima lui, şi nu era sigur că sentimentele fraţeşti aveau ceva de-a face cu asta. Ca adolescentă, şi-o amintea impulsivă, plină de energie şi în acelaşi timp uşor nesigură şi neîndemânatică, mereu nerăbdătoare să devină adult şi să fie independentă. Recunoştea şi acum câte ceva din

aceste trăsături, însă mult îndulcite de felul minunat în care se maturizase. Căpătase căldura şi empatia pe care mama ei le avusese întotdeauna, şi care o luminau din interior, înnobilând-o. Îşi dezvoltase un simţ al umorului fin şi dezarmant, cu care condimenta ceea ce înainte fusese nesiguranţă într-un mod pe care Mihai îl găsea absolut fermecător. Se simţea atras ca un magnet de cate ori privirile li se întâlneau, şi îşi pierdea cu prea mare uşurinţă concentrarea ori de cate ori o vedea zâmbind. Nu-i venea să creadă cum se fâstâcise ca un adolescent când o văzuse mai devreme în costumul acela de baie care îi dăduse foc imaginaţiei. Nu putea să-şi scoată din minte felul în care lumina difuză ce pătrundea prin jaluzelele dormitorului îi învăluia trupul, făcându-l să semene cu o operă de artă a unui sculptor care iubise şi cunoscuse prea multe femei. Nu putea să uite nici privirea ei din acel moment, care-l făcuse să se simtă aşa cum nu-şi amintea să se mai fi simţit demult.
-Hei! Mihai! La ce visezi? îl trezi Corina prea brusc din reverie, apropiându-se şi începând să-l stropească în joacă.
Se feri de atac scufundându-se şi parcurgând pe sub apă în câteva secunde distanţa ce-i despărţea, încercând s-o prindă de picior, într-un joc pe care-l jucaseră de multe ori cu ani în urmă. Sprintenă, Corina se feri şi înotă cu viteză în direcţia opusă. Mihai o urmă îndeaproape şi, nu fără dificultate, reuşi să o prindă de gleznă şi să o bage la fund. Fata se zbătu în încercarea de a se elibera, dar Mihai o prinse strâns în braţe şi ieşiră la suprafaţă, gâfâind.
-Te-am prins! zâmbi el. Te-ai perfecţionat! Văd că înoţi mai bine, spuse fără să-i dea drumul. În timp ce vorbea, Corina îi simţi pe gât respiraţia, ca o adiere uşoară, care o înfioră.
- Tu în schimb ai cam uitat... Ar trebui să vii mai des pe la mare, îl tachină. Îi înlănţuia gâtul cu braţele în timp ce savura senzaţia electrizantă a corpului lui, lipit de al ei. Îşi trecu degetele cu blândeţe prin părul lui ud, şi-i sărută uşor tâmpla sărată.
-Mi-a fost dor de tine! şopti ea dulce, trimiţându-i fiori pe şira spinării.
Mihai nu putu să lupte împotriva impulsului irezistibil de-a o săruta, decât glumind:
-Eşti sigură? Am să te fac să te răzgândeşti! Ameninţă el scufundând-o din nou.
Nici unul dintre ei nu ştia cât vor mai putea continua sub acest pretext tot mai transparent, că nu sunt decât un frate şi o soră despărţiţi şi regăsiţi după atâţia ani. Un frate şi o soră care însă nu împărtăşeau nici acelaşi sânge, nici aceleaşi gene, ci doar ceva mai mult de 12 luni de adolescenţă şi un secret dureros. Pentru moment, însă, era plăcut să se lase purtaţi de val, să intre în horă şi să joace la adăpost de cuvinte şi riscuri, la adăpost de viaţa reală. Continuară să se hârjonească şi să se bălăcească până când oboseala puse stăpânire pe ei şi ieşiră la mal.
-Ce păcat că mâine trebuie să pleci, spuse Corina în timp ce întindeau prosoapele pe nisip.
-De fapt, chiar vroiam să vorbim despre asta! M-am gândit să mai rămân aici un timp. Oricum, n-am mai avut un concediu de nu mai ştiu când ...
-Poţi să faci asta? Ar fi extraordinar! Şi unde vei sta? Cât vei sta? îl asaltă ea.
-Eu ştiu? Două, trei săptămâni... Doar sunt propriul meu şef, nu ? Iar hotelul la care sunt cazat acum este excelent. Cresto se numeşte.
-Normal ! Doar e cel mai scump din oraş… Văd că într-adevăr trăieşti pe picior mare!
-Am avut noroc, dar să ştii că n-am uitat când mergeam cu toţii în discotecă fără un ban în buzunar...
-Şi în loc de suc, beam apă de la robinetul de la baie, continuă Corina râzând.

Din cufărul până nu demult închis al trecutului, Mihai alesese una din amintirile dragi. Erau însă acolo, la fel de vii, şi amintirile dureroase ale unei copilării pline de lipsuri şi umilinţe, o copilărie jefuită prea devreme de inocenţă şi speranţă. Şi ca întotdeauna când privea în urmă, Mihai îşi dori să simtă că dă ceva înapoi din preaplinul de acum. Îşi propusese de multe ori sa-şi folosească averea pentru a ajuta pe cineva care avea într-adevăr nevoie, aşa cum, la rândul lui fusese ajutat în cele mai dificile clipe ale vieţii lui.
-Oricum Mihai, dacă cineva merită să aibă mulţi bani, şi să fie fericit, atunci tu eşti acela!
-Să ai bani şi să fii fericit sunt două lucruri complet diferite...
Se aşternu tăcerea între cele două trupuri întinse la soare. Să fii fericit, se gândi Corina... Până la urmă ce înseamnă asta? Să ai bani, să ai o carieră, să ai o familie sau un iubit, să-i ajuţi pe ceilalţi? Cine le are pe toate? De fapt e cineva fericit cu adevărat, sau e o noţiune variabilă în funcţie de compromisurile pe care fiecare e dispus să le facă în viaţă, în funcţie de uşurinţa cu care poţi ignora un vis sau o nevoie? Sau oare e dragostea răspunsul? Uneori inima ei asta îi dicta, şi nu reuşea nicicum s-o ignore. Se surprindea prea des visând cu ochii deschişi la un bărbat puternic şi dulce care să se fi născut special pentru ea. Un bărbat fără nici un cal alb, ci doar bun şi blând, inteligent şi generos ...şi dacă s-ar putea frumos, bronzat şi bun la pat. În zilele ei bune, îndrăznea chiar să viseze că acest bărbat va fi tatăl copiilor ei, doi, trei, câţi vor avea curajul, energia şi norocul să aibă.
Întinsă pe burtă, odihnindu-şi capul pe braţe, Corina deschise ochii şi îl privi pe Mihai printre gene. Părul brunet, umed, uşor încreţit sub soarele fierbinte, umerii arcuiţi şi bronzaţi, spatele atletic şi complet relaxat în exact aceeaşi poziţie ca a Corinei. Obrazul uşor umbrit de barba de o zi i se odihnea pe mâna puternică cu degete lungi şi frumos desenate care se jucau în banda îngustă de nisip ce despărţea cele două prosoape. Şi el o privea leneş, în tăcere, aşteptând parcă ceva. Soarele amiezii ardea din ce în ce mai puternic şi Corina se gândi la loţiunea de plajă din rucsac, însă renunţă repede la idee. S-ar fi simţit penibil să o folosească în faţa lui Mihai, un clişeu din comediile cu adolescenţi. Rămase nemişcată, consolându-se cu ideea ca în frigider avea suficient iaurt ca să se trateze.
Nici unul dintre ei nu lupta cu tăcerea ce se aşternuse. Era o tăcere confortabilă pe care amândoi o savurau la fel de mult ca pe o conversaţie lejeră. O tăcere-siestă. Corina închise ochii din nou, ascultând zgomotul relaxant al valurilor şi lăsându-se pradă reveriei. Ce era greşit în a visa cum îşi trece mâna prin acele bucle negre şi mângâie obrazul aspru al bărbatului de lângă ea? Era doar un joc al imaginaţiei...
Lângă ea, Mihai încerca să reziste impulsului de-a întinde mâna şi a atinge acel trup cuminte, aşezat atât de aproape de el încât simţea razele soarelui lovindul-l şi ricoşând spre el ca nişte gloanţe. Se întreba cum era posibil ca o astfel de femeie să fie singură. Era convins că bărbaţii roiau în jurul ei şi nu putea să înţeleagă de ce ea alesese până în prezent să nu profite de acest lucru. Era din ce în ce mai curios în privinţa acelui bărbat misterios din viaţa ei pe care-l pomenise în prima zi în care se văzuseră, dar despre care nu-i dăduse nici un fel de detalii. Cu siguranţă, ar fi fost o indiscreţie din partea lui să întrebe, şi totuşi:
-Povesteşte-mi despre bărbatul acela pe care l-ai pomenit în prima zi... Cine era?
Corina deschise ochii clipind leneş, încercând să revină la realitate. Mihai simţi nevoia să continue:
-Aţi avut o relaţie şi ce s-a întâmplat? Dacă nu e secret, bineînţeles!

-Nu e nici un secret. E doar o poveste urâtă, despre care prefer să nu-mi aduc aminte, aşa că ţi-o voi spune pe scurt. Se întoarse pe o parte, odihnindu-şi capul în podul palmei. Ne-am cunoscut când eu eram la facultate, era fratele unei colege. Noi două eram la filologie iar el la stoma. Afacerea era în familie (tatăl lui era stomatolog) aşa că avea un viitor asigurat, era inteligent, sigur pe el, mai experimentat decat mine: am fost o pradă uşoară... Îşi imagina probabil că voi fi marioneta lui, o soţie supusă, o gazdă în stare să lege mai mult de trei cuvinte şi o femelă în stare să-i crească moştenitori. Probabil că exact asta aş fi fost dacă n-ar fi venit veştile despre mama. Atunci când am aflat că are cancer, eu şi Radu eram împreună de câţiva ani. Tocmai ne mutasem împreună, plănuiam nunta, ba chiar plătisem avans pentru sală. Pe măsură ce mama se simţea mai rău eu am început să mă implic tot mai mult şi să o ajut atât cât puteam. După două luni mă mutasem din nou în casa părintească, şi după alte două, când am înţeles că nu mai existau şanse, i-am cerut lui Radu să amânăm căsătoria. A fost picătura care a umplut paharul. Oricum, în tot timpul ăsta, nu mă sprijinise deloc. Considera că mă implic prea mult, că exagerez. Dar când am propus amânarea nunţii, situaţia a explodat. Mi-a cerut să aleg o dată pentru totdeauna între el şi familia mea. A fost momentul în care m-am trezit la realitate şi am înţeles ceea ce fusese evident de la început, dar eu eram prea oarbă să văd: aveam de-a face cu un individ egoist şi fără suflet, un băiat de bani gata, care considera că i se cuvine totul. În seara aceea ne-am despărţit. Scurt şi definitiv. Mama a murit după trei săptămâni, iar Radu a rămas doar o amintire a unei greşeli pentru care n-am mai avut timp şi resurse să sufăr.
Corina tăcu, netezind o cută inexistentă a prosopului. Îşi spusese povestea pe nerăsuflate, aşa cum îţi dai repede pantalonii jos la doctor, sperând să scapi cât mai curând de injecţie. Radu era un subiect despre care nu vorbea niciodată pentru simplul fapt că refuza să se gândească măcar la el. Se înfuria prea tare pe ea însăşi de câte ori o făcea. Cum putuse să fie atât de fraieră? Cum putuse să se abandoneze cu asemenea naivitate şi pentru atât timp într-o relaţie care ar fi dus-o la autodistrugere. Cum putuse să dăruiască aproape 6 ani din viaţa ei unui astfel de bărbat? Corina nu era una dintre adeptele zicalei "Toţi bărbaţii e porci!" şi ştia că ar fi putut să aleagă mai bine. Tocmai acesta era motivul regretelor ei şi al excesului de circumspecţie faţă de toţi bărbaţii din viaţa ei care urmaseră după Radu. Sau, mă rog, ai celor care ar fi putut să urmeze...
-Nu înteleg cum poate cineva să fie atât de lipsit de suflet, spuse Mihai strâmbându-se cu dezgust. Tot ce pot să spun e: bine că ai scăpat de el!
Se gândea la cât de dificil trebuie să fi fost acel an pentru Corina. Îşi pierduse mama, logodnicul şi, din anumite puncte de vedere, chiar şi fratele, în decurs de doar câteva luni. Şi de atunci, se autoizolase, încercând să-şi ascundă rănile încă deschise. Nu era de mirare că adunase atâta tristeţe şi atâtea lacrimi cum văzuse cu o seară în urmă. Se bucura că fusese el cel care i le ştersese.
La rândul ei, Corina fu curioasă să afle despre femeile din viaţa lui Mihai. Bărbatul îi povesti cu o uşurinţă pe care nu şi-o recunoştea că fizic, ele nu lipsiseră niciodată din viaţa lui, mai ales din momentul în care începuse să aibă succes în afaceri. Sufleteşte însă, se simţea într-o continuă, şi uneori extenuantă căutare a acelei perechi care să-l întregească cu adevărat. Cu care să simtă că se poate opri în sfârşit, că se poate aşeza la casa lui, că poate întemeia o familie. Vorbindu-i Corinei, cele mai intime gânduri, uneori cele mai profund personale şi chiar incomode adevăruri se rostogoleau de pe buzele sale cu o uşurinţa care îl mira şi în mai mare masură îl alarma. Era ca şi cum prezenţa ei ar fi avut asupra sufletului său efectul dezinhibant al alcoolului, sau al unui catalizator în

prezenţa căruia se conturau idei pe care nu avusese timpul sau curajul să le formuleze până atunci. Nu-şi amintea să mai fi vorbit astfel cu cineva în toată viaţa sa de adult. Parcă sufletul său se pierduse undeva sub noianul de termene limită şi situaţii criză, riscuri calculate şi cursuri scumpe de leadership pentru oameni care oricum nu răspund decât în faţa unei mâini de fier înarmate cu un bici. Era ca şi cum îşi sacrificase inima pe altarul ambiţiei şi Corina era singura care ştia să o resusciteze.
Departe de ei, soarele îşi continuase pe cer călatoria către apus, la fel ca-n fiecare zi. Se ascunsese dincolo de clădirile Constanţei, lasând umbra să muşte moale întâi din fâşia îngustă de nisip, şi mai apoi din mare. Timpul trecuse pe nesimţite, lăsându-i pe amândoi miraţi în faţa curgerii lui clandestine.
-Ce program ne facem mâine? întrebă Mihai în timp ce se pregăteau de plecare. Mai venim la o plajă?
-Eu de dimineaţa trebuie să ajung până la şcoală, dar după-amiază, pe la 3, putem să mergem, îi răspunse Cori inventariându-şi în gând miile de ace care-şi faceau deja simţită prezenţa pe umerii ei fierbinţi.
-E perfect ! Între timp îmi mai rezolv şi eu ultimele probleme cu firma înainte de concediul asta spontan... Să pot să stau şi eu cât de cât liniştit în perioada asta, spuse Mihai perfect conştient că ar fi preferat să-şi petreacă dimineaţa cu Corina, într-o dulce iresponsabilitate şi lipsă de interes pentru munca sa de 10 ani, centrul lumii lui, până acum doar câteva zile. Cu o zvâcnire de panică, îşi dădu seama că pentru prima oară în viaţa lui îşi lăsase telefonul mobil în maşină. Cât fuseseră împreună nici măcar o dată mintea nu-i zburase la afaceri, aşa cum se întâmpla întotdeauna, chiar în compania acelor femei frumoase şi goale pe dinăuntru ca nişte ouă încondeiate, pe care avea obiceiul să le asculte din 10 în 10 cuvinte, printre telefoane şi calcule mintale, fără să aibă vreodată impresia că a pierdut ceva. Simţi că i se întunecă imaginea, gândindu-se câte apeluri nepreluate avea.

Capitolul 3

-OK Marius! Îţi mulţumesc! Nu uita să ţii mereu legatura cu dirigintele de şantier de la fiecare locaţie şi sa faci cel puţin o vizită neanunţată pe săptămână. Aminteşte-le că orice depăşire de termen îi costă mai mult decât îşi pot permite, conform contractului. Aştept de la tine în fiecare seară câte un raport amănunţit pe mail. Nu vreau să primesc telefoane din 5 in 5 minute. Te consider mai mult decât pregătit să faci faţă acestei provocări. Aştept să-mi demonstrezi că nu mă înşel!
Mihai încheie convorbirea cu un sentiment de mândrie aproape patern. De câţiva ani buni îl pregătea pe acest tânar de numai 26 de ani, în încercarea de a-l face mâna sa dreaptă. Cele câteva zile de absenţă din Bucureşti îi dăduseră certitudinea că Marius era în sfârşit pregătit. Un director executiv aşa cum şi-l visase întotdeauna: tânăr, inteligent, ambiţios şi loial. Un individ dedicat şi capabil să preia o parte din responsabilitatea uriaşă care apăsa umerii lui Mihai, împiedicându-l sa aibă o viaţă personală.
Îşi petrecuse întreaga noapte încercând să îşi scoată din minte imaginea Corinei. În camera ei, în costum de baie, în valurile mării sau întinsă pe nisip, cântând şi jucandu-se ca un copil sau cu lacrimi de tristeţe în ochi. Se simţea bătrân şi corupt faţă de ea. Viaţa îi arătase că lumea poate fi un loc urât şi periculos, în care trebuie să uiţi că eşti om şi să calci pe cadavre ca să supravieţuieşti. Şi, evident, nici Cori nu fusese scutită de palmele usturătoare pe care destinul le împarte atât de inegal. În mod misterios, însă, ea reuşise să-şi păstreze aceeaşi inocenţă şi poftă de viaţă ca în copilărie. Energia ei pozitivă era fără îndoială autentică. Mihai ştia asta pentru că o simţea emanând din interiorul sufletului ei şi încărcându-l cu o forţă invizibilă ori de câte ori erau împreună.
Zorii se pregăteau deja să apară când Mihai se convinsese că reuşise să închidă din nou imaginea Corinei înapoi în cutiuţa ei mintală: aproape o soră, cu siguranţă o bună prietenă, femeia responsabilă de succesul său în afaceri, dar şi de cea mai mare suferinţă pe care o trăise vreodată. Ştersese această ultimă idee, hotărât fiind să nu mai lase trecutul să-i influenţeze viaţa şi adormise cu sufletul mai uşor.
Privi ecranul telefonului şi realiză că era abia 10 dimineaţa. În ciuda faptului că nu prea reuşise să doarmă, Mihai se trezise ca de obicei la 7, luase micul dejun şi cafeaua la restaurantul hotelului, şi chiar avusese timp să treacă pe la sala de fitness pentru 1 oră. La 9 se întorsese în cameră şi începuse să dea telefoane pentru a-şi elibera complet agenda următoarelor săptămâni. Acum se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă, dându-şi seama că nu stăpânea deloc arta de a pierde timpul cu graţie. Se plictisea. Se gândi din nou la Corina şi se hotărî să ia situaţia în propriile mâini, şi să-i facă o surpriză. O va convinge

să tragă chiulul, cum faceau pe vremuri (până la urmă, erau în toiul vacanţei; copiii nu erau la şcoală). Iar cum îşi vor petrece timpul împreună va hotărî ea. Pentru el era egal; îi era dor de o viaţă simplă, fără fiţe.
La 12.30 opri maşina în faţa şcolii 411, pe care aproape nu o recunoscu, aşa, renovată în nuanţe de bombonele pentru copii. Oricât de mult se grăbise, tot avusese nevoie de două ore şi jumătate prin magazine pentru a-şi cumpăra câteva haine, încălţăminte şi un slip pentru plajă – nu venise la Constanţa pregătit pentru concediu ci doar pentru 2-3 zile de întâlniri de afaceri. Întră în şcoală pe la intrarea profesorilor cu un sentiment de clandestinitate amuzată: când erau copii acea intrare le era complet interzisă. Exact aşa cum îşi aducea aminte, uşa de la biroul directorului, din imitaţie de piele, maron, capitonată şi cu un soi de ţinte era imediat în stânga, iar uşa secretariatului, aflată la al 20-lea strat de vopsea bej-căcănie era imediat în dreapta. Bătu uşor la uşa secretariatului şi o voce feminină răspunse cu un “da!” neutru. Intră şi dădu cu ochii de o simpatică domnişoară cu bucle aurii stralucitoare şi cu un zâmbet cuceritor. Din primul moment realiză că o cunoaşte de undeva, şi întâni în privirea ei deschis admirativă aceeaşi ezitare care-i spunea că şi ea îşi scotoceşte sertarele memoriei pentru a-l identifica. Strigară în acelaşi timp:
-Monica!?
-Mihai!? Nu-mi vine să cred!
-Nici mie! clipi Mihai sincer uimit să-şi regasească aici prima prietenă din liceu, prima fată pe care o sărutase, şi prima care-i frânsese inima.
Monica înconjură în grabă biroul la care stătea şi se repezi la Mihai, depunandu-i un sărut lipicios şi uşor colorat pe un obraz, apoi pe celalalt.
-Mai trăieşti? Fu prima întrebare dintr-un adevărat tir care urmă. Vroia să ştie totul: când venise, cât stătea, unde statea, şi mai ales ce facuse în toţi aceşti ani în care nimeni nu mai ştiuse nimic despre el! Era însurat, avea copii, cu ce se ocupa, câştiga bine, l-a afectat criza? De ce n-a mai fost în Constanţa? Auzise de mama Corinei? Dani ştia că s-a întors? Vorbea şi zâmbea mult, dezvelindu-şi dinţii perfecţi şi atingându-şi mereu coafura aurie, oricum impecabilă. Nările ei fremătânde şi picioarele lungi, mereu în mişcare, îi aminteau lui Mihai de un animal de rasă, dresat, elegant şi excesiv de îngrijit. Avea aceeaşi frumuseţe ostentativă ca în liceu, şi acelaşi aer senzual de felină la pândă care-l facea pe Mihai să se simtă în pericol de a fi devorat.
Încercă să-i răspundă pe scurt şi puse la rândul său câteva întrebări de politeţe. Monica însă era vizibil nemulţumită:
-Ah, nu! Nu scapi aşa uşor, dragule! se alintă ea. Hai să ieşim într-o seară şi să vorbim pe larg, ca oamenii! Ia spune-mi, vineri seara e bine pentru tine? Nu spune nu, ca-mi frângi inima! se încruntă ea în joacă.
Mihai îşi scormoni mintea căutând o scuză elegantă, dar încuviinţă perplex, dându-şi seama că nu are scăpare. Vroia să termine cât mai repede.
-Bine, scumpule! Aşa rămâne! Vineri la ora 9 poţi să mă iei de la adresa asta. Îţi scriu şi numărul meu de mobil, ok? se întoarse şi căută pe birou o hârtie şi un pix, etalându-şi cu generozitate, în timp ce scria, funduleţul obraznic şi coapsele apetisante ce se iveau de sub fustiţa puţin prea scurtă. Mihai înregistră amuzat şi uşor tulburat acest scurt spectacol cu dedicaţie specială.
-În regulă, ne vedem atunci... spuse el în grabă. Eu de fapt o căutam pe Corina. E cumva pe aici ?

-O, nu ! A plecat de o oră bună ! Dacă nu mă înşel s-a dus acasă la una din elevele ei. Eh, o familie de sărăntoci, spuse ea cu dispreţ. Nu ştiu de ce-şi tot pierde vremea pe acolo!
-Şi ştii cumva adresa? întrebă Mihai într-o doară, uşor dezamăgit de răspunsul femeii.
-Sigur. Nu e departe. Pe Curteanu. Te întorci pe unde ai venit, a treia stradă la dreapta, la numarul 306. O casă mică, dărăpănată, cea mai amărâtă de pe stradă.
-Perfect. Mulţumesc! Îmi pare bine că ne-am revazut, strigă Mihai din mers.
"Hm! Ce mică e lumea!..." gândi el în timp ce întorcea maşina. Şi-o amintea bine pe Monica, cea de acum aproape 15 ani... Îşi amintea la fel de bine cât de experimentată i se păruse încă de la prima întâlnire, deşi era mai mică decât el, cât de mult îl invidiaseră colegii că "pusese mâna pe un aşa exemplar", şi cât de tare îi făcea să clocotească sângele în fiecare seară, când se despărţeau, sărutându-se până la sufocare. Nu durase însă decât câteva săptămâni şi, în timp ce el îşi facea speranţe pentru ceva mai mult decât dureroasele mângâieri grăbite, Monica îşi găsise un alt pretendent mai matur şi mai interesant. Îi fusese mai greu să se consoleze cu ideea că pentru moment va rămâne virgin, decât cu pierderea ei, dar oficial, Moni era prima fată care îi frânsese inima de adolescent. Păstraseră relaţii amicale până la plecarea lui din Constanţa, dar acum Mihai simţea că interesul ei renăscut n-are de-a face decât cu mărimea contului pe care-l avea în bancă. În ultimii ani roiseră prea multe pipiţe lacome în jurul lui ca să nu-şi dea seama de acest adevăr simplu.
Intră pe strada Curteanu şi gasi fără prea multă dificultate ceea ce cu greu se putea numi casa de la numarul 306. Era o căsuţă joasă, minusculă, din BCA, netencuită şi cu un acoperiş şui, aşa cum poate numai în cele mai sărace sate din ţară mai poţi întâlni. Era de necrezut că o astfel de aşezare putea exista în mijlocul oraşului. Lui Mihai i se strânse inima gândindu-se că o fiinţă umană îşi poate trăi copilăria aici. Nici nu intrase bine în curte că mirosul inconfundabil al sărăciei îl invadă, amintindu-i dureros de copilărie şi făcădu-i părul de pe ceafă să se zbârlească. În faţa casei, pe o sârmă legată de doi stâlpi nesiguri, atârnau la uscat haine uzate, iar la uşa de la intrare tronau (ca la orice casă dobrogeană care se respectă) câteva perechi de şlapi a căror culoare iniţială nimeni n-ar mai fi putut s-o desluşască. Uşa era deschisă, aşa că Mihai strigă de la o distanţă de câţiva paşi:
-Corina!....
După câteva secunde, în prag îşi făcură apariţia două fetiţe cu zâmbete curioase şi modest dar îngrijit îmbrăcate, iar în spatele lor se ivi Corina cu o expresie vizibilă de mirare pe faţă.
-Mihai! Ce cauţi aici? Cum m-ai gasit?
-Am vrut să-ţi fac o surpriză şi să te iau de la şcoală şi ghici peste cine am dat?!
-Ah! Te-ai întâlnit cu Monica, ... şi ţi-a spus unde mă găseşti! Cori schiţă un zâmbet de plastic. Domnişoara blondă nu era în mod evident una dintre persoanele ei preferate.
Mihai nu insistă asupra subiectului.
-Sper că nu te deranjază că am venit!
-Nuuu! Dimpotrivă! Spuse ea cu sinceritate. Ai ajuns la fix. Eu acum mă pregăteam să plec. Uite, ţi le prezint pe Sorina, cea mai bună eleva din clasa mea, şi sora ei, Alexandra.
Mihai se aplecă la nivelul lor şi le întinse pe rând mâna celor două fetiţe care le urmăriseră pline de curiozitate conversaţia, fără să piardă un cuvânt. Sorina era cea mai mică şi Mihai află că are aproape 8 ani, iar Alexandra aproape 11. Amândouă aveau părul ondulat prins în coadă de cal şi ochii rotunzi ca nişte veveriţe. Erau două fetiţe vesele, inteligente şi bine-crescute, iar Mihai le simpatiză din prima clipă. Sentimentul era,

evident, reciproc. Corina îl invită să intre, şi, prin felul în care o făcu, îi dădu sentimentul că aici se simţea ca la ea acasă. Intră direct într-o încăpere care servea atât ca bucătărie, cât şi ca dormitor. Aragazul cu butelie, bufetul micuţ, patul de o persoană acoperit cu o pătură roasă, toate erau uzate şi vechi, dar curate şi aranjate într-o ordine absolută. La geamul micuţ atârna o perdeluţă curată, la fel ca şi multitudinea de covoraşe care acopereau linoleumul.

-Asta e camera lui Cătălin, îl informă Sorina, fratele nostru.

-El e mare! Are 18 ani, completă Alexandra.

Mihai remarcă cu mirare lipsa oricărui indiciu că în acel loc trăia un adolescent. Nici un poster pe vreun perete, nici o haină aruncată la întâmplare, nici o carte, caiet sau revistă trântită aiurea.

Corina traversă camera şi se opri în pragul următoarei încăperi, întorcându-se către Mihai şi cele două fetiţe:

-Vino! Mai trebuie să cunoşti şi restul familiei. Sunt nişte oameni tare dragi mie, şi vreau să ţi-i prezint înainte să plecăm.

Intrară într-o încăpere ceva mai mare decât prima, în care se afla un dulap vechi, dar încăpător, o masuţă, câteva scaune, şi două paturi de mărimi diferite. Cel mai mare, bătrânesc, cu o ladă la capăt, ca „pe vremuri", adăpostea trupul firav al unei femei bătrâne aflate într-o vizibilă suferinţă. La marginea patului, acoperind mâna uscată a bătrânei cu mâna lui osoasă şi mare, stătea un adolescent ciolănos, ale cărui trăsături regulate trădau o maturizare timpurie şi o dragoste neţărmurită pentru bătrânica blajină din faţa lui. Inima lui Mihai se strânse de compasiune, în timp ce se întreba ce căuta el de fapt aici, în această casă.

-El este cel mai mare dintre copii, Cătălin, şi doamna Comşa bunica lor.

Naturaleţea cu care Cori vorbea îl făcu să se mai destindă, deşi jena profundă pe care o simţea îl făcea să-nceapă să regrete că venise acolo. Cu amândouă mâinile, cuprinse mâna slăbită a bunicii, prezentându-se şi răspunzând zâmbetului trist al acesteia, apoi strânse mâna băiatului care îl măsură plin de seriozitate.

-Mihai este un bun prieten pe care l-am regasit de curând, spuse Corina privindu-l cu căldură.

-Adică este iubitul tău, nu-i aşa? întrebă Sorina zâmbind cu subînţeles şi dându-şi coate cu Alexandra.

-Ina! Nu-i frumos să întrebi aşa ceva! o dojeni Cătălin.

-Nu-i nimic, râse Corina roşind imperceptibil. Dar nu, nu este iubitul meu, e mai mult ca un frate. Se întoarse zâmbind spre Mihai şi-i surprinse privirea. O privire adâncă, misterioasă, tulburătoare, pe care nu îndrăzni să o interpreteze. Privindu-l pentru o secundă îşi pierdu şirul gândurilor, dar se redresă repede şi se întoarse către ceilalţi:

-Acum noi trebuie să plecăm, dar ne revedem în curând. Vă mai fac o vizită zilele astea. La revedere doamnă Comşa. Multă sănătate. Vreau să vă văd pe picioare până data viitoare, se aplecă şi depuse un sărut pe obrazul bătrânei care îi încuviinţă spusele.

Mihai salută şi el şi se îndreptară spre ieşire, urmaţi de Cătălin şi cele două fetiţe.

-Mulţumim din suflet pentru tot, spuse băiatul strângând-o în braţe pe Corina. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără d-voastră.

-Nu te mai gândi la asta, Cătălin! Sunt aici şi asta contează. Să ai grijă ca bunica să-şi ia medicamentele la timp. Mă bucur să văd ca se simte mai bine! Iar tu te rog să continui să înveţi pentru facultate. Trebuie să găsim o soluţie! Dacă bunica se face bine poate să

rămână cu fetele, şi asta înseamnă că mai trebuie doar să rezolvăm celelalte detalii tehnice! zâmbi ea complice.
-Faceţi lucrurile să pară atât de simple! oftă băiatul... Dar cum?!
-Lasă asta în seama mea deocamdată!
Cătălin încuviinţă, dar privirea lui spunea mai mult decât orice cuvinte. Era acolo tristeţe şi recunoştinţă, furie şi reasemnare, hotărâre şi ezitare. Văzându-l, Mihai avu senzaţia difuză că propriul său trecut reînvie, răscolindu-i sufletul. Nu era prima oară când simţea asta de când se întorsese în acest oraş al trecutului său. Se îndreptă spre maşină cu gândurile aiurea, dar până când Corina îl ajunse din urmă reuşise deja să îndepărteze toate fantomele trecutului care îi dădeau târcoale. Îi ţinu politicos portiera, apoi se instală şi el la volan:
-N-am mai avut răbdare până la 3, zâmbi el cu sinceritate. M-am gândit că poate mergem undeva să mâncăm împreună, ce zici?
Corina ar fi vrut să-i spună că şi ea fusese nerăbdătoare să-l revadă. Asta strigau toţi fluturaşii din stomacul ei. Se hotărî însă să nu-i asculte şi răspunse simplu:
-Ştiu un loc perfect! Mai ţii minte fostul Teatru de Păpuşi?
Mihai încuviinţă.
-Pe strada aceea, dar puţin mai jos. Mmmm....... Mi-e o foame de lup!
-Şi mie, recunoscu Mihai apăsând acceleraţia.
Găsiră cu greu un loc de parcare şi se îndreptară apoi spre terasa restaurantului. Mihai fu plăcut surprins de privelişte. Era de fapt o pensiune cu o terasă superbă, plină de verdeaţă, aşezată pe creasta unui deal, la poalele căruia se întindea o mică fâşie de nisip din care valurile mării muşcau repetitiv-hipnotic. Aveai impresia că e suficient să întinzi mâna ca să atingi linia orizontului, iar mirosul marin care te însoţea pretutindeni în acest oraş, atingea cote narcotice. Mihai nu putu să nu admire peisajul superb şi simplitatea plină de bun gust cu care era totul amenajat. Se aşezară la o masă şi începură să discute în aşteptarea chelnerului.
-Care e de fapt povestea familiei Comşa? Unde sunt părinţii copiiilor? întrebă Mihai cu interes sincer, căci întâlnirea cu această familie îi lăsase o impresie puternică.
-Povestea lor...., hm,... Corina surâse trist. Povestea lor e de fapt un coşmar. Mama lor, dacă poate fi numită aşa, i-a părăsit când erau fetiţele mici. A plecat din ţară „să facă bani” şi a uitat să se mai întoarcă. Copiii au rămas cu tatăl şi cu bunica (mama acestuia). Totul a fost bine câţiva ani, aveau un apartament închiriat în oraş, cei mici stăteau cu bunica, tatăl avea un servici la şantierul naval, se descurcau. Până într-o zi blestemată în care el a murit într-un accident de muncă. Copiii au rămas doar cu bunica. O femeie bătrână şi îndurerată de moartea propriului fiu, dar hotărâtă să-i ajute pe aceşti trei copii orfani din puţinul pe care îl avea. Au fost nevoiţi să renunţe la apartament şi să se stabilească în cocioaba pe care ai văzut-o. Trăiesc în condiţii mizere, fără curent şi fără apă menajeră... Iarna se încălzesc cu ajutorul aragazului, îşi cară apa cu găleata şi o depozitează în canistre mari, îşi fac lecţiile la lumina lumânării şi spală rufele cu mâna. Şi totuşi sunt cei mai curaţi, bine-crescuţi şi inteligenţi copii pe care i-am cunoscut vreodată. Sorina e mereu prima din clasă la învăţătură, Alexandra e şi ea printre primele din clasa ei, iar Cătălin a absolvit anul acesta la cel mai bun liceu din oraş. Se pregăteşte pentru facultate, dar.... e greu.... A vrut să se lase de şcoală, ca să poată munci, să-şi întreţină familia. D-na Comşa nici n-a vrut să audă aşa ceva, şi o admir pentru asta.
Văzând înflăcărarea din ochii Corinei, Mihai simţi cât de mult se implicase ea sufleteşte în această poveste şi cât de mult o impresionase. Şi înţelegea de ce. Înţelegea ce înseamnă

frustrarea în faţa unui destin pe care nu ni-l alegem, dar pe care ar trebui măcar să-l putem modela. Se simţea la rândul său atins de această poveste care-l făcea să-şi aducă aminte ce înseamnă să fii orfan, să fii sărac, să fii lipsit de speranţă.
-Dar acum, ce s-a întâmplat de fapt cu bunica?
-Nişte complicaţii datorate diabetului zaharat. Din fericire, se pare că totul merge spre bine, deocamdată, şi doctorii spun că se va pune din nou pe picioare în curând, dacă va respecta tratamentul. Banii sunt puţini, dar o voi ajuta şi eu atât cât pot.
- Familia asta m-a impresionat cu adevărat. Aş vrea să mă implic şi eu!
În sfârşit, chelnerul se opri şi la masa lor lasând două meniuri. Corina începu să răsfoiască unul dintre acestea zâmbind:
-Mă bucur mult că doreşti s-o faci. Mulţi oameni preferă să ridice doar din umeri în astfel de situaţii.
-Poate că şi eu am făcut-o de multe ori în viaţă, dar de data asta lucrurile stau altfel, nu ştiu de ce! Aş vrea să donez pentru ei o sumă mai mare de bani. Voi deschide un cont pe care aş vrea să-l administrezi chiar tu. Mihai ridică palma dreaptă în aer, oprind protestele Corinei. În tine am încredere, nu te obosi să mai deschizi subiectul ăsta. Hai mai bine să vedem ce comandăm, că-mi chiorăie maţele!
Faţa Corinei radia. Ştia că Mihai e un om cu suflet bun, mereu fusese convinsă de asta. Dar confirmarea acestui fapt o făcea să se simtă mai apropiată de el, mai sigură că acest bărbat făcea parte din categoria acelor personaje pozitive pe care rar ai ocazia să le întâneşti în viaţă. Nu putea să nu admire felul în care reuşise să treacă peste toate greutăţile şi să se ridice deasupra lor fără ca acest lucru să-l asprească. Avea toată admiraţia ei, şi cu atât mai mult, simţea că nu se va ierta niciodată pe sine însăşi pentru ceea ce-i făcuse cu ani în urmă. Mihai nu părea dornic să vorbească despre trecut. Dinspre partea asta putea să stea liniştită. Simţea însă că lucrurile nespuse stau între ei ca un zid dincolo de care Corina nu putea trece. Şi pentru asta numai ea era vinovată. Comandă absentă ceva din meniu mai mult la nimereală, şi aproape nici nu sesiză când Mihai i se adresă, după ce şi el, la rândul său, comandase:
-Aş vrea să-i cunosc mai bine pe copii, spuse el şi o idee începu să-i încolţească în minte... Ce-ar fi .... să le facem o surpriză!?
-O surpriză? La ce te gândeşti?
-Hai să-i luăm într-o plimb.... nu! Nu! Mai bine să fie o surpriză şi pentru tine, ce zici? Mă ocup eu de toate, doar să-mi spui ziua! Mihai jubila. Privi faţa Corinei şi se bucură ca un copil când îi observă zâmbetul intrigat:
-În regulă! Vorbesc cu ei şi te anunţ! îşi frecă palmele... Ah! Deja nu mai am răbdare... hai, spune-mi, care e surpriza?
-Nu, nu! Nici vorbă, nu suflu un cuvânt!
-Te rog, te rooog, Mihai!
Hmm, Corina tocmai se surprinsese, din nou, flirtând fără ruşine. Îşi impusese să se controleze, dar ca un făcut, văzu pe faţa de masă albă ca laptele cum degetele ei le atinseră pe ale lui ca din întâmplare, şi spuse cu un glas profund sexual, care păru că scapă controlului ei conştient:
-Spune-mi, ce trebuie să fac ca să te conving...
Mihai o privi direct în ochi, îi cuprinse mâna în mâna sa şi îi mângăie uşor dosul palmei cu degetul mare. Se aplecă deasupra mesei apropiându-se de Cori şi spuse în şoaptă, zâmbind:
-Ţţ, ţţ ,ţţ! Va trebui să aştepţi ca să afli....

Tulburată, ea îşi trase uşor mâna din mâna lui şi îşi întoarse recunoscătoare privirea către chelnerul care tocmai sosise cu mâncarea. Dumnezelule! Bărbatul acesta o făcea să simtă cum totul se învârte în jurul ei. Când îi cuprinsese mâna, un impuls electric îi traversase tot corpul, încălzindu-i sângele. Trebuia să recunoască: nu mai simţise niciodată o asemenea atracţie pentru cineva. Aproape niciodată. Nu-şi amintea să fi reacţionat vreodată aşa la una din atingerile lui Radu. Dealtfel, ca om sau ca bărbat, Radu nu se putea compara cu Mihai. „Fericită femeia de care se va îndrăgosti!", gândi Corina perfect conştientă că acea femeie nu poate fi ea. „Nu aşa, cu piatra asta de moară a vinovăţiei atârnându-mi de gât... Poate că până la urmă ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat atunci". Se hotărî să deschidă subiectul cu prima ocazie. Îl privi pe Mihai mâncând cu poftă şi îşi dădu seama cât îi este şi ei de foame. Farfuria ei cu tortellini arăta foarte apetisant aşa că îşi îndreptă toată atenţia şi furculiţa asupra ei.

În timp ce îşi termina porţia înainte ca ea să ajungă măcar la jumătate, Mihai se întrebă cu ce ar putea să-şi ocupe restul zilei. Să meargă din nou la plajă, aşa cum stabiliseră cu o zi în urmă, nu părea un plan bun, judecând după arsurile de pe spatele gol al Corinei. Păcat! Nu l-ar fi deranjat s-o vadă din nou în costum de baie. Zâmbi în sinea lui, dându-şi două palme imaginare şi încercând să-şi amintească faptul că nu mai era un adolescent. Deşi prezenţa Corinei îl făcea să se simtă din nou aşa.
....

Vara 1995

-Dă şi mie un foc!
Dani se întinse spre rucsac şi scoase bricheta. Îl ajută pe Mihai să-şi aprindă ţigara în timp ce pe-a lui o ţinea smechereşte în colţul gurii. Era ultima distracţie descoperită de băieţi. Dani abia aştepta să facă orice i-ar fi scos pe-ai lui din minţi, şi fumatul se încadra cu succes în categorie. Mihai pur şi simplu continua un obicei prost căpătat pe şantiere.
Stăteau turceşte pe nisip, uscându-se la soare. Era o zi călduroasă de sfârşit de mai. Sezonul încă nu începuse şi plaja era destul de goală. Numai câţiva curajoşi se aventuraseră în marea încă destul de rece. Briza bătea plăcut, dar parfumul ei încântător aproape că nici nu era detectat de localnicii prea obişnuiţi cu el ca să-l mai savureze.
Cei doi băieţi fumau plictisiţi. Azi nu era nici o fată draguţă la plajă, iar Dani avea o zi proastă. Noua lui prietenă îi dăduse papucii doar c-o seară-n urmă, fară nici o explicaţie plauzibilă. Era o premieră pentru el, obişnuit să fie mereu primul care eutanasia relaţiile. Mihai ştia exact care e motivul prostei lui dispoziţii. Se hotărâ însă să nu deschidă subiectul. Când era vorba de relaţia lui Dani cu „sexul frumos" prefera să-şi ţină opiniile pentru el. N-ar fi vrut să pornească o ceartă, şi nici nu-i plăcea să dea sfaturi nesolicitate. Adevărul era că niciodată nu apreciase felul în care Dani trata fetele. Ca pe nişte jucării fără suflet. Asta îl înfuria uneori, dar îşi dădea seama că de fapt superficialitatea lui era un scut, o mască, mai degrabă, în spatele căreia îşi ascundea nesiguranţa. Locuiau împreuna de aproape un an şi se cunoşteau de mai mult timp. Mihai începuse să-l cunoscă destul de bine. Erau jumătate fraţi, jumătate prieteni şi împărţeau camaradereşte totul, deşi personalităţile lor nici că puteau fi mai diferite. Mihai cerebral, matur înainte de vreme, mai serios decât i-o cerea vârsta. Dani vesel, impulsiv, zgomotos, sufletul petrecerii. Spunea tot ce-i trecea prin minte, se implica în toate cu tot sufletul şi se plictisea repede. Avea părul şaten, veşnic ciufulit, buze pline şi un nas puternic conturat, plin de pistrui.

Deşi ceva mai scund decât Mihai, avea totuşi o statură impozantă, o constituţie puternică, cu umeri laţi şi muşchi dezvoltaţi frumos, nu fără un efort susţinut. Îşi stinse ţigara, o îngropă în nisip şi sări în picioare. Avea chef să mai facă o baie. Aruncă pentru a nu ştiu câta oară o privire evaluativă în jur. Crezu că zăreşte în depărtare două gagicuţe nostime. Facu mâna streaşină la ochi şi îşi încordă privirile. Realiză repede şi cu dezamăgire că nu erau decât Corina şi Ana, prietena ei. Cu siguranţă îi căutau pe ei, pentru că văzându-l începură să facă disperate cu mâna şi să grăbească pasul. Ana era o puştoaică nostimă, trebuia să recunoască. Avea potenţial, dar era de o inocenţă care îl plictisea total. N-avea de gând să-şi piardă timpul cu bebeluşe, deşi nu putea să nu observe privirile ei albastre, galeş pofticioase ori de câte ori se întâlneau „din greşeală". Iar Corina avea grijă să se întâmple asta cât mai des. Îşi răsfrânse buzele plictisit şi se avântă în apă.
Fetele se apropiară de Mihai, care stătea în continuare pe nisip, aşteptându-le liniştit.
-Baftă!
-Baftă! (era formula de salut „ultimul răcnet")
-Salut! le răspunse el binedispus.
-Uf, am crezut că nu vă găsim! Noroc că e destul de gol pe aici, spuse Corina în timp ce Ana analiza un punct undeva pe apă, în depărtare.
-Ana, hai să întindem cearceafurile, continuă tot ea, fără să-i lase lui Mihai timp să spună ceva. Nu ştiu cum pot băieţii ăştia să stea aşa, direct pe nisip, bombăni ea.
-Nu vreţi să jucaţi un volei? întrebă Mihai. Am adus mingea.
-Eu? Parcă n-ai şti ce îndemânatică sunt la aşa ceva... Mulţumesc, prefer să mă bronzez de data asta, răspunse Cori. Dacă vrea Ana...
-Ok. Hai! încuviinţă fata.
Se îndepărtară puţin şi începură jocul. Mihai era un jucător bun şi totodată un partener comod de joc. Scopul lui principal nu era să câştige ci să se distreze. Apoape că-şi ajuta partenera de joc. Ana, la rândul ei avea o fire sportivă şi se descurca foarte bine. Jocul era echilibrat, relaxat şi plăcut. Corina îşi citea liniştită cartea pe cearceaf. Paradoxal, pe cât de mult îi placea dansul, pe atât de puţin părea să-i placă sportul de orice tip.
Într-un târziu, Dani ieşi din apă şi el. Îşi salută uşor indiferent sora şi, în timp ce se ştergea energic cu prosopul, începu să o studieze pe Ana cu un ochi expert. Mai mult din obişnuinţă decât din interes. Era înaltă, şi avea un trup sportiv, frumos, fără să fie slabă. Poate cu sâni prea mici pentru gusturile lui. Avea nişte ochi albaştri cam spălăciţi şi o privire extrem de ... analitică. Era convins că dacă ar fi ascultat vreodată discuţiile intime ale fetelor i s-ar fi uscat urechile şi i-ar fi căzut pe loc. Şi nu se înşela. Ana era mai nerăbdătoare în faţa perspectivei unei nou descoperite sexualităţi decât un copil în seara de Crăciun.
-Ce-i fra? Eşti ofticat că te-a părăsit gagica?
Maimuţărindu-se, Dani îi trânti Corinei prosopul în cap şi se îndreptă spre cei doi care jucau volei.
-Mă aveţi un loc? întrebă privind-o pe Ana direct în ochi şi amuzându-se când îi remarcă reacţia. Fata roşi puternic, dar nu lăsă privirea în jos.
-De când te aşteptam! răspunse aruncându-i mingea. Serveşte!
Începură jocul şi atmosfera se încinse imediat. Spre deosebire de Mihai, Dani se implica total în joc. Exclama, protesta, gesticula, lupta pentru fiecare pasă de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. Dădea indicaţii şi se înfuria pentru ca în secunda următoare să sară în sus de bucurie sau să se trântească în nisip. Dani juca aşa cum trăia: la viteză maximă! Chiar şi relaţia lui cu Corina era dominată de acelaşi tip de impetuozitate. Se certau, se

îmbrăţişau, se ignorau sau se iertau de zeci de ori pe zi. Aveau ritmuri sufleteşti asemănătoare, ceea ce-i făcea capabili să continue acest joc la nesfârşit, riscând să-i obosească pe cei din jur. Doar prezenţa lui Mihai era cea care reuşea de cele mai multe ori să tempereze relaţiile dintre cei doi. În preajma lui, Dani părea mereu mai echilibrat, iar Corina mai moderată în reacţii. Se completau de minune, şi toată lumea remarcase asta. Nu degeaba erau porecliţi „Cei trei muşchetari".
-Hei Mihai! Poţi să vii puţin? strigă Corina.
Mihai se feri la timp de mingea ce era cât pe ce să-l lovească în plină faţă în timp ce se uita mirat la fată. Nu prea înţelegea care era urgenţa, dar se îndreptă către cearceaf. Oricum obosise.
-Vin acum, răspunse el. Continuaţi fără mine!
Se trânti obosit pe cearceaf, punându-şi mâinile sub ceafă.
-Ei? De ce m-ai chemat? întrebă el.
-Nu te-ai prins? Mă gândeam să-i lăsăm puţin singuri....
-Ah... da! Nu mi-am dat seama, că veneam mai repede.
-Acum, dacă tot eşti aici...
Corina îi întinse flaconul cu loţiune de plajă şi se întinse la loc pe burtă. Îşi deschise la spate sutienul cu o mână, apoi îşi culcă obrazul pe cearceaf. Mihai remarcă în sinea lui cât de mult se schimbase ea în ultimul an. Era doar o copilă când o cunoscuse şi într-un timp atât de scurt se transformase în cea mai frumoasă fată pe care o cunoştea.
Cu un fior în stomac care îl făcea să se simtă vinovat, Mihai începu să întindă crema pe pielea ei încinsă de soare. Îşi strânse cu putere pleoapele, făcând eforturi să controleze valul de sânge fierbinte care îi pulsa în tâmple şi încercând să-şi aducă aminte de ce Corina era pe pe lista de lucruri interzise. Soţii Pârvu erau ca nişte părinţi pentru el. Le datora toată consideraţia şi tot respectul din lume. Corina, şi ea, îi fusese mereu ca o soră. Nici nu putea să se gândească altfel la ea. Îi fusese alături în momente dificile, îi putea destăinui cele mai intime gânduri. Ar fi protejat-o cu orice preţ şi exista o linie pe care nu-şi putea permite să o încalce vreodată, indiferent ce-i şopteau la ureche hormonii lui masculini. Aşa că începu să numere în gând, descrescător, din trei în trei, începând de la 100. Dacă se concentra suficient poate va reuşi să nu observe pielea ei moale, satinată şi rotunjimile înnebunitoare ale corpului ei gol.
....

Amuzat, Mihai se întrebă dacă şi acum, la 30 de ani, va trebui să mai recurgă la astfel de trucuri în prezenţa Corinei.
-Mă întrebam ce alte planuri ai pentru azi? Eşti ocupată? o întrebă.
-Păi ieri spuneai că vrei să mai mergem la plajă...
-Între timp am descoperit nuanţa de vişiniu a umerilor tăi şi m-am răzgândit.
Corina îşi trecu uşor degetele peste pielea fierbinte şi încă dureroasă a umerilor ce se iveau din rochia albă de vară, legată în spatele gâtului.
-Întotdeauna ai aşa un simţ al observaţiei? întrebă ea stingherită de atenţia nedisimulată pe care Mihai o acorda trupului ei.
-Doar atunci când îmi place ce văd! zâmbi Mihai, mirându-se şi el în sinea sa de remarca făcută. Hei, ce faci? Ai roşit? Uite-te la mine!
Se întinse peste masă, îi mângâie aprope imperceptibil obrazul cu dosul degetelor şi îi ridică uşor bărbia, forţându-o să-l privească direct în ochi, şi trimiţânu-i hoarde nebune de fluturi în stomac.

-Nu mă înţelege greşit, continuă el. Ţi-am mai spus-o şi ţi-o repet: te-ai transformat într-o femeie foarte frumoasă. Nu ai nici un motiv să te ruşinezi. Şi mai mult decât atât: ai un suflet bun şi o minte ascuţită. Îţi lipseşte doar ceva mai multă încredere în tine! Îşi coborî încet degetele de-a lungul braţului ei şi o stânse uşor de mână, într-un gest care transmitea încurajare, încredere, căldură. Corina îi opri palma în palmele ei, admirând şi mângâiând gânditoare degetele lungi, cu unghii frumoase, masculine, cu încheieturi osoase. Era o palmă mare, dar proporţionată, cu pielea caldă şi uscată, dar nu aspră, cu gesturi puternice, dar nu dure. O mână care ştia să mângâie, să conducă sau să asculte.
În sinea ei, Corina zâmbi trist. Se gândea cât de puţin merită admiraţia bărbatului din faţa ei. „Oare va mai crede acelaşi lucru după ce va afla toate minciunile şi greşelile mele?" se întrebă ea. „Voi afla în curând!"
-Şi ca să revenim la subiect: ce planuri ziceai că ne facem astăzi? întrebă Mihai.
-Nu ştiu. Eu n-am nici un program. Deocamdată mă simt bine aici... Se gândi că era locul şi momentul perfect pentru discuţia ce vroia să o aibă.
-OK atunci! Rămânem aici până se mai răcoreşte. Şi mai târziu aş fi curios să văd cum mai arată Mamaia! Am putea să mergem şi să dansăm în seara asta, ca pe vremuri! se entuziasmă Mihai.
Corina lăsă privirea în jos. Emoţia îi umezise deja palmele când îi răspunse.
-Înainte de asta, Mihai, cred că sunt nişte lucruri despre trecut pe care ar trebui să le discutăm.
Mihai ştia la ce se referă ea, dar nu înţelegea de ce trebuia să deschidă o rană vindecată.
-Chiar trebuie? întrebă el ridicând din sprâncene.
-Sigur că trebuie! Am greşit atât de mult faţă de tine atunci! Aproape că ţi-am distrus viaţa.
-Corina!? Hai să fim serioşi! Ţi se pare că sunt un om distrus? Eram nişte copii proşti, şi-atât! Să lăsăm trecutul unde îi e locul şi hai să vorbim despre lucruri mai interesante, ce zici?
-În regulă! Cori încuviinţă doar pe jumătate convinsă. Era uşurată să afle că Mihai nu o învinovăţea pentru nimic din ce se întâmplase. Nu era sigură că ea era la fel de indulgentă cu sine însăşi. Greşise faţă de Mihai din atâtea puncte de vedere. Şi înainte şi după plecarea lui. Dar pentru ce să răscolească totul, dacă pe el nu-l interesa asta câtuşi de puţin? „Nişte copii proşti" spusese el cu atâta uşurinţă şi probabil că avea dreptate. Şi atunci de ce cuvintele lui păreau să doară?
-Mda... şi după ce i-am tăiat beregata, m-am hotărât să ciopârţesc cadavrul în 7 părţi egale...
„Cadavrul? Despre ce vorbeşte Mihai?". Corina se dezmetici în sfârşit, ridicând o privire mirată spre interlocutorul ei.
-Aha! Am reuşit să-ţi atrag în sfârşit atenţia, râse Mihai. Chiar mă întrebam ce poate fi atât de interesant în farfuria ta de te-a absorbit cu totul...
-Îmi pare rău, se scuză Corina, ce spuneai?
-Spuneam să vorbim despre lucruri mai interesante...
-Ca de exemplu?
-Nu ştiu! Totul! Vreau să ştiu totul despre tine: ce filme îţi plac, ce cărţi, ce prieteni ai, ce faci în timpul liber, unde ai vrea să călătoreşti?
-Stop, ... stop! îl întrerupse Corina râzând. Am înţeles. Hai să mai comandăm ceva de băut şi-ţi povestesc tot.

Era răcoare la umbra foişorului de lemn unde stăteau. Bătea o briză uşoară dinspre mare, aducând cu ea parfumul marin şi zgomotul îndepărtat al valurilor ce se sparg la mal.

*

Ziua fierbinte se topise pe nesimţite, lăsând locul unei nopţi la fel de fierbinţi. Staţiunea Mamaia părea însă mai aglomerată ca la miezul zilei. Cupluri, familii, grupuri de tineri gălagioşi îşi întretăiau perpetuu drumurile, într-un du-te vino agasant şi incomod. Terasele şi cluburile bubuiau cu muzică de toate genurile, fast-food-urile şi gogoşeriile răspândeau arome violente, iar magazinele deschise până târziu inundau trecătorii cu lumina şi culorile lor ademenitoare. În mjlocul staţiunii, pe o scenă mare de lemn, o duzină de brazilieni - femei şi bărbaţi - se mişcau, sumar îmbrăcaţi, într-un dans nebun şi seducător. Erau creoli, lucioşi, şi complet transpuşi în mişcarea lor sălbatic-senzuală, venită dintr-o lume mai simplă, mai caldă mai carnală.
Trecură de ei şi de baza înţesată de oameni a faimoasei telegondole către o zonă ceva mai liniştită. În mod normal, aici ar fi fost momentul în care unul dintre ei ar fi putut să dea drumul mâinii ceilulalt. Nici unul nu o făcu.
-E interesant cum locul ăsta pare atât de schimbat şi totuşi la fel, spuse Mihai cu o nostalgie nedisimulată în voce. Parcă totul aici părea să-l tragă cu putere înapoi, spre acele vremuri în care erau doi adolescenţi. Era aproape imposibil să cenzureze noianul de amintiri ce îl năpădea.
-Uite, vezi luminile acelea din depărtare? Acolo e discoteca unde mergeam noi! îi atrase atenţia Cori.
-Incredibil! Încă mai există? se miră Mihai amintindu-şi acele vremuri cu o claritate înspăimântătoare.

....

Vara 1995

Alergând spre intrarea în discoteca de pe plajă, Corina strigă entuziasmată spre restul grupului, încercând să acopere vacarmul:
-Haideti mai repede!... Asta e piesa mea preferata! “Another night”!! Hai să dansăm!
-Stai soro mai încet! O să ne pierdem unii de alţii şi mama o sa ne omoare dacă află! Pentru prima oară am reuşit s-o conving să te iau cu noi...i se adresă Dani cu un braţ trecut după gâtul Andreei (sau Adinei...) prietena lui din săptămâna aceea....(sau...să fi fost Adriana?...).
Corina însă nu mai auzi cuvintele fratelui ei. Era deja prea departe. Mihai se desprinse de grup, oftând:
-Mă duc eu după ea.... Ne vedem la locul nostru...
Crezu că o zăreşte undeva în stânga ringului şi îşi făcu drum prin mulţime în acea direcţie, însă îşi dădu seama că era vorba de o altă persoană... Îşi petrecu următorul sfert de oră, dacă nu mai mult, căutând-o peste tot şi simţindu-se din ce în ce mai îngrijorat... Într-un târziu, atenţia îi fu atrasă de vociferările unor persoane aflate într-un colţ mai

retras... Îşi dădu seama că era chiar Cori, încercând în zadar să scape de “avansurile” insistente ale unui punker cu mult prea multe beri la bord. Instinctul fu mai rapid decât raţiunea, şi se trezi aplicându-i individului un pumn în plină figură, şi punându-l la pământ. Înainte ca cineva să fi realizat exact ce se întâmplă, luă mâna fetei şi dispărură în mulţime...
Îi era groază de ce i s-ar fi putut întâmpla. Fusese întotdeauna convins, că atâta timp cât era împreună cu el şi Dani, Corina era în siguranţă. Era mai mică decât ei, era naivă şi mult prea frumoasă. Cu o strângere de inimă îşi promise că data viitoare va fi mult mai atent. Prea des fetele tinere şi frumoase erau victimele unor indivizi care nu le meritau! Exemplul cel mai grăitor era în familia lui. Mama sa, Ileana, care murise când el era încă un copil, fusese şi ea o tânără inteligentă şi frumoasă. Avea doar 17 ani când îl cunoscuse pe Nelu, tatăl lui Mihai, un “golan de cartier” cu câţiva ani buni mai mare decât ea. Rămăsese însărcinată şi refuzase să renunţe la copil, sacrificându-şi astfel viitorul. Într-o secundă, visul de a merge la facultate devenise o glumă, iar părinţii ei refuzaseră să mai ştie că aveau o fiică. Nelu şi Ileana se căsătoriseră la Starea Civilă fără familie, fără prieteni, doar cu doi martori. Se mutaseră împreună şi pentru Ileana începuse o viaţă de chin. Cu un soţ care uita să treacă pe acasă şi căruia îi plăcea băutura, cu lipsuri de toate felurile, fără prieteni sau o familie care să o susţină. Îl iubise pe Mihai cu fiecare fărâmă a sufletului ei sfâşiat şi murise într-un accident stupid de maşină când băieţelul avea doar 7 ani. Şoferul spusese că i-a apărut pur şi simplu în faţă şi a lovit-o chiar înainte să apuce să apese frâna.
În mijocul discotecii arhipline, în zgomotul infernal al muzicii şi în haosul de tineri care săreau şi se zbânţuiau, Mihai simţea cum îl cuprinde o tristeţe sfâşietoare. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să fie acum acasă, în patul lui. Să zacă în tăcere, să doarmă, să uite de toate. O ţinea pe Corina de mână şi traversau mulţimea fără să-şi vorbească, spre locul de întâlnire cu Dani. Brusc, că şi cum s-ar fi aliniat dispoziţiei lui sufleteşti, începu o melodie lentă şi tristă. Ca în transă, aproape fără să-şi dea seama, o trase pe fată aproape de el şi începură să danseze. Cori simţise că se întâmplă ceva cu el. Avea un radar bun pentru aşa ceva, mai ales că se cunoşteau atât de bine. Nu ştia exact la ce se gândea, dar îşi dădea seama că fantomele trecutului îi dădeau din nou târcoale ca nişte ulii înfometaţi. Din când în când se mai întâmpla asta. Ştia că va trece repede, aşa că îi înconjură gâtul cu braţele şi îl lăsă să-şi îngroape faţa în părului ei. Se legănară aşa câteva minute, fără să-şi dea seama măcar dacă s-a schimbat melodia. Ca întotdeauna, pentru Mihai prezenţa Corinei era ca un pansament, ca un leac misterios care-i ajuta rănile să se vindece. Simţea un val de energie pozitivă pe care i-l transmitea corpul ei, lipit de al lui. O simţea aproape, fără nici o reţinere, încercând să-i fie alături ca întotdeauna. Nu era nevoie de cuvinte. Atingerea ei caldă, parfumul părului ei lung, senzaţia respiraţiei ei pe gâtul lui, îi trimiteau fiori calzi şi reci în tot corpul. Ţinând-o de talie cu ambele mâini o trase mai aproape de el. Îi inspiră adânc parfumul, lipindu-şi faţa de gâtul ei gol în timp ce un curent electric le străbătu trupurile simultan. O simţi fremătând în braţele lui, aşteptându-i, căutându-i buzele. Îşi înfrână dorinţa nebună de-a o săruta cu un efort supraomenesc. Între ei doi nu se va putea întâmpla niciodată aşa ceva. Era prea complicat, prea riscant. Se dădu un pas înapoi, privind-o în ochi şi încercând să zâmbească.
-Hai să-i găsim pe ceilalţi, până nu ne dau dispăruţi.
Corina încuviinţă încercând să-şi ascundă tristeţea şi dezamăgirea din privire şi continuară să se deplaseze prin îmbulzeală ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când Dani întrebase unde au întârziat atât de mult, nu spusese decât un scurt "treaba noastră", protejând-o de discuţiile şi explicaţiile care ar fi aşteptat-o în mod normal, dar iscând priviri încruntate şi întrebătoare...
....

Şi iată-i acum, după atâţia ani, viaţa îi adusese în acelaşi loc. Ţinea mâna Corinei în mâna lui şi se întreba dacă erau aceleaşi persoane ca atunci sau dacă mirajul amintirii îl absorbise cu totul.
-Hai să vedem cum e apa, spuse ea deodată trăgându-l de mână.
Intrară pe nisip şi Corina fugi înainte, spre mare, lăsându-l pe Mihai în urmă. O privi zâmbind cum îşi scoase la repezeală sandalele şi începu să plescăie cu picioarele goale în apă. Se apropie de ea fără să se grăbească, admirând în tăcere cum razele lunii îi mângâiau pielea bronzată.
-E caldă! Nu vrei să vii? îi strigă ea.
Mihai clătină din cap cu mâinile înfipte în buzunare.
-Nu, mulţumesc! Sunt bine aici, zâmbi el de la câţiva paşi distanţă, acolo unde nisipul era încă uscat.
-Bine bunicule! Am înţeles. Ţi-e frică să nu te uzi, îl tachină ea începând să-l stropească.
-Cum ai spus? Bunicule!?
Dintr-un salt, Mihai ajunse lângă Cori, stropind totul în jurul lui. Înainte să apuce să fugă, o prinse de braţ şi o trase spre el râzând. Privirile li se întâlniră, două suflete ce parcă se cunoşteau din eternitate. Ochii Corinei zâmbeau şi ei în timp ce corpul nu-i schiţa nici un gest de a se elibera. Pentru un moment crezu că şi-a pierdut controlul conştient al tuturor membrelor. Mihai îi cuprinse obrajii calzi în palmele lui, se aplecă şi îşi lipi fruntea de fruntea ei. Cu ochii închişi, rămase nemişcat câteva secunde, luptând cu sine însuşi, încercând zadarnic să se elibereze de sub vraja ce pusese stăpânire pe ei. Încet, ca un zbor de fluture, buzele lui le atinseră pe ale ei într-un sărut dulce şi cast. Ridicându-se pe vârfuri, Corina făcu acelaşi lucru jucându-se, tentându-l, provocându-l parcă să renunţe la orice reţinere. Capitulă dorinţei devastatoare ce-i pulsa în fiecare fibră a corpului şi o cuprinse în braţe într-un sărut dătător de viaţă.
Pentru Cori nimic nu putea fi mai hipnotizant decât atingerea tandră şi despotică a acelor buze. Uită de bătăile nebune ale inimii ei şi de teama că genunchii slăbiţi nu o vor asculta şi se abandonă cu totul acelui moment în care timpul părea să stea în loc.
Nu observară ce se petrecea în jurul lor decât atunci când o pereche de faruri puternice îi inundă cu lumină, obligându-i să se rupă din îmbrăţişare. Corina răspunse întrebării din ochii lui Mihai.
-E maşina care nivelează nisipul, zâmbi ea jenată.
-Cred că e timpul să plecăm de aici, nu? râse Mihai, trecându-şi o mână prin păr şi recăpătându-şi suflul.

Capitolul 4

Mihai se trânti epuizat pe patul din camera de hotel. Toată după-amiaza umblase prin oraş să pregătească surpriza promisă Corinei şi copiilor Comşa pentru a doua zi. Nu fusese uşor să organizeze totul atât de repede, dar până la urmă reuşise. În agitaţia pregătirilor, fusese cât pe ce să uite că era vineri şi ar fi trebuit să iasă în oraş cu Monica, dar îşi amintise la timp ca să o poată suna. Anulase întâlnirea servindu-i o scuză mai mult sau mai puţin credibilă. Nu putea să-şi imagineze cum ar fi putut supravieţui unei seri petrecute alături de ea. Îşi amintea amuzat cum, cu ani în urmă, întâlnirile cu Monica îi provocau atâtea emoţii. Cu siguranţă, pe vremea aceea să fii „cuplat” cu ea îţi creştea considerabil gradul de popularitate. O simţise pe pielea lui, încă din momentul în care apăruseră împreună la balul bobocilor. Ea – cu cea mai scurtă fustă şi cel mai generos decolteu, el – cu palmele umede şi sacoul (de la Dani) prea larg. Toţi ochii fuseseră asupra lor când apăruseră pe ringul de dans, iar el îi mulţumise în gând Corinei.
....

Toamna 1994

-Nu-mi vine să cred că te-ai cuplat cu Moni! Şmechere!
Dani pufni admirativ în timp ce-şi încheia şireturile adidaşilor cu gleznă de care era atât de mândru.
-Are nişte „plămâni” gagica....Maaamă, maaamă!... Ai noroc că eşti frati-miu, că ţi-o suflam de sub nas cât ai zice peşte!
Mihai zâmbi subţire:
-Poţi să încerci, dacă te ţine!
-Nu fii fraier! Am glumit! dădu înapoi Dani, în timp ce-şi aranja cu minuţiozitate în oglindă freza tip Brandon care înfiorase toată populaţia feminină a liceului.
-Hai că eşti bine, Romeo! Du-te c-o să întârzii...
-Gata, am plecat! Pa!
-Pa!
Dani deschise uşa camerei băieţilor şi ieşi pe hol. Trecu în grabă pe lângă camera Corinei. Dincolo de uşa acesteia se auzeau acordurile unei melodii cunoscute. Se întoarse din drum, sub impulsul unei idei noi:
-Hei, Mihai! Ar trebui s-o pui pe sor-mea să te înveţe să dansezi şi tu ca omu’, dacă tot mergi cu Moni la bal! Te faci naibii de râs cu aşa gagică şi cu două picioare stângi! Pe bune, chiar se pricepe asta mică!
Dispăru rapid, înainte ca Mihai să apuce să mormăie vreun răspuns.

Amândoi fraţii Pârvu se pricepeau să danseze. Corina ştia de toate. Depeche, rap, fox, ceas, dirty dancing, orice aparea nou, ea era prima care prindea paşii. Repeta tot timplul la ea în cameră şi învăţa apoi pe toată lumea. Dani era rapper convins, dar se pricepea la toate tipurile de muzica. Avea reţeaua lui de cunoştinţe şi făcea rost de cele mai noi şi mai bune piese. Era o casă unde muzica urla mai tot timpul, spre disperarea dnei Pârvu, şi vitrinele vibrau periculos, supravieţuind cu greu schemelor lui MC HAMMER sau ale lui VANILLA ICE. Între cei doi fraţi, Mihai rareori putea avea acces la casetofonul familiei. Din fericire, el tocmai primise un walkman nou-nouţ în septembrie, când împlinise 16 ani. Se retrase din nou în camera lui, bucuros să profite de câteva din rarele momente de linişte pe care le avea acasă. Urâse singurătatea în care trăise până nu de mult. Până nu demult ea îi bântuise şi visele. Îşi dorise de atâtea ori o familie mare, cu fraţi, surori, şi unchi, şi mătuşi, verişori şi aşa mai departe. Acum însă, că o avea, se surprindea uneori pe sine însuşi dorindu-şi tot mai multe momente de linişte, de intimitate, de reverie. Acesta era unul dintre ele, şi abia aştepta să profite de el. Se trânti pe pat, cu căştile la urechi încercând să descifreze cât mai exact versurile melodiei pe care o asculta la maxim. Metallica era una dintre preferatele lui. Toată energia şi furia rock-ului îl ajutau în mod misterios să se simtă mai liniştit. Muzica era ca un burete care-i absorbea toate gândurile întunecate. Îl ajuta să uite tot ceea ce trebuia uitat. Gemu uşor când Max, motanul familiei, îi sări direct pe stomac şi i se cuibări acolo, torcând zgomotos. Îşi trecu degetele prin blana lui moale şi-şi lasă mintea să umble aiurea. Îşi aminti, nu fără o doză de mândrie, cum în pauza mare, cu două zile în urmă, Monica îl oprise pe holul liceului întrebându-l dacă ar vrea să meargă împreună la bal. Ha! De parcă el, sau oricare din băieţii din liceu, ar fi putut răspunde cu nu la întrebarea asta! Bineînţeles ca vroia. Vroia atât de mult că se bălbâise şi se fâstâcise lamentabil. Ea nu păruse să observe. Se îndepărtase plutind, aşa cum venise, aşa cum părea să plutească mereu, uşoară şi graţioasă ca o zână. Era uluit. I se păruse în ultimul timp că ea îl privea altfel, că îi zâmbea mai des şi mai frumos. I se păruse că observă acelaşi lucru la mai multe fete în ultimul timp, parcă tot mai multe cu fiecare centimentru în înălţime pe care îl câştiga (şi câştigase mulţi în ultima perioadă). Se întreba oare ce vedeau aşa interesant la el. El se studiase cu atenţie în oglindă şi, în afară de coşurile ocazionale şi tuleiele pe care şi le bărbierise cu minuţiozitate chirurgicală, nu descoperise nimic. Dacă cineva le-ar fi întrebat pe ele, fetele ar fi chicotit îmbujorate, dar ar fi admis ca Mihai era un „gagiu mortal”. Era înalt, brunet, avea o piele albă şi netedă ca de fildeş, mâini de pianist şi mişcări de felină. În plus, privirea lui misterioasă şi tăcerile lipsite de orice urmă de stângăcie lăsau mult loc imaginaţiei lor adolescentine. Nici nu le-ar fi trecut prin cap motivul pentru care băiatul acesta era mai matur decât oricare alt coleg de-al lor, nici n-ar fi ghicit vreodată tristeţea din spatele acelei priviri, la fel cum nici Mihai nu intuise că tocmai acele trăsături pe care şi-ar fi dorit să le schimbe erau cele care-l făceau atât de special în ochii celorlalţi.

Se gândea cu îngrijorare la momentul în care va trebui să o invite pe Monica la dans. Dani avusese dreptate. Probabil se va face de râs. Dansul nu era unul din punctele lui forte, era prea... vizibil. El nu putea să înţeleagă dorinţa de a dansa, decât ca pe o dorinţă de a fi privit. Nu vroia deloc asta. Prefera rolul de observator. Îi părea mai sigur şi mai distractiv. Nu se prea gândise, cel puţin nu până acum, la toate avantajele pe care le poate oferi ocazia de a dansa cu o fată care îţi place. Hm..., iată o idee care îl motiva. Şi în plus, nu era ca şi cum ar fi avut de ales! Din moment ce vor merge împreuna la bal, e clar că va

trebui, la un moment dat, să o invite la dans. Înghiţi în sec, dându-şi seama că Dani avusese dreptate. Corina era răspunsul!
-Auuuuu! Băga-mi-aş picioarele! Max!
Motanul îşi înfipsese ghiarele în coapsele lui, luat prin surprindere când Mihai sărise de pe pat, direct în picioare. Strâmbându-se de durere, băiatul bătu la uşa Corinei. Se îndoia că îi va răspunde. Muzica era prea tare. Nici nu se obosi să aştepte un răspuns. Deschise uşa camerei şi nu-şi putu reţine un zâmbet când o văzu. Cu ochii închişi, roşie la faţă de oboseală, cu perna în braţe pe post de partener, repeta paşi complicaţi de dans. Era, bineînţeles, muzica ei preferată, din Dirty Dancing. Abia o adolescentă, Cori era o romantică incurabilă. Trăia o veşnică poveste cu prinţi şi prinţese, în care toate personajele cântă, dansează, se îndrăgostesc şi, bineînţeles trăiesc fericite până la adânci bătrâneţi. Îşi aştepta cuminte, dar nerăbdătoare prinţul ce i se cuvenea, şi între timp se pregătea din toate punctele de vedere. Dansul era preferatul ei. Mihai nu putea să nu se simtă înduioşat de câte ori o vedea astfel. Spera ca niciodată brutalitatea vieţii reale pe care o cunoştea el să nu fie nevoie să o scuture din frumosul ei vis. El şi cu Dani vor avea grijă de asta! Momentan însă, el era cel care avea nevoie de ajutorul ei. Rezemat cu un umăr de tocul uşii o strigă pe nume. Fata deschise ochii, fără să se oprească din dansat, şi-i zâmbi cu toată faţa. Aruncă perna pe pat şi ajunse la Mihai din trei paşi, trăgându-l de mână spre ringul improvizat de dans şi forţându-l să se mişte. Pentru câteva momente, băiatul făcu o tentativă de a ţine pasul cu ea, şi fu mândru de el că reuşi să nu se împiedice şi să n-o calce pe picioare. Spre uşurarea lui, melodia era la acordurile finale, aşa că se avântă spre casetofon, reuşind să apese pe STOP înainte de a începe următoarea melodie.
-Voinice, ce vânt te-aduce pe-aici? întrebă Cori trântindu-se pe pat istovită.
-Joi merg la Bal cu o prietenă.
-Oooo! Uau! Ai o prietenă?! Mişto! De când? Cum o cheamă?
-Stai uşor! M-a invitat acum două zile...
-Cum? Ea te-a invitat? se miră Cori. Mamă ce tupeu are gagica! Tare! Cum ai zis c-o cheamă?
-Monica. Nu cred c-o ştii.... Oricum, ideea e că am nevoie să-nvăţ să dansez.
-Ha! Ai ajuns la mâna mea! se bucură ea frecându-şi palmele. Se rezolvă! Ce vrei să te-nvăţ?
-Păi, nu ştiu! Ceva uşor, acolo,... cât să nu mă fac de râs...
-Da, da! Ceva uşor şi ceva lent, bineînţeles! Sări în picioare în mijlocul camerei, mimând în glumă un dans „la sentiment”, bătând repede din gene şi ţuguiându-şi buzele spre un partener imaginar după gâtul căruia îşi înfăşurase ambele braţe.
Mihai îşi dădu ochii peste cap exasperat şi amuzat în acelaşi timp. Corina sări înapoi pe pat cu mişcări de veveriţă.
-Trebuie să-mi promiţi că o pupi! spuse ea serioasă. O săruţi ca lumea şi apoi vii şi îmi povesteşti tot. Ai înţeles?
-Cori, termină! Dacă eşti curioasă întreabă-l mai bine pe Dani. Oricum el are mai multă experienţă.
-Fii serios! Dani nu-mi spune nimic, niciodată! Cu tine altfel pot să bârfesc. Gata! Asta e condiţia mea! Altfel nu te-nvăţ nimic, şi-n loc de pupat, o s-o calci pe picioare toată noaptea!
-OK! OK! Încuviinţă Mihai, în timp ce Cori pecetlui înţelegerea trântindu-se pe spate şi agitându-şi picioarele în aer. În secunda următoare era în partea opusă a camerei,

răscolind printre casete. Din nou, Mihai nu se putu abţine să nu zâmbească. Niciodată când era în preajma Corinei nu putea fi prost dispus. Pentru el, era o sursă sigură de energie pozitivă.
-Fii atent! spuse ea. Când dansezi cel mai important e ritmul. Ritmul şi să fii relaxat.
Puse o melodie lentă, în timp ce Mihai o urmărea de pe pat. Se întoarse cu faţa spre el, exemplificând.
-Aşa!
Se mişca uşor de pe un picior pe altul, accentuând fiecare bătaie cu o mişcare de şold.
-Vino aici!
Mihai se apropie şi începură să se mişte împreună.
-Nu te mai uita la picioare! Scopul e să te apropii cât mai mult de ea. Aşa!
Corina îi înconjură gâtul cu ambele mâini şi se apropie de el. Mihai se simţea caraghios. Încercă să se concentreze la muzică şi să se relaxeze. Era uşor să urmeze paşii Corinei.
-OK! Nu e rău! Dar nu uita că tu trebuie să conduci! Cori se dădu un pas înapoi, uitându-se-n sus, în ochii lui.
El habar n-avea despre ce vorbeşte ea.
-Încearcă acum! spuse Cori, apropiându-se din nou de el şi punându-i mâinile pe umeri.
De data asta, fata nu se mişcă. Mihai nu era sigur ce trebuie să facă, dar începu să se mişte în ritmul muzicii. Corina îl urmă, mai rigidă de data asta, mai reţinută. Nu dură mult, şi băiatul îşi dădu seama cum trebuie să-şi mişte corpul şi să-şi folosească mâinile pentru a transmite Corinei mişcările sale. Acum înţelegea, şi era chiar un sentiment plăcut să fie în control printr-o comunicare atât de subtilă. Plăcut şi tulburător.
-Perfect! Acum să trecem la chestii mai interesante!
-Cum? Mihai făcu ochii mari.
-Păi să te învăţ şi câteva scheme mai avansate, nu?
-Chiar trebuie? se plânse el.
-Ei hai, că nu e cine ştie ce! Şi oricum, văd că prinzi repede! Mai târziu o să-mi fii recunoscător.
Şi chiar îi fusese.
....

Orice ar fi făcut, gândurile lui se întorceau mereu şi mereu la Corina. Fiecare moment departe de ea i se părea insuportabil, iar atunci când erau împreună spaţiul dintre ei părea să vibreze continuu cu o forţă invizibilă ce părea să-i atragă magnetic. Simţea şi din partea ei aceleaşi sentimente imposibil de disimulat. Uneori avea impresia că timpul stătuse în loc şi că ei erau aceeaşi copii nevinovaţi din trecut. Alteori se simţea atât de dureros de bătrân şi de singur încât se întreba dacă nevoia aceasta nouă şi incotrolabilă de a fi mereu în preajma ei nu era altceva decât o încercare inconştientă şi naivă de a regăsi tot ceea ce simţea că pierduse: inocenţă, dragoste, capacitatea de a se bucura de viaţă. Cum putea să-şi dea seama dacă sentimentele care îl răscoleau răpindu-i orice clipă de linişte erau autentice sau doar reminiscenţe ale unei poveşti din adolescenţă rămase fără final? Şi cum putea să afle dacă pentru Corina el era mai mult decât un umăr pe care să plângă într-unul dintre cele mai dificile momente ale vieţii ei?
Erau întrebări la care trebuia să răspundă înainte ca lucrurile să scape de sub control. Ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă era să uite de vocea raţiunii şi involuntar, să profite de vulnerabilitatea Corinei. Refuza să fie o unealtă în mâna destinului care o rănise atât de profund în ultimii ani.

Fusese o greşală să o sărute cu o seară în urmă, ştiuse asta încă din primul moment. Dar ce bărbat în viaţă ar fi putut rezista unei asemenea tentaţii? Numai el ştia cât de greu îi fusese să nu o facă din nou mai târziu, când o condusese acasă. Scrâşnind din dinţi, îi spusese “noapte bună!” şi îi pupase sec obrazul, prefăcându-se că nu observă mirarea şi dezamăgirea din privirea ei. Cu gândul la buzele ei catifelate şi la trupul ei fierbinte lipit de al lui se răsucise toată noaptea de pe o parte pe alta, până ce adormise într-un târziu de-a latul patului şi cu cearceaful mototolit.
Acum, după ce avusese la dispoziţie toată noaptea şi toată ziua să se gândească, era hotărât. Singura soluţie era să ia lucrurile încet, “take things slow” – vorba americanilor. Avea tot timpul din lume să descifreze enigma acestei relaţii. Între timp, va savura fiecare moment petrecut alături de ea şi va încerca să o facă să uite toate acele lucruri care îi încărcaseră sufletul cu lacrimi.
Oboseală nopţilor nedormite şi a zilei epuizante îl doborâ fără nici un avertisment. Se afundă într-un somn fără vise din care se trezi atât de brusc încât avu impresia că aţipise doar pentru câteva momente. Doar întunericul din cameră îi dădu de înţeles că trecuseră câteva ore bune. Se uită la ceas. Zece şi jumătate. Astăzi nu o văzuse deloc pe Corina şi era ca şi cum undeva, în spatele creierului lui, s-ar fi aprins un beculeţ de alertă. Mai era încă timp să o vadă, să iasă poate undeva în oraş şi să ia cina. Formă numărul de telefon în timp ce, cu o mână, îşi arunca hainele, pregătindu-se pentru duş.
-Alo? se auzi vocea ei într-un târziu.

*

-Îmi pare rău Mihai, dar în seara asta sunt obosită. Ne vedem mâine la 9, cum am stabilit. Noapte bună!
Apăsă cu putere pe tasta roşie şi aruncă telefonul mobil pe pat. Să-i ia naiba pe toţi bărbaţii! Desigur, Mihai se întâlnise cu Monica în seara aceea (o aflase chiar de la ea, de dimineaţă, când fusese la şcoală “Vai, dragă! Azi mă întâlnesc cu Mihai! Cum? Nu ţi-a spus!?”). Ce convenabil să uite să-i spună şi ei amănuntul ăsta! Nu se aştepta ca după un sărut să-i fie fidel pe vecie, dar nu i se părea corect ca el să ascundă astfel de lucruri faţă de ea. Ce proastă fusese! Crezuse că relaţia lor are ceva special, că-şi pot spune orice, ... că sentimentele lui sunt la fel de puternice ca ale ei!
Şi totuşi, se pare că întâlnirea cu Monica nu mersese chiar atât de bine. Era doar 10.30 şi Mihai o sunase pe ea să iasă în oraş. “Nu fii fraieră!” îşi spuse. Ce conta cât de bine se distrase el? Realitatea era aceeaşi. Mihai o dezamăgise. Se întrebă dacă nu era de fapt vina ei. Nu era prima oară când judeca greşit caracterul unui bărbat. Poate că era timpul să-şi ajusteze viziunea despre lume şi viaţă.
Şi totuşi cum putuse să se înşele atât de mult? Îl cunoştea pe Mihai de atâţia ani şi întotdeauna îl văzuse ca pe una dintre cele mai verticale şi mai oneste persoane pe care le întâlnise vreodată. Dar cine ştie? Poate că banii şi succesul îi mai erodaseră caracterul, poate maturitatea sau experienţa în lumea afacerilor îl învăţaseră să găsească scurtăturile facile ale vieţii. Să fii fost asta? Sau pur şi simplu îi fusese milă să-i spună adevărul după ce tremurase în braţele lui ca un căţeluş când o sărutase, seara trecută. Ar fi fost gata să i se dăruiască într-o secundă. Acel sărut fusese suficient ca să o facă să-l dorească mai mult decât dorise orice bărbat în viaţa ei. Dar în loc să profite de asta, el fusese un gentleman şi îi lăsase timpul să gândească totul la rece. Sau cel puţin aşa interpretase ea când îi spusese “Noapte bună!” în aceeaşi seară, fără să mai încerce nimic. Acum înţelegea altfel

lucrurile. Desigur, el nu se simţea atras de ea în acel mod şi de aceea încerca să menţină distanţa.
Nu-i nimic, şi ea ştia să menţină distanţa!

*

Era o zi minunată, iar soarele încă indulgent al dimineţii încălzea domol Portul Tomis. Exact atât cât să dea o senzaţie de confort unui trup sumar îmbrăcat ca cel al Corinei. Pantalonii scurţi de blugi şi maieul (fratele alb al celebrului Tomb Raider) ar fi atras şi privirile unui orb. Purta pe umărul drept un mic rucsac şi părul bogat prins strâns într-o coadă de cal care îi dezgolea gâtul lung. Era o reclamă vie la Levi's, gândi Mihai stând pe cheu şi fluierând ca un muncitor pe şantier (dar în gând). Sorina şi Alexandra se desprinseră de lângă ea şi fratele lor şi alergară spre el.
Se lasă în jos pentru a putea cuprinde fetiţele cu câte un braţ.
-Sunteţi gata să aflaţi surpriza? le întrebă el entuziasmat.
-Daaaa! strigară ele în cor, aproape trântindu-l la pământ.
Corina şi Cătălin se apropiau şi ei.
-Bună ziua! spuse Cătălin, apoi se adresă cu reproş fetelor: l-aţi salutat pe domnul Apostol?
-Bună ziuaaa! cântară ele aproape la unison din nou.
Politeţea lui exagerată îl făcu pe Mihai să strâmbe din nas. Îi strânse băiatului mâna bărbăteşte şi îi zâmbi:
-Nu mă face să mă simt ca un moş. Te rog să-mi spui Mihai de acum. Şi voi la fel, fetelor!
O căută din priviri pe Corina care rămăsese undeva în spatele celor trei.
-'Neaţa, îi zâmbi el aşteptându-se la un răspuns cel puţin la fel de vesel şi mirându-se când primi în schimb un salut sec. I se păruse lui, sau evita să-l privească?
Corina simţi nedumerirea lui Mihai şi privirile celorlalţi fixate asupra lor şi se hotărî că nu e cazul să strice bucuria copiilor. Zâmbi ca la fotograf şi îl întrebă pe Mihai:
-Ei? Cât ne mai ţii pe jar?
-Gata ! Aşteptarea s-a terminat ! Surpriza e chiar în spatele meu !
Se întoarse şi le arătă în spatele lui, plutind elegant, un iacht micuţ, de un alb strălucitor. Numele lui era *Hope 44* şi arăta ca o bijuterie marină.
-O mini croazieră! adăugă el. Până la Mangalia şi înapoi!
Patru perechi de ochi îşi mutau privirile încântate de la el la micuţa *Hope* şi înapoi.
-Uau! murmură Cătălin în timp ce fetiţele ţopăiau de bucurie. Oricât de mult ar fi vrut Corina să rămână indiferentă, trebuia să recunoască: era o idee extraordinară. Copiii nu vor uita niciodată o astfel de aventură! Şi nici ea!
-Mihai! Nu-mi vine să cred, i se adresă ea fără să-şi ascundă entuziasmul. E extraordinar! E prea mult! exclamă ea, admirând din priviri ambarcaţiunea cu vele.
-Ba deloc! E plăcerea mea, îi răspunse el. Trebuie să recunosc că am făcut-o şi pentru mine. Demult îmi doream să încerc aşa ceva.
Urcară pe iacht unde căpitanul, un bărbat la 50 de ani cu alură sportivă îi întâmpină şi le prezentă interiorul şi exteriorul ambarcaţiunii, precum şi noţiunile de bază despre siguranţa la bord. Deşi nu era mai lungă de 13 m, părea dotată cu toate cele necesare pentru a ajunge confortabil şi până în Rusia. Opt locuri de dormit, două băi, living şi bucătărie complet echipate în interior. Pe punte erau locuri spaţioase pentru a face plajă la prova, iar la pupa, unde era şi puntea de comandă a căpitanului, erau băncuţe unde câteva

persoane se puteau instala comod şi unde micul grup se grăbi să ia loc, pregătindu-se pentru plecare. Totul era nou şi strălucea de curăţenie.
Când *Hope* se puse în sfârşit în mişcare cele două fetiţe începură să aplaude, împreună cu Corina. Cătălin, mult mai reţinut din fire, avea un zâmbet larg pe faţă şi ochii îi erau luminaţi de o bucurie sinceră. Văzându-i, Mihai simţi o satisfacţie cu accente triste. Ce soartă nedreaptă avuseseră aceşti copii inocenţi! Meritau mult mai mult decât o după-amiază de bucurie!
Corina, aşezată pe băncuţă, faţă în faţă cu Mihai, la nici un metru distanţă, încerca din răsputeri să ignore avalanşa de sentimente faţă de bărbatul din faţa ei şi să se concentreze la ceea ce era cu adevărat important în acea zi: copiii. O parte din ea ar fi vrut să poată să-i spună lui Mihai că nu mai vrea să-l vadă. Să poată să-i trântească în faţă ce părere avea faţă de bărbaţii de teapa lui. O altă parte se învinovăţea pe sine pentru tot. Fusese o fraieră. Ca de obicei. Oare când se va învăţa minte?
Încercă să nu dea atenţie însă acestor gânduri mai mult decât ar fi dat unei musculiţe enervante şi insistente. Se lăsă vrăjită de albastrul de porţelan al mării care îi conducea blând privirile către acea linie misterioasă unde cerul părea să se scufunde în apă. Se legănau după cadenţa imprevizibilă a valurilor, devenind una cu marea într-un dans perfect sincronizat. Din când în când, udându-i faţa şi părul, o ploaie de stropi săraţi păreau să o avertizeze că era acum oaspete într-o altă lume, o lume plutitoare a orizonturilor fără sfârşit. Îi privi pe ceilalţi şi îşi dădu seama că, la fel ca şi ea, inspirau adânc, cu ochii pe jumătate închişi parfumul inconfundabil de alge şi sare. Erau complet vrăjiţi.
Ţinând-o strâns de mână, de o parte şi de alta ei, Alexandra şi Sorina priveau de jur împrejur cu încântare. Cătălin, în timp ce studia curios puntea de comandă, asculta cu atenţie explicaţiile căpitanului despre performanţele tehnice ale lui *Hope* şi despre arta străveche a navigării. În faţa Corinei, privind undeva în depărtare, Mihai îi păru pentru o secundă complet pierdut în gânduri. Înainte să poată descifra enigma zâmbetului său trist, privirea lui se întoarse spre Corina făcând-o să se fâstâcească ca o şcolăriţă.
Nu trecu mult şi fetiţele se alăturară lui Cătălin, trăgându-l de limbă pe căpitan. Era un om blajin ca un bunic, cu părul grizonat şi răbdare de părinte cu 4 copii (de acum mari) acasă. Le vorbea cu o măiestrie de dascăl, absorbindu-i cu totul în explicaţiile sale. Profitând de faptul că rămăseseră singuri, Mihai se aşeză alături de Corina.
-Ce zici? o întrebă el. Îţi place?
-Sigur că da! Copiii sunt atât de încântaţi! răspunse ea încercând să păstreze distanţa.
-Dar tu? Ai fost cam tăcută astăzi, remarcă Mihai căutându-i privirea.
-Ţi se pare... Totul e perfect! spuse ea sec, închizând ochii şi dând capul pe spate ca şi cum ar fi vrut să capteze mai bine razele soarelui şi nu să-i evite lui privirea. Rămase aşa câteva secunde, savurând senzaţia vântului sărat şi fierbinte pe faţa ei. “Inspiră,...expiră....” intonă ea în gând, “gândeşte-te că el nici nu e aici”... Şi chiar în momentul în care crezu că a reuşit simţi degetele lui fierbinţi atingându-i uşor gâtul întins. Încremeni pentru un moment, ca o căprioară în bătaia puştii. Degetele lui coborâră discret până la baza gâtului. Mângâiară linia subţire a claviculei, unde pulsul ei începuse deja să zvâcnească şi ajunseră până pe umăr. Mihai prinse cu delicateţe breteaua lată a maieului şi o trase în jos, lăsând să se vadă costumul ei de baie.
-Dacă tot l-ai luat cu tine, de ce nu-l foloseşti ? îi spuse el zâmbind la ureche.
Corina îşi dori să fi putut să-şi tragă două palme. Era furioasă pe ea însăşi pentru felul în care corpul ei reacţiona la atingerile lui Mihai. Şi-n plus ar fi ajutat-o să iasă din transă.

Clipi des şi se întoarse să-i citească în ochi provocarea pe care o ghicise din vocea lui. Nu se înşelase. Expresia feţei lui era enervant de provocatoare şi jucăuşă. Să refuze ar fi însemnat să se autodeclare o laşă.
-Ai dreptate, îi răspunse ea, împingându-şi bărbia înainte. Îşi scoase hainele curajoasă, dar începu să regrete gestul făcut încă din prima secundă. Mihai o privea cu o admiraţie flămândă şi neruşinată, fără să facă nici cel mai mic efort pentru a ascunde asta. “Oare ce se întâmplă cu el astăzi?”. Nu-i recunoştea latura asta agresiv-senzuală. O făcea să se simtă prea vulnerabilă şi prea nesigură pe picioare.
Simţea nevoia să fie singură măcar câteva momente, cât să ia o gură de oxigen şi să-şi recompună hotărârea de a sta departe de Mihai. Găsi o soluţie elegantă coborând în cabină să-şi lase hainele şi să ia unul din prosoapele pufoase gata pregătite pentru oaspeţii iahtului. Nici nu coborî bine cele câteva trepte de lemn elegant lăcuit că el o urmă, dominând spaţiul strâmt cu prezenţa lui şi făcând să i se încordeze Corinei fiecare nerv. Să fie singură cu el într-o încăpere strâmtă şi mişcătoare era ultimul lucru de care avea nevoie.
-Mă urmăreşti? întrebă ea pe jumătate în glumă.
-Ai avea ceva împotrivă? îi răspunse el evaziv scoţându-şi dintr-o mişcare tricoul deschis la culoare. Fixându-i privirea cu acel zâmbet care dezarma şi provoca în acelaşi timp începu să desfacă cureaua pantalonilor din stofă subţire, de vară. Corina înghiţi cu zgomot, încercând să-i menţină privirea. Diagnosticul de insuficienţă respiratorie îi trecu fugitiv prin cap. Nu înţelegea exact care erau intenţiile lui, dar îi era clar că trebuia să plece de acolo cât mai repede. Scutul de apărare pe care şi-l impusese risca să se năruie din clipă în clipă.
-Mă duc sus, spuse ea cu voce uscată, încercând să dea cuvintelor un ton cât mai lejer.
Se strecură ca o pisică speriată prin spaţiul îngust dintre Mihai şi masă şi se repezi spre scările abrupte.
-Stai puţin! Am ceva pentru tine, o rugă el.
-Trebuie să văd ce fac copiii, se grăbi ea fără măcar să întoarcă capul. Un pas plasat greşit, însă, pe ultima treaptă adăugă un plus nedorit de umilinţă ieşirii ei din scenă, făcând-o să se împiedice şi să-şi lovească genunchiul. Îşi înăbuşi un geamăt de durere şi furie.
-Sunt OK, sunt OK strigă ea, strâmbându-se şi frecând zona dureroasă îndată ce ieşi din raza vizuală a bărbatului. Printr-un efort de voinţă reuşi să păstreze doar pentru sine înjurăturile care ar fi făcut şi un hamal din port să roşească.
Se strecură prin spatele copiilor care nici nu o observară, prinşi în discuţia lor cu căpitanul. Înaintă spre prova pe marginea îngustă a ambarcaţiunii şi se întinse pe prosop uşurată. Era în sfârşit singură pentru câteva momente. În mod normal, o astfel de zi ar fi avut toate datele pentru a fi perfectă. Nu numai pentru copii, ci şi pentru ea. Se simţea, însă, mai degrabă furioasă şi confuză, decât fericită. De fapt ce vroia Mihai de la ea? De ce o minţise, iar acum părea atât de hotărât să se apropie de ea ? Sau poate avansurile lui nu erau decât o glumă ? Un mod de a face ziua mai palpitantă ? Ce fel de joc juca el ? Şi cum ar fi trebuit ea să reacţioneze ? Erau întrebări cărora, cel puţin deocamdată nu reuşea să le găsească răspuns. Şi renunţă să mai încerce. Era păcat să strice frumuseţea acelei zile frământându-se inutil. ’Dacă tot sunt aici, măcar să mă distrez’, îşi spuse ea hotărâtă să lase supărarea şi întrebările pentru mai târziu.
Şi nu era deloc dificil. Totul în jurul ei o îndemna să se relaxeze. Sunetul minunat al valurilor, pe fondul cărora razbăteau din când în când până la ea vocile familiare şi dragi

ale Alexandrei şi Sorinei... Senzaţia soarelui mângâiându-i pielea fierbinte... A celor câteva picături de apă de mare care ajungeau din când în când până la ea, făcând-o să-şi ţină respiraţia pentru o secundă... şi a vântului uşor, care făcea ca acele picături să se evapore aproape instantaneu....
-Încep să cred că fugi de mine!
Şoapta lui Mihai în urechea ei stângă o făcu să se ridice atât de brusc încât, fără să vrea, îl izbi cu capul în arcada dreaptă.
-Dumnezeule, Cori! Ce-i cu tine astăzi!? exclamă el cu mâna la tâmplă, strâmbându-se de durere.
-Scuză-mă, mormăi ea jenată masând cu degetele locul unde se forma deja un cucui. M-ai speriat! Vroiai să-mi spui ceva?
Mihai ridică în faţa ochilor ei un tub de loţiune pentru plajă.
-Mă gândeam că o să ai nevoie de asta, dacă nu vrei s-o păţeşti din nou. În timp ce deschidea capacul, zâmbetul de prădător i se aşternu din nou pe faţă, iar în stomacul Corinei se căscă o prăpastie de sentimente interzise.
-Întinde-te! îi spuse el iar Corina se supuse.
Nu era pentru prima oară când Mihai o atingea în acest mod aparent inocent. În adolescenţă o făcuse de multe ori. Senzaţiile pe care Corina le încerca erau, însă complet diferite. Astăzi erau mâinile unui bărbat. Un bărbat în sufletul căruia crezuse că recunoaşte băiatul naiv şi inimos de odinioară. Un bărbat care o făcea să simtă aşa cum crezuse că doar în ficţiune femeile pot simţi. Şi totuşi, un bărbat care ştia să şi mintă. Probabil ca toţi ceilalţi. Se ridică brusc.
-Mulţumesc! Mă descurc de aici! îi spuse ea pe un ton care se vroia amabil, luând tubul de cremă.
-Te rog, du-le copiilor ceva de pus pe cap, continuă ea ignorând mirarea din privirea bărbatului. Soarele e destul de puternic. Găseşti două pălăriuţe şi o şapcă în rucsacul meu, în cabină.
Lui Mihai nu-i venea să creadă. Tocmai fusese expediat.
În ultimele ore hotărârea lui de a lăsa lucrurile să progreseze cât mai lent începuse să se erodeze pe măsură atracţia pe care o simţea pentru Corina devenea din ce în ce mai palpabilă. Reacţiile subtile ale corpului ei îi spuneau că şi ea simţea acelaşi lucru. Şi totuşi, la fiecare pas pe care el îl făcea înainte, Corina părea să facă unul înapoi. Mai mult în joacă, încercase să se apropie de ea şi fusese surprins să o vadă aproape fugind de el ca o puştoaică. Dacă puţin mai devreme avusese îndoieli, acum era convins: Cori încerca să-l ţină la distanţă. Şi dacă stătea bine să se gândească, lucrul ăsta începuse chiar cu o zi în urmă, când ea refuzase să iasă în oraş. Motivul? Oricât de mult încercă, Mihai nu reuşi să-l ghicească. Ei doi vor trebui să poarte o discuţie cât mai curând. Însă nu era nici locul, nici momentul potrivit. Discuţia va trebui să aştepte. Între timp aveau amândoi alte priorităţi. Se ridică fără să-şi poată şterge de pe faţă expresia de nedumerire şi se îndepărtă.
Corina îl urmări cu privirea până îl văzu dispărând în cabină. Senzaţia mâinilor lui pe corpul ei stăruia cu un ecou carnal năucitor. Nu reuşea să înţeleagă cum putea să-şi piardă cu atâta uşurinţă controlul asupra reacţiilor propriului corp. Se simţea din nou ca o adolescentă vulnerabilă şi nesăbuită, prizonieră a primelor iluzii despre dragoste şi feromoni. Oftă aducându-şi aminte de acele momente din trecut când singura grijă era să visezi despre dragoste şi despre băiatul viselor tale...

Vara 1995

-Nu-mi vine să cred! Chiar aţi făcut-o?! Ana nici nu intrase bine pe uşă şi Corina se năpustise asupra ei.
-Şhhh! Să nu ne audă ai tăi!
-Hai, povesteşte-mi odată că mor de curiozitate! Continuă Corina în şoaptă, agitându-se de nerăbdare.
-Ce să-ţi spun?! A fost super tare!
-Nu ţi-a fost frică, nu te-a durut?
-A fost mai uşor decât aş fi crezut....
Ana începu să-i povestească varianta uşor îmbunătăţită a primei ei experienţe sexuale. Pe Ciprian, prietenul ei, îl cunoscuse cu doar câteva săptămâni în urmă la o petrecere. Era cu trei ani mai mare şi părea foarte experimentat. Ana era încântată că un tip atât de „bine" pusese ochii pe ea, doar o puştoaică. Era metoda ideală de a uita eşecul total în a-l cuceri pe Dani. Pentru a compensa diferenţa de vârstă şi pentru a-şi satisface curiozitatea, se arătase dornică să răspundă tuturor pretenţiilor lui, trecând deseori cu vederea micile dovezi că relaţia lor nu va fi una pe termen lung. Acum, după ce-i cedase, îndoiala începuse să o încolţească. Oare nu ar fi fost mai bine să aştepte? Oare nu cumva dăruise mai mult decât primise? În filme, lucrurile păreau foarte diferite în comparaţie cu scena seacă şi grăbită în care îşi pierduse ea virginitatea. Acum era prea târziu să mai schimbe ceva, dar alese să-şi amintească acea noaptea aşa cum dorea ea. Aşa că îi înşirui Corinei o poveste romantică, în care existau flori şi lumânări, iar personajul masculin cunoştea semnificaţia cuvântului „preludiu".
Corina muşcă din plin. Istoria Anei îi merse la suflet şi îi dădu aripi. Vibra la fiecare cuvânt al acesteia, trăia fiecare gest, fiecare replică. Acum avea certitudinea că tot ceea ce se spunea era adevărat. Romanele siropoase şi semierotice pe care le citea pe ascuns, filmele de dragoste ale căror scene o făceau încă să roşească, revistele, bârfele fetelor din clase mai mari de la şcoală... Se săturase să aştepte! Vroia porţia ei de dragoste mare şi adevărată, şi o vroia ACUM! Se întreba de ce întârzie să vină, de ce se lasă aşteptată aşa de mult... Nu mai era un copil. Ştia bine acel sentiment de putere absolută pe care privirile admirative ale băieţilor i-l dădeau. Îl ştia bine şi-l căuta mereu, inconştient, pentru că îi hrănea vanintatea. Se simţise atotputernică şi atunci când îl lăsase pe Ionuţ, colegul ei de bancă să o sărute. Atotputernică şi... atât. Ea căuta însă mai mult decât simpla certitudine că putea să domine prin abilitatea de a-şi utiliza farmecele feminine. Vroia să trăiască o poveste, să se îndrăgostească, să-şi simtă inima bătând nebuneşte. Cel puţin la fel de nebuneşte ca săptămâna trecută, când dansase cu Mihai în discotecă. Un cârcel de vinovăţie îi strânse stomacul. Nu înţelegea ce se întâmplase cu ea în seara aceea. În braţele lui avusese senzaţia ciudată că aerul se rarefiase şi că plămânii ei funcţionau în gol. Inima îi bătea nebuneşte, stomacul îi făcea tumbe, picioarele îi erau moi, şi totuşi simţea că ar putea să zboare.Când buzele lui îi atinseseră pielea gâtului ar fi jurat că-şi putea simţi sângele pulsându-i în fiecară venă şi arteră cu o precizie milimetrică. Era atât de convinsă că Mihai vroia să o sărute! Anticipase asta cu fiecare por al fiinţei ei, şi în acel moment în care îşi dăduse seama că asta nu se va întâmpla, un nor greu de plumb coborâse asupra sufletului ei. Ca prin farmec, în câteva secunde reuşise să păşească din nou în lumea reală, împingând amintirea acelor senzaţii undeva în spatele creierului ei, unde le ţinuse prizoniere aproape tot timpul. Numai seara, înainte să adoarmă, le scotea din sertarul lor mental şi le întorcea pe toate părţile, încercând să

reconstruiască magia acelor momente efemere. De cele mai multe ori era cât se poate de sigură că totul fusese doar o impresie, sau un accident, ca un glonţ rătăcit, care în loc să-şi întâlnească ţinta, străpunge un trup anonim şi nevinovat. Nu putea să se simtă atrasă tocmai de el! Din toţi băieţii pe care îi cunoştea, de ce i se întâmplase asta tocmai cu Mihai, care-i era ca un frate? Îl vedea ciufulit şi nespălat pe dinţi în fiecare dimineaţă.... Îl auzea râgâind cot la cot cu Dani după fiecare masă, iar lejeria lor intimă împărţea aceeaşi maşină de spălat de aproape un an. De ce tocmai el? Nu. Trebuie să fi fost un incident izolat! Hormonii adolescenţei îi jucaseră probabil o festă sinistră.
-E gata masa! se auzi vocea de profesoară a doamnei Pârvu, o voce care pătrundea fără probleme dincolo de ziduri sau uşi închise, fără să se transforme în ţipăt.
Corina realiză că trecuse cel puţin o jumatăte de oră bună de când ea şi Ana stăteau întinse pe pat cu ochii fixaţi în tavan şi fără să scoată o vorbă. Puse tăcerea fetei pe seama aventurii extraordinare pe care ea o trăise în ultimele zile, şi pentru care Corina o invidia sincer, dar fără un gram de maliţiozitate. Doar nerăbdare. Pe vremea aceea nu ştia că pubertatea e doar o formă de nebunie temporară.
....

Se părea că atunci, la fel ca şi acum, Mihai îi bântuia sufletul cu o forţă imposibil de stăpânit. Nu-i venea să creadă că după atâţia ani viaţa îi adusese din nou alături, doi oameni atât de schimbaţi, şi totuşi la fel. Iar ea devenise din nou prizoniera acelei magii inexplicabile care o atrăgea spre el, deşi fiecare celulă raţională a fiinţei ei îi spunea să se ţină departe. Nu era sigură cum va reuşi, dar ştia că trebuie să menţină distanţa dacă nu vroia să devină din nou o victimă a sexului tare.
Se descurcă admirabil aproape tot restul zilei. Chiar şi atunci când ajunseră în sfârşit în Mangalia şi coborâră să ia masa la un restaurant cu o terasă superbă, la malul mării, desigur. Nu era greu atâta timp cât reuşea să-şi canalizeze atenţia asupra lui Cătălin şi a fetelor. Dincolo de senzaţia că ea şi Mihai sunt într-un joc secret de-a şoarecele şi pisica, rămânea evident faptul că până la urmă nici unul dintre ei doi nu uitase scopul real al acestei zile.
Mihai avea grijă ca cei trei fraţi să aibă parte de o zi de neuitat. Le comandă de două ori mai multă mâncare decât ar fi putut sa mănânce şi îl făcu pe ospătar să le înşire pe masă câte o porţie din fiecare desert din meniu. Fetele erau în culmea fericirii: intrară în vorbă cu toţi clienţii, povestindu-le aventura lor la bordul lui *Hope*, adoptară temporar un câine vagabond (probabil client fidel al localului), pe care îl îmbuibară până la refuz. Între felurile de mâncare găsiră chiar timpul şi resursele să improvizeze un „baba-oarba”, cam chinuit, ce-i drept.
Pentru Mihai modul în care un singur om poate să stăpânească o clasă de copii era o enigmă. O privea pe Corina ţinând piept cu cea mai mare naturaleţe asaltului de energie brută pe care îl porniseră doar Sorina şi Alexandra. Încercă să-l înmulţească mintal cu 15 şi simţi că-l năpădesc transpiraţiile. Ar fi preferat de o sută de ori să ţină piept unei armate de diriginţi de şantier tabagişti sau de clienţi turbaţi. Pentru aşa ceva s-ar fi simţit oricând pregătit. Două puştoice cărora le curgea argint viu prin vene...., mai greu....
Alături de Mihai, Cătălin părea în sfârşit că începea să se destindă. Nu fusese nici o clipă taciturn, sau morocănos. Firea lui era însă una rezervată, poate chiar uşor timidă, la prima vedere. Mihai credea totuşi că descifrase mai mult decât atât. Cătălin era un Sisif al cărui iad îngheţase pentru o zi. Prins în capcană între recunoştinţa pentru ziua de azi şi oroarea

pentru cea de mâine, când mecanismul implacabil al propriului destin se va pune din nou în mişcare.
Lucru evident pentru oricine, băiatul nu numai că era obişnuit să aibă grijă de fetiţe, dar o făcea cu fermitate, cu dragoste şi cu maturitate. Nu părea acrit de o astfel de responsabilitate nefirească pentru un adolescent de vârsta lui. Mihai îl privi impresionat cum o chemă la el pe cea mai mică dintre surori şi îi scoase din părul ciufulit de atâta agitaţie cele două agrafe şi elasticul de păr. Cu mişcări blânde îi le prinse frumos la loc în părul numai cârlionţi. Îi dezmierdă cu un gest scurt năsucul cârn şi o trimise înapoi la joacă. Se întoarse apoi spre Mihai şi i se adresă pentru prima oară pe nume:
-Mihai, mi-a spus Corina că ai terminat facultatea de Construcţii, în Bucureşti.
-Aşa este, încuviiţă el. Am auzit că şi tu vrei să dai la facultate, dar nu ştiu unde.
Băiatul lăsă privirea în jos.
-Dacă ar fi să dau..., aş da şi eu tot la Construcţii... Ce lucru extraordinar! Să poţi să îmbini ştiinţa, cu munca fizică şi chiar cu arta! se entuziasmă el, încercând să se îndepărteze puţin de subiect.
Mihai insistă, însă.
-Cătălin, nu vreau să îmi bag nasul unde nu-i treaba mea, dar să ştii că înţeleg motivele pentru care ar fi greu să pleci la facultate. Şi cred că ele pot fi rezolvate.
Băiatul tăcu, muşcându-şi buzele, iar Mihai continuă.
-Ştiu că ţi-e greu să te desparţi de familie, în special de fete. Dar înţeleg că bunica e spre bine acum, şi va putea să le îngrijească. Corina îmi spunea că îşi doreşte foarte mult să ajute. Se va implica din tot sufletul, ştii asta, nu?
Cătălin n-ar fi putut să-l contrazică în vre-un fel pe Mihai, sau să-i ceară să schimbe subiectul. Era prea politicos pentru asta. Starea lui de disconfort era însă evidentă. Îşi frângea degetele pe sub masă, clipind des. Probabil acum îi părea rău că deschisese subiectul.
De cealaltă parte a discuţiei, Mihai începu să se simtă un lup moralizator. Deşi nu era. Încercă o abordare diferită. Îi descrise pe scurt lui Cătălin povestea lui. Povestea unui orfan singur, la 17 ani, în Bucureşti. A dormit pe unde a apucat, a muncit pe şantiere la negru, a avut o tonă de ambiţie şi un grăunte de noroc şi a reuşit. După ce a împlinit 20 de ani şi-a terminat liceul şi a făcut facultatea, aşa cum visase. Şi a meritat din plin!
Cătălin îl privea cu ochi mari. Ca şi cum o nouă scânteie de speranţă răsărise undeva, în depărtare şi încerca să o desluşească cât mai bine. Mirarea lui era atât de sinceră şi deschisă încât Mihai izbucni în râs.
-Ce? Ai crezut că m-am născut cu fundul în Volvo?
Băiatul zâmbi şi el, jenat.
-Uite-te la mine, Cătălin! Eu sunt dovada vie că dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, se poate întâmpla. Trebuie doar să să crezi în tine, să nu te laşi doborât, orice-ar fi!
Băiatul se hotărî în sfârşit să răspundă:
-Ştiu că e adevărat! Dar nu e vorba numai de mine... Cum pot să-mi las familia şi să plec aşa? De ce ar suferi ei pentru ambiţiile mele egoiste? se încruntă el.
Nu trebuia să fii Freud ca să-ţi dai seama despre ce vorbea Cătălin. Ideea de a pleca de lângă surori îl făcea să se identifice dureros cu imaginea mamei care îi abandonase cu ani în urmă. Mihai încercă să pună însă lucrurile într-o altă lumină:
-Dar plecarea ta ar fi spre binele lor, nu vezi asta? Încearcă să gândeşti în perspectivă!
Băiatul avea o expresie nedumerită, aşa că Mihai continuă:

-Cu ce le va ajuta ca şi peste 5-10 ani să trăiţi în aceleaşi condiţii grele? Tu alături de ele şi de bunica (tot mai bătrână şi bolnavă), lucrând muncă necalificată şi prost platită, irosindu-ţi talentul, tinereţea şi inteligenţa. Nu ar fi mai bine pentru toţi dacă ai face o facultate acum, cât bunica e încă în putere?... Să poţi să ai un serviciu bine plătit şi siguranţa zilei de mâine! Atât pentru tine, cât şi pentru ele!
În timp ce Mihai se însufleţise încercând să pledeze pentru cauza facultăţii, expresia de pe faţa lui Cătălin devenise din ce în ce mai gravă.
-Iartă-mă dacă sunt prea direct. Ştiu că nu mă cunoşti decât de 2-3 zile, dar mie îmi place să spun adevărul, aşa cum îl vad eu. Cred că meriţi asta şi mai cred că eşti suficient de matur ca să-i faci faţă! Promite-mi că te mai gândeşti şi cu asta am încheiat discuţia!
Cătălin încuviinţă din cap cu o privire pierdută. Era clar că argumentele auzite îi dăduseră de gândit.
Mihai la rândul lui rămase pe gânduri. O idee îi încolţise în minte în timp ce-i vorbea băiatului. Poate că exista o modalitate mai bună de-al ajuta, pe lângă a-i oferi bani... Îşi propuse să discute problema cu Corina la sfârşitul zilei şi încercă să se concentreze din nou la invitaţii săi, ignorând-o. Exact aşa cum şi ea îl ignora la rândul ei subtil, elegant, ucigător. Ca un stilet înfipt cu precizie în inimă. Ce altceva ar fi putut să facă pentru moment?
Prânzul era pe sfârşite. Comandă mâncare le pachet şi pentru d-na Comşa, iar în drumul înapoi spre *Hope* se opriră la un bazar de unde le cumpără fetelor cele mai frumoase jucării pe care le găsiră. Fleacuri chinezeşti de doi bani care le umplură de bucurie.
Petrecură tot restul zilei împreună, la bordul micuţului iaht. Pe drumul de întoarcere spre Constanţa avură parte chiar de însoţitori neaşteptaţi: câţiva delfini despicând cu sărituri graţioase apele liniştite. Se apropia seara când ajunseră înapoi în Portul Tomis, obosiţi şi uimiţi. Cum trecuse timpul atât de repede?

Capitolul 5

Se făcuse aproape ora 8 când Mihai opri maşina în faţa casei Corinei. Înăuntru, îi întâmpină o răcoare plăcută. Trecând de bariera draperiilor opace, mirosul de iasomie impregnase discret semiîntunericul.
-Nu ţi-e teamă să pleci şi să laşi toate geamurile deschise?
-Dacă cineva ar vrea să intre, crezi că o uşă sau un geam încuiat l-ar deranja? Corina aruncă nepăsătoare cheile pe măsuţa de la intrare. Oricum, e un cartier paşnic, vecinii sunt mai toată ziua prin curte..., nu-mi fac griji! Vroiai să vorbim ceva despre Cătălin? schimbă ea vorba, hotărâtă să treacă direct la subiect.
Cu un zâmbet angelic, Mihai se trânti în cel mai apropiat fotoliu.
-Te grăbeşti cumva să scapi de mine?
-Nu-i vorba de asta, spuse Cori schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Sunt doar obosită după o zi ca asta, care, adăugă ea repede, de teamă să nu pară nerecunoscătoare, apropo, ă, ă, a fost extraordinară, nici nu mai ştiu dacă ţi-am mulţumit, a fost extraordinar, nu ne aşteptam la o surpriză aşa de..., ă..,ă....
-Extraordinară... o completă Mihai amuzat. Da, ştiu, ai mai spus asta... Făcu o scurtă pauză redevenind serios. OK. Am înţeles! Trec direct la subiect.
Şi îi făcu semn Corinei să ia loc. O privi aşezându-se pe marginea canapelei din faţa lui, încrucişându-şi nervoasă picioarele goale şi lungi. Ştia că sunt netede, fierbinţi, satinate ca şi restul acelui corp care îi dădea ameţeli. Inspiră adânc cu fălcile încleştate.
-Cred că pot să-l ajut pe Cătălin, dacă intră la facultate în Bucureşti.
-Ştiu că îl ajuţi, Mihai, doar mi-ai spus deja că vrei să deschizi un cont şi....
-Nu la asta mă refeream... Pot să fac mai mult decât atât! Pot să-l învâţ să pescuiască, vorba proverbului! Îi voi oferi un loc de muncă la firma mea! Este exact ce are nevoie ca să înveţe meserie în timp record! Înţelegi? Dacă el vrea să facă Facultatea de Construcţii e perfect! La mine va lucra pe şantiere, cu cele mai bune echipe de constructori. Voi avea grijă să aibă un program flexibil, să nu lipsească de la şcoală, dacă e nevoie îi pun la dispoziţie chiar unul din apartamentele noastre de protocol. Ce zici?
-Ce pot să zic, Mihai! Nu mai am cuvinte! exclamă Corina.
-Ai putea să spui că.... e extraordinar! o împunse el.
-Hei! Nu mai face mişto de mine!
Încerca să pară furioasă, dar i-ar fi sărit în braţe de bucurie. Iar el ştia asta.
-Uau! Abia aştept să-i spunem lui Cătălin! E o idee genială! Cu ajutorul tău se pare că va reuşi să-şi întreţină familia mult mai repede decât ar fi putut visa! Ca să nu mai vorbim de şansa de a face exact ceea ce îi place!
-Mda. Acum nu mai trebuie decât să intre la facultate şi apoi să facă faţă provocării: cursuri, seminarii, examene şi, în plus, un servici. Nu oricine s-ar descurca la 18 ani cu aşa ceva....

-Glumeşti!? Pentru Cătălin va fi uşor, având în vedere ce viaţă a avut până acum....
-Aşa mă gândeam şi eu... o aprobă Mihai ridicându-se.
-Sunt sigură că n-o să ne dezamăgească! adăugă Corina apropiându-se de el şi îmbrăţişându-l într-un impuls de moment.
O şuviţă rebelă din părul ei prins în coadă îi gâdilă faţa. I-o dădu uşor după ureche, desprinzându-se din îmbrăţişare doar cât să o poată privi în ochi. Acel zid pe care ea îl ridicase între ei dispăruse, şi crezu că a găsit momentul să discute subiectul pe care ea îl evitase toată ziua.
-Ieri mi-a fost dor de tine...,începu el căutându-i privirea şi ţinându-i încă talia prizonieră. Şi astăzi mi-a fost! Cobora cu degetul mare de-a lungul spatelui ei. Încet, vertebră cu vertebră.
Înainte să cedeze sub narcoza acelei atingeri, creierul ei reuşi să descifreze semnificaţia cuvintelor şi începu să emită semnale de alarmă. „Ieri mi-a fost dor de tine!”. Mihai avea mult tupeu să-i spună aşa ceva privind-o în ochi, fără măcar să clipească. Imaginea Monicăi în braţele lui îi flutură prin faţa ochilor pentru o fracţiune de secundă, dar Corina simţi că nu mai are putere să se înfurie. Toată povestea asta absurdă începea să o obosească. Se gândi să-i ceară socoteală lui Mihai pentru minciunile lui, dar îi era scârbă de acea discuţie jenantă. Cu ce drept i-ar fi putut cere ea socoteală? Cum ar fi putut să pună problema astfel încât să nu pară disperată după el?
-Hei! La ce te gândeşti? Am impresia că te uiţi prin mine!
Vocea lui Mihai o scutură din transă. Se desprinse de el, masându-şi tâmplele şi îi răspunse, fără să mintă întru totul:
-Iartă-mă! Sunt doar foarte obosită! Putem să vorbim mâine? Tot ce vreau acum e să mă odihnesc!
Mihai înţelese cu uşurinţă mesajul de dincolo de cuvintele ei. Jocul Corinei începea să-l exaspereze. Era clar că ceva îi stătea pe suflet. Era la fel de clar şi că lucrurile nu se vor rezolva de la sine. Trebuia să o facă să vorbească! Şi asta cât mai curând.
-Corina! Mai este ceva ce trebuie să discutăm...
-Ok! De acord! îl întrerupse ea uşor iritată. Dar sunt sigură că poate aştepta până mâine!
Mihai oftă, încuviinţând din cap.
-Bun. Aştept până mâine, dacă asta îţi doreşti, capitulă el, îndreptându-se spre uşă. Nu-i convenea situaţia, şi privirea lui încruntată nu ezită să-i arate asta Corinei.
Ieşi fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.
-Mihai, îl strigă ea din prag. Mulţumesc încă o dată pentru tot ce faci pentru Cătălin! Îţi voi fi mereu recunoscătoare!
-Nu pentru recunoştinţa ta fac toate astea, îi răspunse el sec, închizând poarta în urma lui.
Se urcă furios în maşină, trântind portiera cu putere, dar în secunda urmăroare stomacul i se chirci de milă. Milă pentru acea bijuterie de maşină, la care nici nu îndraznea să viseze până acum câţiva ani şi care nu avea nici o vină pentru frustrările lui. Porni motorul şi demară, având grijă să acorde Volvo-ului tot respectul ce i se cuvenea. Se simţea neputincios în faţa comportamentului Corinei, care părea acum că se topeşte ca mierea în mâinile lui, pentru ca în secunda următoare să se transforme într-un bloc de granit. Şi asta fără nici cel mai mic indiciu despre ce se petrece de fapt cu ea. Refuzând să renunţe la luptă, Mihai încercă pentru a nu ştiu câta oară, să ghicească motivul pentru care fiecare tentativă a sa de apropiere se soldase cu un eşec. Derulând filmul înapoi, realiză că ultimă oară când o simţise pe Cori complet alături de el fusese chiar în seară în care o sărutase. Poate că făcuse prea repede pentru ea acel pas, sau poate că dăduse înapoi prea brusc

atunci, încă nesigur de sentimentele sale. Nu ştia exact unde greşise, dar era sigur că din acea seară, ceva se rupsese între ei. Îşi aminti următoarea zi, când ea îi refuzase atât de rece invitaţia la cină. Încercase să nu dea importanţă acelei întâmplări, dar evenimentele care urmaseră îi şterseseră orice îndoială: Corina încerca să-l ţină la distanţă, în ciuda atracţiei pe care o simţea pentru el. În privinţa acestui lucru Mihai nu se îndoia. Şi un orb ar fi putut să vadă scânteile ce se aprindeau de fiecare dată când se apropiau unul de altul. Mihai începea să înţeleagă că orice s-ar întâmpla, nu se va mai putea ţine departe de această femeie vreodată. Şi nici nu înţelegea de ce ar încerca. Simţea cu fiecare por, cu fiecare celulă că ea trebuie să-i aparţină. Cu trup, cu suflet, cu bune şi cu rele, cu trecut, prezent şi viitor. Nu câştigase nimic în viaţă fără să lupte ca un nebun. Nu vedea de ce de data asta ar sta lucrurile altfel.
Întoarse maşina la 180 de grade, în mijlocul bulevardului, ignorând orice regulă de circulaţie şi apasă acceleraţia înapoi, spre casa Corinei. Într-un fel sau altul, lucrurile se vor clarifica. Acum. Aşteptase ani întregi momentul potrivit, locul potrivit, femeia potrivită. Acum, că o găsise, nu mai era dispus să aştepte.

*

Cu ochii închişi, ţinându-şi răsuflarea, Corina lăsă jetul aproape rece al duşului să-i biciuiască faţa şi corpul. Simţea că, în sfârşit, senzaţia copleşitoare de oboseală începe să o părăsească. Zgomotul apei curgând cu presiune părea să o ajute să ignore toate gândurile care o frământau în ultima vreme.
Din cauza lui nu-l auzi nici pe Mihai intrând ca o furtună în casă. Abia când o strigă, bătând în uşa de la baie îşi dădu seama de prezenţa lui, cu o tresărire mirată. „Oare ce-l adusese înapoi?”
-Îmi pare rău, Corina, dar n-o să aştept până mâine! Va trebui să discutăm acum! Nu mai suntem nişte copii ce se joacă de-a adulţii: „eu te sărut, tu mă ignori”. Nu voi lăsa istoria să se repete!
Deşi grăbită să-şi clătească şamponul din păr, Corina încremeni. Era pentru prima oară când Mihai făcea o referire mai mult sau mai puţin directă la trecutul lor.
-Dacă tot vrei să dezgropi morţii, îi strigă ea, adu-ţi aminte că atunci tu erai nesuferit şi mă ignorai!
-Deci recunoşti că eşti nesuferită şi că mă ignori? se răsti Mihai în continuare la uşă.
-Bineînţeles că nu! Chiar vrei să deschizi discuţia asta?
-Dacă n-aş vrea, aş mai sta de vorbă cu uşa ta de la baie?
După un moment de tăcere încordată, Mihai continuă împăciuitor:
-Cori! Nu putem discuta aşa... Te aştept în sufragerie....
Mihai avea dreptate, îşi spuse Corina. Poate că era mai bine să discute totul deschis. Nu mai erau nişte copii lipsiţi de experienţă ca atunci...
....

Vara 1995

Iubirea mea n-are hotar
E ca şi focul din amnar
Vino să vezi ce pot să-ţi dau
Şi inima am să ţi-o iau

Cu drag,
Lili

Corina pufni în râs şi reciti mirată bileţelul plin de inimioare pe care-l găsise în sertarul lui Mihai. Căuta afurisita aia de casetă pe care el uitase să i-o dea înapoi. Chiar nu scotocea cu intenţia de a gasi ceva palpitant. Pur şi simplu intrase în cameră vrând să i-o ceară şi când îşi dăduse seama că el nu era acolo se hotărâse să ia situaţia în propriile mâini. Ciudat, totuşi! Nu-l auzise pe Mihai ieşind pe uşă. Erau acasă doar ei doi – tata era de servici, mama la cumpărături, iar Dani, cine ştie pe unde... Hmm, probabil Mihai fuma în curte şi ieşise pe furiş, ca ea să nu-l audă. De parcă n-ar fi ştiut că şi el şi Dani făceau lucrul ăsta de câteva luni bune. Oftă, întrebându-se când îşi vor da seama cu toţii ca ea nu mai era un copil pârâcios.

-Hei! Ce cauţi acolo? se auzi Mihai din pragul uşii.

Corina ascunse bileţelul la spate. Prea târziu. Mihai ajunse la ea din doi paşi încercând să i-l smulgă din mână. De data asta fu suficient de rapidă ca să se ferească de el. Ridică mâna cu bileţelul sus, în aer, de parcă el nu ar fi putut să ajungă acolo cu uşurinţă.

-Ooo, se pare ca domnul Mihai are o admiratoare.... spuse ea cu un zâmbet sardonic, în timp ce încerca să se ferească de el.

-Dă-mi hârtia imediat, Cori! Ce cauţi prin lucrurile mele?! Mă spionezi?

-Îmi caut caseta mea, ce altceva? Doar nu crezi că mă interesează toate pipiţele tale!

-Poate eşti invidioasă! Mai ales că n-ai avut un prieten de astă primăvară! o împunse Mihai.

Asta era o lovitură sub centură!

-Ce-ai spus? ciripi Corina indignată, aruncând pe jos bileţelul.

-Adevărul, ce altceva? îi răspunse Mihai jumătate serios, jumătate glumind.

Ridică de jos hârtia, o băgă în buzunar şi se întinse pe pat, cu aerul că ar fi câştigat bătălia. Ochii Corinei scăpărau. Luă la nimereală o bluză de pe spătarul scaunului şi i-o aruncă în cap. Băiatul se feri şi i-o aruncă înapoi. Corina înşfăcă perna de pe patul lui Dani, şi se năpusti asupra lui, folosind-o ca armă. Începu o luptă acerbă în care Corina punea toată puterea şi energia, iar Mihai încerca mai mult să se apere râzând. Asta nu făcea decât s-o scoată şi mai tare din sărite, aşa că nu se lăsă. Nici măcar atunci când îşi dădu seama că de fapt uitase de la ce pornise ciondăneala. Amuzat şi plictisit, Mihai se hotărâ într-un târziu să-i arate cine-i şeful. Corina nu-şi dădu seama cu exactitate ce se întâmplase, dar într-o fracţiune de secundă se pomeni prizoniera băiatului. Întinsă pe spate, cu încheieturile mâinilor încătuşate de palmele sale, nici nu se putea mişca sub greutatea lui. Se uită la el şi-şi dădu seama că nu mai zâmbea. O privea. Tulburată, încetă să se mai zbată, căutând semnificaţia acelei priviri care o hipnotiza. Creierul ei era gol ca un ecran alb. Nici nu apucă să articuleze vreun sunet sau vreun gând până când buzele lui le întâlniră pe ale ei. La început pasional, imperios, grăbit, aşa cum bei un pahar cu apă, gâfâind, în mijlocul verii. Apoi tot mai dulce, delicat, senzual. Continuă să-i ţină mâinile prizoniere, dar când Corina schiţă primul gest, i le eliberă, lăsând-o astfel să-i înlănţuie gâtul, trăgându-l mai aproape de ea, raspunzându-i cu fiecare fibră a corpului ei. În timp ce mâinile îi rătăceau prin părul lui negru şi des, se întrebă dacă nu cumva bubuitul inimii ei se putea auzi de la 10 metri distanţă. Îşi arcui spatele, cu o dorinţă inconştientă de a se lipi cât mai mult de trupul lui care îi răspunse ca un instrument bine acordat. Mihai gemu din tot corpul, şi înainte ca fata să-şi dea seama ce se întâmplă, sări la marginea patului întorcându-se cu spatele la ea. Îşi prinse faţa în mâini încercând să-şi potolească respiraţia. Corina se ridică simţindu-se confuză şi tulburată.

-Ce....ce s-a întâmplat? întrebă ea cu vocea spartă.
-S-a întâmplat ce nu trebuie să se mai întâmple niciodată! Iartă-mă, Cori! E numai vina mea! spuse el fără să o privească.
-Dar....
-Fără „dar"... Îţi **promit** că aşa ceva nu se va mai întâmpla **niciodată**! Trebuie să uiţi totul, înţelegi?
Se întoase în sfârşit şi o privi în ochi. Privirea lui o sperie. Văzu în ea disperare şi panică, regret, dorinţă şi o hotărâre pe care ştia că nu o va putea clinti. Fugi în camera ei cât de repede o lăsară genunchii încă moi.
....

Pierdută în amintiri, Corina ieşi din cadă ca un somnambul. Îşi şterse părul şi corpul cu mişcări aproape teleghidate, pierdută în gânduri pe care de prea mult timp le crezuse uitate. Înăbuşite, reprimate, ignorate.
Gânduri, amintiri, senzaţii, sentimente. Era expertă în a le ignora. Viaţa îi impusese să facă aşa. Sau poate îşi impusese doar ea. Nu ştia exact. Ştia doar că se săturase. Îşi dorea să ridice capacul, sa deşurubeze dopul, să se simtă în sfârşit liberă.
Renunţă la cugetările filosofice când îşi dădu seama de un neînsemnat amănunt de ordin practic care o înspăimântă: nu avea nimic de îmbrăcat! Toate hainele ei erau în cameră, unde nu putea să ajungă decât trecând pe lângă Mihai. Cele cu care fusese îmbrăcată zăceau undeva pe podeaua din sufragerie, acolo unde se dezbrăcase. „Aşa-ţi trebuie dacă eşti dezordonată!" i-ar fi spus mama. Plescăi nervoasă cu piciorul gol pe gresie şi alungă gândul. N-avea timp de dialoguri mentale în contradictoriu cu părinţii decedaţi. Trebuia să găsească o soluţie. Exista una singură. Logică, simplă şi destul de penibilă. Se înfăşură cu prosopul, îşi compuse o mină cât mai demnă şi se pregăti de înfruntare.

*

Mihai era pregătit. De data asta nu va accepta nici o eschivare. Avea de facut două lucruri clare. Să afle exact ce o măcina de câteva zile pe Corina şi să-i mărturisească tot ce simte pentru ea. Direct. Fără amânări, fără ocolişuri.
Ca înaintea celor mai importante negocieri de afaceri, îşi prinse mâinile la spate şi începu să măsoare holul în lung şi-n lat. Asemeni unui leu în cuşcă, încercând să-şi pună la punct strategia. Încerca să nu lase zgomotul apei curgând în baie să-l distragă. Îşi alungă din minte scena stropilor de apă lovind trupul Corinei. Se îndepărtă şi trecu pe lângă sufragerie, iar imaginea hainelor ei aruncate neglijent pe podea îi traversă retina ajungându-i direct în plămâni şi împedicându-l pentru o secundă să respire.
Căutând ceva care să-i abată gândurile, paşii îl duseră spre camera pe care în trecut o împărţise cu Dani. Apăsă pe clanţă cu inima strânsă. Încăperea nu se schimbase cu mult. Vechiul lui pat dispăruse de acolo, fiind înlocuit de un televizor aşezat pe o comodă, iar patul lui Dani fusese înlocuit cu unul nou. Restul mobilei rămăsese aşa cum o ştia, chiar şi veioza de pe biroul unde obişnuia să-şi facă temele, sau hârtia împăturită care ţinea închise uşile dulapului. Câte amintiri frumoase îl legau de locul acela... Câte momente de neuitat...
Nopţile cu discuţii interminabile... Dani imitând paşii lui MC Hammer... D-na Pârvu verificându-le lecţiile... Ţigările fumate pe ascuns, la geam... Prima dată când o sărutase pe Corina...
....

Vara 1995

Cana sări de pe birou şi se făcu ţăndări sub pumul năpraznic al lui Mihai. „Sunt un mare idiot!" îşi spuse el printre înjurături, încercând să-şi potolească dorinţa de a distruge tot ce-i cădea în mână. Să o sărute pe Cori fusese cea mai mare prostie! Nu înţelegea ce a fost în capul lui! Era atât de convins că-şi poate ţine impulsurile sub control şi „BANG"! Îl apucase când se aştepta mai puţin! Era adevărat că nici ea nu-l respinsese... Dar asta nu mai conta. Ba dimpotrivă. Era cu atât mai rău! Lucrurile ar fi putut să degenereze. Îşi aminti cu o durere vecină cu plăcerea cum degetele ei fine îi mângâiaseră faţa şi părul, iar buzele ei îi răspunseseră la sărut ca şi cum l-ar fi aşteptat de-o veşnicie şi se cutremură. Îi revăzu în gând părul răvăşit şi privirea furioasă, atunci când o răsturnase pe pat, prinzând-o de mâini. Îi simţi din nou respiraţia fierbinte pe faţă şi corpul mic imobilizat sub greutatea lui. Îşi aminti valurile de sânge care-i pulsaseră în tâmple atunci când renunţase să se mai controleze şi o sărutase. Nu putea să-şi imagineze unde găsise puterea să se oprească atunci când ea se lipise de el, dar îi mulţumi cerului că o făcuse. Şi-o închipui pe dna Pârvu intrând atunci în dormitor şi simţi că i se taie picioarele. Se aşeză pe marginea patului deznădăjduit. Ce fel de om le face aşa ceva unor părinţi ca ei? Cinstiţi, iubitori, corecţi. De ce tocmai Corina, din atâtea fete pe care le-ar fi putut alege? Pentru că ea îl asculta, îl înţelegea, îi era mereu alături. Dar nu ăsta e şi rolul unei surori? Sau poate pentru că era frumoasă, şi plină de viaţă, şi inteligentă şi amuzantă. Dar toate astea nu trebuiau să conteze! Nu aveau voie să conteze! Poate doar într-o altă lume, în care lucrurile ar fi stat cu totul altfel....În lumea aceasta, însă, el trebuia să uite tot ce fusese sau ar fi putut fi între ei.
Până acum reuşişe să evite cu agilitate discuţia despre „fete şi băieţi" pe care dna Pârvu încercase s-o abordeze de vreo câteva ori. Chiar şi-aşa înţelegea foarte bine că trebuie fie atent la ce face şi să-şi ţină cât de mult pantalonii pe el dacă nu vroia să distrugă viaţa unei biete fete aşa cum făcuse nenorocitu' de taică-su. Doamne fereşte să fi fost chiar Corina. Îi era cât se poate de clar că de obicei, în lumea asta, bărbaţii erau prădătorii, iar femeile – victime. Plănuia ca el să fie una dintre excepţii. Încă nu era sigur ce drum va alege în viaţă, dar ştia că trebuie să facă şcoală, să muncească, să nu lase nimic să-i stea în cale. Şi dacă va reuşi să facă toate astea, poate într-o zi va avea succes şi bani, şi va avea ce să ofere acelei femei de care se va îndragosti şi cu care va avea o familie. Copiii lui nu vor suferi niciodată de frig, de foame sau de lipsa unei familii în care să se simtă ocrotiţi şi iubiţi. Nimic altceva nu trebuia să conteze.
....

Apa încetase să curgă în baie de câteva minute dar Mihai nici nu observase. Auzi doar uşa de la baie deschizandu-se cu un scârţâit vag familiar şi se grăbi să iasă în întâmpinarea Corinei. Apariţia ei îl luă însă cu totul prin surprindere. Să poarte o discuţie coerentă cu ea va fi o provocare mai mare decât anticipase. Îi era mult prea greu să se concentreze. Înghiţi cu noduri şi încercă să-şi alunge expresia tâmpă de pe faţă cu o glumă:
-Te pregăteşti de o şedinţă foto pentru Playboy?
Corina îi aruncă o privire ucigătoare, detestând atitudinea lui arogantă. Se sprijinea ca un cowboy de tocul uşii de la sufragerie şi îi urmărea cu privirea fiecare mişcare. Îşi culese hainele de pe jos, bucată cu bucată şi încercă să se strecoare spre camera ei:
-Mă duc să mă îmbrac!

-De ce? Doar te-am văzut mai dezbrăcată de atât! o opri el zâmbind, blocând complet trecerea.
Nu se putea abţine să nu o provoace. Felul în care roşea i se părea absolut adorabil.
-Ok! Perfect! se ambiţionă ea, trântind hainele pe canapea şi încrucişându-şi braţele pe piept. Atunci s-auzim! Pentru ce te-ai hotărât să dai buzna în casă?
-În primul rând n-am dat buzna! Am bătut, am încercat uşa, şi pentru ca era deschisă am intrat. În al doilea rând am venit pentru că nu am de gând să mai stau şi să mă chinui să ghicesc de ce Măria Sa mă tratează cu dosul!
-Eu!? Nu cred că am făcut aşa ceva! Eram pur şi simplu obosită!
-Pff! Te rog! Nu-ţi bate joc de mine! Nu ne cunoaştem de ieri! tonul lui Mihai coborî uşor. Nu înţeleg de ce nu vrei să-mi spui! Credeam că putem să discutăm despre orice...
-Serios!? Despre orice? izbucni Corina. Aşa cum ai discutat şi tu cu mine când ai scos-o pe Monica în oraş!?
Tăcere. O secundă, două, trei. Sprâncenele lui Mihai se apropiau tot mai mult una de alta, într-o expresie de nelămurire totală.
-Monica! Dar nici măcar nu m-am întâlnit cu ea!
-Mihai! discuţia asta o făcea să se simtă chiar mai penibil decât se aşteptase. Las-o moartă!
Mihai o prinse de umeri şi o scutură atât de tare încât trebui să-şi ţină prosopul cu mâinile, de teamă să nu-i ajungă în jurul gleznelor.
-Hei! Ascultă-mă! E adevărat că Monica îmi propusese o ieşire în oraş. Pe moment n-am fost inspirat s-o refuz, dar am făcut-o mai târziu, cât de politicos am putut. E al naibii de agresivă femeia aia!
Inima Corinei bătea în ritm de dans. Încercă să-şi cenzureze bucuria.
-Oricum, nu-i treaba mea! Nu trebuie să-mi dai explicaţii!
-Ba trebuie... Şi vreau! N-am pomenit nimic de Monica pentru că nu-mi pasă de ea! Nu-mi pasă de nici o altă femeie! Tu nu vezi? De când m-am întors aici nu mă pot gândi la nimic altceva!
Nici nu era sigură c-a înţeles exact ce vroia să spună Mihai. Poate îi juca imaginaţia feste. Îl privi în ochi dorind să găsească un semn că totul era adevărat şi ceea ce găsi acolo îi făcu sufletul să se topească de fericire. Îşi înclină uşor capul într-o parte şi mângâie cu obrazul una din mâinile lui Mihai ce încă îi mai strângeau umerii. Îi zâmbi şi-l întrebă torcând ca o pisică:
-La nimic altceva decât ce?
Simţind temperatura din cameră crescând brusc, Mihai o trase spre el, căutându-i buzele. Trupul Corinei se lipi de-al său, dar, hârjonindu-l, gura ei îi alunecă de-l lungul obrazului, şoptindu-i din nou în ureche:
-La nimic altceva decât ce, Mihai?
Dar buzele lui erau prea ocupate acum ca să răspundă. Cori le simţea fierbinţi şi flămânde pe gâtul şi pe umerii ei goi, gata, gata s-o facă să-şi iasă din minţi. Îşi înfipse ambele mâini în părul lui, trăgându-i capul pe spate şi forţându-l s-o privească în ochi.
-La nimic altceva decât...?
-La tine, Cori! LA TINE! Nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la ti...
Buzele ei îl împiedicară să termine fraza.
Îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui şi începuse să-l sărute cu atâta entuziasm că dinţii li se cicniră.
-Auu! gemu el, dezechilibrându-se şi lovind cu spatele tocul uşii.

-Scuze! chicoti ea fără să se dezlipească de el.
Îi mângâie conturul feţei cu vârful degetelor, savurând iureşul de senzaţii pe care apropierea lui i le provoca. Îl privi în ochi şi simţi cum genunchii i se înmuiau în timp ce respiraţia lui devenea din ce în ce mai accelerată sub presiunea anticipării.
Atunci când buzele li se întâlniră, nerăbdătoare şi fierbinţi, Corina înţelese pentru prima oară magia acelui sentiment pe care doar îl bănuise, îl chemase, îl dorise: sentimentul înfricoşător şi euforizant că sufletul tău pereche există. Şi nu mai era nevoie de cuvinte... Nu mai era nevoie de întrebări.
Avu, în schimb, nevoie de câteva secunde pentru a realiza semnificaţia zgomotelor din hol. Se desprinse cu un sentiment de plutire din îmbrăţişarea lui Mihai, înţelegând cu stupoare că cineva tocmai intrase pe uşă.
-Hei! Cori! Eşti acasă?
Corina îşi duse un deget la buze, şi-i făcu semn lui Mihai să rămână pe loc. Încă buimacă, ieşi pe hol în întâmpinarea lui Dani. Bronzat, masiv, chelind înainte de vreme, dragul ei frate stătea în pragul uşii în cel mai nepotrivit moment posibil.
-Surpriză! îi strigă el trântind bagajele şi îmbrăţişând-o.
Corina îl strânse în braţe tulburată. Se gândea cu oroare la întâlnirea inevitabilă dintre el şi Mihai. Nu era pregătită pentru aşa ceva. Ar fi vrut să fi avut la dispoziţie suficient timp pentru a-şi pregăti fratele. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le discute cu fiecare dintre ei înainte. Poate că acele lucruri i s-ar fi părut irelevante chiar cu 5 minute în urmă, dar sosirea lui Dani tocmai schimbase în mod fundamental miza jocului. Nu ştia cum va reuşi să facă slalom printre pericolele acestei întâlniri, dar se înarmă cu cel mai relaxat şi fals zâmbet din repertoriu:
-Hei! Bine-ai venit! înghiţi în sec şi intră direct în subiect. Şi eu am o surpriză pentru tine!
-Ce? Ai câştigat la poker Volvo-ul din faţa porţii?
-Ha! Ha! râse Cori cu junghiuri în stomac. Nu tocmai. De fapt, ...n-o să-ţi vină să crezi al cui e!
Dani ridică din sprâncene măsurând-o din cap până-n picioare. Zâmbi ironic, amintindu-i astfel Corinei cum era (sau cum nu era) îmbrăcată.
-Să-nţeleg că ai musafi...
-E al lui Mihai! îl întrerupse Cori. Mihai Apostol - îl mai ţii minte?
Dani se încordă brusc, încercând să se abţină de la comentarii.
-Cum aş putea să-l uit?!
-Acum stă la Bucureşti şi are o afacere de succes! Îţi vine să crezi? Să ne viziteze după atâţia a.....
-Şi ce caută aici? o întrebă Dani printre dinţi. Pe tâmpla lui dreaptă, Corina remarcă zvâcnirea ritmică a unei vene, avertizând-o că intrase pe un teren minat.
Parcă alegându-şi intenţionat cel mai prost moment, Mihai păşi în holul brusc transformat în arenă. Emoţiile păreau să condimenteze imaginaţia Corinei care vizualiza mulţimea ţinându-şi răsuflarea în tensiunea momentului. Încordarea din atmosferă devenise deodată atât de palpabilă încât simţea că o striveşte.
Ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, Mihai se apropie şi întinse amical mâna către fratele Corinei.
-Salut! zâmbi el în timp ce Dani îi privea lung mâna întinsă cu o expresie greu de descris. Era o combinaţie ucigătoare de dispreţ, dezgust şi sarcasm. Îşi înfundă ostentativ mâinile în buzunare.

-Bine-ai venit pe litoralul românesc! Vreme bună, gagici bune!
Mihai încercă să ignore provocarea.
-Bine te-am găsit! Chiar mă bucur că te văd. Trebuie să vorbim...
-Da,da! Să-mi spui şi mie cum e să fii mare patron. Cred că nu mai ai nevoie să te dai la puştoaice. Îmi închipui că femeile ţi se oferă pe tavă...
-Poftim? Despre ce vorbeşti?
-Hai, nu mai face pe prostul! Ai uitat ce-ai vrut să-i faci Corinei? Îmi pare bine că nu-i aici săraca mama! Ar fi fost prea dureros să te vadă din nou!
-Dani! Cum poţi să spui aşa ceva?! ţipă Corina privind neputincioasă efectul acelor cuvinte ce loveau în Mihai cu puterea unui cuţit. Văzu pe faţa lui întâi uimire, apoi neîncredere, şi mai ales durere.
-Pot să spun ce vreau! i se adresă Dani. Ai uitat că dacă nu eram eu, nenorocitul ăsta te-ar fi violat?
Cuvintele răsunară cu un ecou otrăvit şi distorsionat mult după ce Mihai plecă fără să mai privească înapoi. Şi de data asta, Corina ştia că e pentru totdeauna...

Capitolul 6

Vara 1995

-Te rog să ai grijă de băieţi. Să mănânce, să nu se trezească prea târziu dimineaţa..., să nu distrugă complet casa, zâmbi dna Pârvu către Cori. Să fiţi cuminţi, bine? Am încredere în voi! o îmbrăţişă strâns pe fată, trădând emoţia despărţirii.
Părinţii Corinei plecau în Ardeal pentru câteva zile. Victimă a unui infarct miocardic, vărul primar al domnului Pârvu se stinsese din viaţă fulgerător, iar rudele împrăştiate în toată ţara se strângeau acum pentru a fi alături de familia îndurerată.
În bucătărie, împreună cu mama sa, Corina recapitulă pentru ultima dată meniul următoarelor 3 zile, pregătit cu atenţie de dna Pârvu: brânză, lapte, mezeluri şi dulceaţă pentru dimineaţă şi seară; mâncărică de pui, sote de mazăre şi, la nevoie sarmale din congelator, care trebuiau dezgheţate din timp.
-Da, mamă, ştiu: dacă ni se termină pâinea, luăm de la magazin. Da, o să mâncăm şi fructe, nu e nevoie să-mi spui de 10 ori.
-Bine, bine, gata! Te las în pace! Ah, să nu uiţi de Max.
-Cum să uit, mamă ?! Ştiu ce am de făcut ! Să mă asigur că are apă tot timpul, iar de mâncare îi dau de la noi, plus peştele din frigider, special pentru el… Nu te mai agita atâta !
-Eşti gata, Rodi ? domnul Pârvu se ivi în uşa de la bucătărie. Eu am terminat de încărcat bagajele în maşină.
-Gata sunt. Putem pleca.
În realitate, mai dură vreo câteva zeci de minute bune până când se urcară în Dacia galbenă – mândria familiei. Dani, Cori şi Mihai le făcură cu mâna până când maşina dispăru în capătul strazii, încă nevenindu-le să creadă că sunt complet liberi pentru 2-3 zile. Nici nu ştiau cum ar putea să profite mai bine de tot acest timp preţios. În primul rând mergând la petrecerea dată de unul din prietenii băieţilor în seara aceea.
Până atunci, Dani propuse o baie în mare. Mihai i se alătură. Prin urmare, Cori se văzu nevoită să refuze. În ultima vreme prefera să se ţină departe de Mihai, atât cât putea, fără să bată la ochi. Inventă o scuză oarecare şi se întoarse în camera ei. Se trânti pe pat prost-dispusă şi începu să frunzărească absentă o revistă BRAVO.
Relaţiile cu Mihai începuseră să se deterioreze de la "incidentul" petrecut în camera lui, când o respinsese cu atâta vehemenţă. Cori nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de umilită. Plânsese pe ascuns ore întregi în camera ei, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase de fapt. Mult timp după acel dans din discotecă, încercase să nu se mai gândească la el, să găsească argumente care să-i convingă stomacul şi pulsul că nu mai trebuie să reacţioneze la stimulul numit Mihai. Apoi, el o sărutase. Şi toate gândurile, toate argumentele ajunseseră la lada de gunoi într-o clipă. În ciuda furiei şi umilinţei, înţelegea că pe undeva, Mihai avea dreptate. Nu era normal şi corect ca aşa ceva să se întâmple între ei. Dar cui îi păsa ce era normal şi corect?!
Lui Mihai, evident îi păsa. Şi asta o durea, o jignea, o umilea. Ea ar fi fost gata să renunţe la normal şi corect pentru el, dar reciproca nu era valabilă. Pe lângă toate celelalte fete pe care le sărutase, ea trebuie să-i fi părut o mucoasă penibilă, fără experienţă. Îi întorsese

spatele şi îşi ceruse scuze de la ea. Şi apoi o privise cu aceeaşi expresie pe care i-o surprindea în fiecare zi, studiându-l cu coada ochiului. Iar atunci când, ca din întâmplare, se întâlneau, privirile lor ricoşau ca şi cum brusc, s-ar fi izbit de un gard electic. Parcă un zid invizibil se ridicase între ei, şi cărămizile fuseseră aşezate de fiecare parte. Comunicarea se redusese la strictul necesar. Dacă nu ar fi fost atât de absorbită de propriile sentimente, Cori ar fi remarcat că şi Mihai se simţea la fel de stânjenit.
Îşi dorise o poveste de dragoste, îşi dorise acţiune şi adrenalină. O aventură care să-i pună sângele în mişcare. Şi se trezise în mijlocul unei încurcături penibile care o umplea de vină, de furie, de jenă, de nesiguranţă şi de atâtea alte sentimente de care s-ar fi lipsit bucuroasă. Prostia asta trebuia să înceteze cât mai curând, dar nu înţeleagea cum. Cum o să-l mai privească vreodată pe Mihai fără să-şi aducă aminte de acel sărut? Cum o să reuşească să pună dop la toate gândurile şi senzaţiile pe care prezenţa lui le stârnea? Ce porcărie!
Era sătulă să rumege din nou şi din nou aceleaşi gânduri prea puţin coerente. Îşi petrecea mai toată ziua punându-şi întrebări fără răspuns despre cum ar putea să şteargă totul cu buretele. În restul timpului visa cu ochii deschişi. Visa un Mihai care simţea la fel ca ea. Un Mihai care o îmbrăţişa şi îi spunea că nu-i mai pasă de reguli şi de ce ceilalţi. Îi şoptea că o iubeşte şi că nu poate trăi fără ea. Că e frumoasă şi că o doreşte. O săruta de fiecare dată mai pasional, mai îndrăzneţ, mai senzual şi nu-i păsa că era încă atât de lipsită de experientă. Pentru că era bucuros să o înveţe.
În realitate, însă, privirile lui o ocoleau acum. Cuvintele cu care i se adresa îi păreau plate şi inexpresive. Se mira cum de ceilalţi nu observaseră nimic. Nu putea să înţeleagă ce se întâmplase de fapt. Era supărat pe ea? Se simţea vinovat? Era dezgustat? Poate că el încă o mai privea ca pe o soră, sau ca pe un copil neştiutor (ah! De-ar înceta o dată s-o mai privească toţi ca pe un copil tâmpit!). Ciudat totuşi, Cori era convinsă că buzele şi corpul lui îi transmiseseră cu totul altceva!...
Trebuia să înceteze să mai repete aceleaşi întrebări fără răspuns. Îi era lehamite! Se simţea obosită ca un câine care aleargă la nesfârşit după propria coadă, într-un cerc epuizant şi inutil. Se ridică, hotărâtă să-şi găsească o ocupaţie care să pună stop acelor gânduri care o bântuiau. Cu siguranţă îi va prinde bine un pic de distracţie diseară! Pâna atunci erau destule de făcut: să pregatească masa de prânz, să se hotărească ce haine va purta, să-şi aranjeze părul şi multe altele.
Seara se apropie pe nesimţite, la fel şi momentul plecării spre perecerea băiatului care se numea Cosmin. Era unul din numeroşii prieteni ai lui Dani şi era fericitul posesor al unor părinţi „de gaşcă". Din când în când, aceştia îi permiteau să organizeze petreceri (aşa zisele „chindii") în timp ce ei îşi găseau câte ceva de făcut departe de casă. Erau doar două condiţii: cheful se încheia la orele 24 şi Cosmin era responsabil cu curăţenia. Frizând iresponsabilitatea, atâta timp cât nu se făceau excese, închideau ochii chiar la prezenţa alcoolului sau a ţigărilor în casa lor. În consecinţă, chindiile lui Cosmin erau întotdeauna un succes, mai ales atâta timp cât fraţii Pârvu erau pe lista de invitaţi. Prezenţa lor garanta muzică bună (Dani aducea cele mai tari casete), fete în număr mare (acolo unde erau Dani şi Mihai, erau întotdeauna şi fete), şi băieţi în număr mare (acolo unde mergeau fetele, de obicei apăreau şi băieţi). Chiar dacă o puştoaică pe lângă ceilalţi, Corina ştia să danseze, era de gaşcă şi în ultimul timp – toată lumea observase – din ce în ce mai frumoasă. Devenise şi ea unul din ingredientele unei petreceri de succes, deşi nu era conştientă de asta.

Când ajunseră, apartamentul era deja plin de lume. Dani duse direct la frigider cele câteva beri pe care le cumpărase în ciuda protestelor Corinei şi le depozită alături de restul proviziei. Era evident că fiecare contribuise cu ceva de băut. În casa lui Cosmin puteai să găseşti orice băutură, de la vodcă la bere sau vin de casă. Se fuma în balcon, prin urmare, majoritatea băieţilor şi chiar câteva fete teribiliste erau acolo. Atmosfera era încinsă. La propriu. Fierbinţeala zilei de vară încă plutea în aer, iar înghesuiala din apartament nu ajuta cu nimic. În ciuda curentului provocat de uşile şi geamurile deschise, trupurile sumar îmbrăcate transpirau discret. Soarele se pregătea să apună şi o dată cu primele semne ale înserării petrecerea începu să se anime. Muzica se auzea din ce în ce mai tare şi tot mai mulţi hotărau să părasească balconul, canapelele şi scaunele în favoarea ringului improvizat de dans. Corina nu avea nevoie de prea multe invitaţii. La fel şi Ana, prietena ei. Li se alăturaseră şi câteva colege de şcoală din anii mai mari, urmate de vreo trei băieţi mai îndrăzneţi. Pe margine, discret, apăruseră alte câteva „bisericuţe". Fete şi băieţi încă reţinuţi, bălăngănindu-şi mâinile pe lângă corp în ritmul muzicii, prefăcându-se că discută despre ceva interesant şi aruncând priviri furişe către gaşca celor populari, din mijoc. Cori era în largul ei. Orice ring de dans, chiar şi improvizat, îi dădea un sentiment de euforie. Se simţea în elementul ei, sexy, stăpână pe situaţie, matură. Dani apăru şi el, urmat de câţiva sateliţi de sex feminin. Demonstră câteva scheme noi punând astfel în pericol lustra (şi sănătatea mintală) a vecinilor de dedesubt. Cori îl căută şi pe Mihai din priviri, dar acesta nu apăru alături de Dani aşa cum s-ar fi aşteptat.Un junghi în stomac îi dădu ideea că ar putea fi cu una dintre fete în vreun colţ mai intim al casei. Ignoră gândul, concentrându-se asupra muzicii. Începu o melodie lentă şi unul din băieţii pe care îi cunoştea doar din vedere se grăbi să o invite. Acceptă absentă. În întunericul ce se vroia romantic al camerei îl căută din nou pe Mihai din priviri în timp ce încercă să supravieţuiască dansului. Atunci când nu o călca pe picioare, partenerul ei cu palme transpirate încerca discret să o pipăie. Alături de ea, Ana dansa cu Cipi, prietenul ei şi Corina se întrebă cât va mai dura până se vor retrage discret într-unul dintre dormitoare. Mulţumi cerului că melodia se termină înainte să ajungă să facă o scenă, se scuză şi părăsi sufrageria în căutarea lui Mihai. Îl găsi în bucătărie jucând cărţi cu câţiva cunoscuţi. Părea într-o dispoziţie bună. Atât de bună încât o invită să li se alăture. Acceptă bucuroasă. Oricum la dans rămăseseră doar cuplurile amorezate. Era momentul blues-urilor interminabile. Se aşeză lângă Mihai - locul în care nimeni nu ar fi remarcat că evitau să se privească şi luă o gură din paharul lui de suc - spre deosebire de Dani, Mihai nu se atingea niciodată de alcool. Împiedicându-se unul de celălalt, doi băieţi de la masă (restul erau fete) se grăbiră să-i ofere un pahar curat şi să o servească. Intră în joc şi timpul păru să treacă pe nesimţite. În mijlocul distracţiei generale, stânjeneala dintre ea şi Mihai dispăruse ca prin farmec. Se simţea în largul lui, glumea şi din când în când o atingea ca din întâmplare sau îi ciufulea părul – un gest pe care ştia că ea îl urăşte. Cori se relaxă şi ea. Râdea cu poftă, deşi la cărţi pierdea de fiecare dată (ha! cică noroc în dragoste). Din când în când, îşi examina pe furiş pielea braţului sau dosul palmei. Ar fi putut să jure că atingerea lui Mihai lăsa urme vizibile, fierbinţi. De fiecare dată constata că totul era în regulă – stomacul ei era singurul care le remarca.

Pierduse noţiunea timpului când îşi dădu seama că ceasul de pe perete arăta aproape de ora 12. Se pregăteau să încheie atunci când Dani se ivi în prag puţin ca prea „bine-dispus".

-Hei, Mihai! Vii cu noi în Mamaia, la disco? în spatele lui mai erau vreo 5-6 băieţi zgomotoşi.

-Nu! Mulţumesc! Cred că ar trebui să o ducă cineva acasă pe Corina, era o urmă de iritare în vocea lui.
-Hai nu fii fraier! E destul de mare să se descurce! văzu expresia lui Mihai şi bătu în retragere. Sau o duci şi apoi iei un taxi. Ne întâlnim acolo!
-Altădată! refuză Mihai scurt, punând punct discuţei.
-Treaba ta! mormăi Dani, întorcându-se pe călcâie. Hai băieţi!
-Mihai, eşti sigur că nu vrei să mergi? Eu mă descurc. Pe bune! spuse Cori.
-Fii serioasă! Vin acasă. Chiar n-am chef de discotecă în seara asta!
Îl ajutară pe Cosmin să strângă urmele oricăror „substanţe” clandestine şi plecară spre casă încărcaţi cu trei pungi de gunoi – ţigări, sticle de bere, de vin, de vodkă.
Nu aveau de mers mai mult de un sfert de oră pe jos. Aruncară pungile la cea mai apropiată pubelă şi în timp ce făceau primii paşi în întunericul strazilor lăturalnice tăcerea se instală între ei, palpabilă şi concretă ca un al treilea pieton. Din când în când, lătratul câinilor din cartier se auzea sinistru. Aerul răcoros al nopţii de vară înfioră braţele goale ale Corinei. Şi le încrucişă peste piept, încercând să se încălzească. Mihai o privi din colţul ochiului şi oftă imperceptibil. Îşi trecu un braţ după umerii ei. Trupul lui era fierbinte sub tricoul subţire, de parcă în lumea sa ar fi fost mai cald. Dacă nu ar fi trebuit să meargă în continuare, Corina ar fi rămas nemişcată, de teamă să nu alunge atingerea lui Mihai. Punea un pas în faţa celuilalt, încercând să elimine orice alt gest inutil. Poate dacă va fi cuminte el o va ţine la pieptul lui până ajung acasă. Ar fi vrut să închidă ochii, dar îi era teamă să nu se împiedice. Merseră în tăcere câteva minute. Tensiunea se acumula între ei ca norii pe cer înainte de ploaie. Corina avea senzaţia distinctă că ceva urma să se întâmple. Era ca o presimţire sumbră care îi scutură coloana vertebrală. Involuntar, se apropie mai mult de Mihai, aşezându-şi capul în scobitura umărului lui. Băiatul se încordă şi o respinse uşor:
-Cori! şopti el ca şi cum ar dojeni un copil.
Corina tăcu şi îşi reluă locul, evitându-i privirea.
Mihai îşi coborî braţul şi se îndepărtă uşor de ea, făcând-o să se simtă ca o leproasă. Toată umilinţa şi furia ieşiră la suprafaţă într-o clipă, sufocând-o:
-Şi acum ce facem, Mihai? Iar o să ne ignorăm? Continuăm să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?
Se înfuriase brusc, înţelegând că se întorc la aceeaşi şaradă, în care nu-şi vorbeau şi nu se priveau. Băiatul o privi mirat, fără să scoată un cuvânt.
-Ştii ceva? Hai să clarificăm lucrurile! Am înţeles: nu te interesez! M-ai sărutat atunci şi ţi-ai dat seama că nu-ţi plac!
-Cori! încercă să o prindă de braţ, dar ea se zmuci.
-Lasă-mă să termin! Ai fi putut să-mi spui în loc să te porţi ca un idiot!
Era din ce în ce mai nervoasă. Se oprise în mijlocul drumului şi gesticula.
-Sunt prea neexperimentată pentru tine, m-am prins, ok? Ştiu că mă vezi ca pe un copil! Ştiu că nu te atrag!
Ochii lui Mihai se făceau din ce în ce mai mari. Se oprise şi el şi încercă să spună ceva, dar Corina i-o luă din nou înainte, de data asta mai calm:
-E în regulă! Ok? Pot să trăiesc cu ideea! Da’ asta înseamnă că nu ne mai vorbim? Înseamnă c-o să ne simţim penibil pentru tot restul vieţii? E o tâmpenie! Vreau să fie din nou ca înainte!
-Şi eu vreau să fie ca înainte, dar ai înţeles totul greşit! Mă comport ca un idiot tocmai pentru că e invers decât ai spus tu...

-Cum adică invers? întrebă Cori buimacă.
-La naiba! Chiar vrei să mă faci s-o spun?!
Era rândul Corinei să facă ochii mari.
-Adică îmi place de tine prea mult! Chiar nu înţelegi? se întoarse pe călcâie şi continuă să meargă spre casă cu paşi mari, cu mâinile înfipte în buzunare şi umerii aplecaţi. Cori aproape alerga să ţină pasul cu el.
-Atunci de ce nu-mi vorbeşti? De ce mă eviţi? De ce mă respingi? îi strigă ea.
-Ştii foarte bine de ce! îi răspunse el peste umăr la fel de grăbit. Pentru că-mi eşti ca o soră!
-Dar nu sunt! Nu-i adevărat!
Se apropiau deja de casă. Mihai tăcu, grăbind pasul. Puse mâna pe poartă şi se întorse o clipă către Corina.
-Îţi dai seama ce-ar spune lumea? Ce-ar spune Dani? Părinţii tăi? intră în curte iar fata îl urmă. Nu se gândise niciodată serios la asta, dar acum îşi dădu seama că dacă mama sau tata ar fi ghicit că e ceva între ei, Mihai sigur ar fi trebuit să plece din familia lor, într-un fel sau altul. Se cutremură. Intră în casă în urma lui Mihai, pierdută în gânduri. Acum înţelegea. Ce proastă fusese că nu-şi dăduse seama mai devreme! Ce oarbă! Ce egoistă!
El se grăbi spre camera lui. Poate că interpretase tăcerea ei ca fiind sfârşitul conversaţiei. Poate pur şi simplu vroia să fie singur. Corina îl opri, totuşi, punându-i o mână pe umăr şi întorcându-l spre ea.
-Îmi pare rău! Ai dreptate! Nu ştiu ce-a fost în capul meu! Îmi doream atât de mult să fiu cu tine...., că pur şi simplu nu m-am gândit! Lacrimi de tristeţe şi vinovăţie îi umplură deodată ochii şi fu prea târziu să încerce să le ascundă. Scutul ridicat de Mihai se topi ca prin minune. Îi şterse uşor lacrimile şi îi prinse tâmplele strâns în palme, căutându-i privirea.
-Şi eu vreau acelaşi lucru! Nici nu ştii cât!... Dar nu aş putea niciodată să le fac asta părinţilor tăi, după cât au făcut ei pentru mine!
O îmbrăţişă strâns, îngropându-şi faţa în părul ei, aşa cum numai el ştia s-o facă, mângâindu-i spatele gol în bluza de vară. Șopti mai mult pentru sine însuşi:
-Indiferent cât de mult te doresc!
Se retrase blând din îmbrăţişare şi-i aranjă Corinei o şuviţă rebelă de pe frunte. Îi puse un deget pe buze când ea încercă să vorbească.
-Noapte bună, Cori! Şi-ţi promit că de mâine voi încerca să fiu ca înainte!
Dispăru în camera lui înainte ca fata să se dezmeticească.
Vorbele lui încă îi sunau în minte minute întregi după ce se aşezase în pat. Mihai o dorea! Spusese că îi place de ea PREA MULT!! Că ar vrea să fie cu ea! Restul nici nu mai conta. Corina simţea că pluteşte! Îi venea să ţopăie, să strige în gura mare!
Inima îi bubuia în tâmple. Mirosul lui încă îi stăruia în păr. Atingerea mâinilor lui încă îi ardea pielea, înfiorând-o. Închise ochii, lăsându-şi imaginaţia să rătăcească. Dacă într-adevăr şi el o dorea la fel de mult trebuia să existe o soluţie!... Bineînţeles că exista! Şi era atât de simplă! Nu vor spune nimănui nimic. Nu va afla nimeni. Va fi cel mai bine păzit secret din viaţa lor. Nu era deloc imposibil... Iar pe parcurs sigur va apărea o soluţie mai bună. Nu era nici o grabă.
De ce nu se gândise la asta acum un sfert de oră, când stătea de vorbă cu Mihai? Nu mai avea răbdare. Trebuia să-i spună! Sări din pat şi în drum spre ieşire se opri în faţa oglinzii. Îşi aranjă în grabă cu degetele părul răvăşit şi aproape se sperie de strălucirea ochilor fetei care o privea din oglindă. Tricoul pe care-l purta pe post de pijama era destul

de lung pentru a-i acoperi chilotul aşa că se hotărî să nu mai îmbrace nimic altceva. Vroia să fie cât mai sexy pentru el. Trebuia sa-l .... seducă. Ah! Poate că era momentul ca fanteziile ei să se transforme în sfârşit în realitate. Ieşi din cameră ca o furtună, de teamă să nu-şi piardă curajul. La intrarea în camera lui Mihai ezită o secundă. Pe sub uşă nu se vedea lumină. Se hotărî să bată şi când răspunsul veni imediat trase adânc aer în piept şi intră. Fără să aprindă lumina se duse direct către Mihai şi se opri în faţa patului, întrebându-se cum să înceapă. Băiatul se ridică în capul oaselor.
-Ce-i Cori? şopti el.
Cuvintele nu-şi găseau drumul spre buzele ei. Brusc, avea gâtul uscat şi palmele umede. Simţea că nu ar putea articula nici o vorbă. Pulsul îi bubuia din creştetul capului până în vârful degetelor de la picioare. Se hotărî într-o secundă de nebunie. Făcu un pas, până când genunchii îi întâlniră muchia patului şi cu un gest scurt îşi trase tricoul peste cap, aruncându-l la nimereală, în întunernic. Pentru un moment ce păru interminabil, totul îngheţă. Auzi vag ticăitul ceasului de pe perete acoperit de sunetul asurzitor al inimii ei. Îşi dădu seama că nici Mihai nu respira. Se aplecă spre el ca o somnambulă, îi pipăi faţa şi umerii goi în timp ce buzele i le căutau pe ale lui. Le găsiră aşteptând-o, ezitând. Şi cu o siguranţă pe care nu o simţea îl făcu să uite în acel moment de orice ezitare. Ştiu asta când îi simţi mâinile căutând-o, trăgând-o mai aproape, fierbinţi. O răsturnă pe pat exact aşa cum o făcuse în visele ei şi-i mângâie faţa şi părul. O sărută din nou dorind mai mult, şi mai mult. Când însă mângâierile lui începură să coboare pe corpul ei aproape gol, Corina simţi un semnal de alarmă declanşându-se în interiorul ei, făcând-o să se simtă mai confuză ca niciodată. Oare nu se grăbise, oare era în stare de asta? Când Mihai îi cuprinse talia strâns cu un braţ şi o lipi de trupul lui, înţelese că el era mult mai pregătit decât ea. Inconştient, panica o făcu să devină rigidă ca o scândură. Aceleaşi mâini care cu câteva secunde în urmă îl trăgeau spre ea, deveniseră acum scut. Mihai nu avu nevoie decât de o fracţiune de secundă ca să înţeleagă. Se retrase cu viteză uimitoare. Însă trecură momente lungi până îşi recăpătă respiraţia şi coerenţa.
-De fapt de ce-ai venit? Ce vrei de la mine? se răsti el furios la Corina şi continuă înainte ca ea să-i răspundă. Te rog pleacă. Acum!
Corina fugise înainte ca el să apuce să termine.
Probabil că Mihai regretă imediat felul în care îi vorbise, căci nu trecură câteva secunde şi o găsi în camera ei, plângând în hohote cu capul îngropat în pernă. Ar fi vrut să moară, să o înghită pământul de ruşine! Era o proastă, şi reuşise să distrugă totul într-o secundă. Nici măcar nu apucase să-i spună de ce venise de fapt. Ah! Ar fi vrut să dispară şi să nu-l mai vadă niciodată! În timp ce lacrimi mari îi udau perna, simţi mâna lui Mihai pe umărul ei gol. Se întoarse spre el fără să-i mai pese că era aproape complet dezbrăcată şi îl împinse cu putere.
-Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd! ţipă ea aproape isteric.
-Corina! Nu fii copil!
Împotriva voinţei ei, încercă să o ia în braţe, să o liniştească.
-Nu! Nu! Lasă-mă-n pace! strigă ea.
-I-aţi mâinile de pe ea, perves nenorocit!
Dani năvăli în cameră şi-i aplică lui Mihai un pumn năpraznic în plină faţă, doborându-l. Era de mirare că nimerise, la cât de ameţit era de la băutură. Mai mult împleticindu-se, se năpusti din nou asupra lui Mihai care încercă să se apere. Pentru un moment, Corina nu înţelese ce se întâmpla. De ce era de fapt Dani atât de furios? Apoi îşi dădu seama

îngrozită. Era dezbrăcată, în camera ei, ţipând la Mihai care încerca să o îmbrăţişeze! Nu era de mirare că Dani reacţionase aşa!
-Nu! Nu! Lasă-l în pace! strigă ea din toate puterile încercând să-şi acopere trupul gol cu cearceaful.
Dani însă era surd la strigătele ei. Părea hotărât să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi Mihai se văzu nevoit să răspundă provocării. Reuşi să se ridice şi îşi concentră toată forţa şi toată panica în pumnul drept cu care-l lovi pe Dani în maxilar, făcându-l să cadă ca un sac.
Mai mult ţipând incoerent, Cori se aruncă asupra fratelui ei, încercând să-l ajute să-şi recapete cunoştinţa. Ca într-un coşmar, ridică privirea şi pentru o fracţiune de secundă văzu expresia devastată de pe faţa lui Mihai. Înainte că ea să apuce să spună ceva, băiatul fugi din cameră. O parte din ea ar fi vrut să-l urmeze. Îi tremura incontrolabil tot corpul şi nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de speriată. Încercă să-l ajute pe Dani să se ridice în picioare, dar abia reuşi să-l târâie până pe patul ei. Îşi trase pe ea primul tricou pe care-l găsi la îndemână şi fugi la baie după o compresă cu apă rece. Nu ştia ce altceva ar fi putut face ca să-l ajute. Uşa de la camera lui Mihai era închisă. Nu dură mult şi îşi dădu seama că incapacitatea lui Dani de a se deplasa avea mai mult de-a face cu alcoolul decât cu lovitura primită. Asta o ajută să-şi ţină sub control panica. Dumnezeule! Ce se va întâmpla acum? Dar mâine? Dar atunci când părinţii lor vor afla? Trebuia să găsească o soluţie să repare toată nebunia asta!
Auzi paşi grăbiţi pe hol şi apoi uşa de la intrare trântindu-se. Nu putea fi decât Mihai. Fugi afară după el. Îl văzu traversând grăbit curtea cu un rucsac mare în spate.
-Mihai! strigă ea şi lacrimi al căror număr le pierduse şirul îi alunecară din nou pe faţă.
Mihai se opri din drum, dar nu se întoarse.
-Mihai! Nu pleca!
Fugi spre el prin întuneric şi-l strânse în braţe cu toată puterea, hohotind. Mihai o înlănţui şi el într-o îmbrăţişare sfâşietoare.
-Trebuie să plec! Locul meu nu mai este aici! o sărută pe frunte cu o privire de lunatic. Spune-le părinţilor tăi să mă ierte pentru tot!
Se zmulse din braţele ei şi fugi în noapte.
Zadarnic, Corina îl rugă pe Dumnezeu ca totul să fi fost un coşmar.

Capitolul 7

-S-a rezolvat, domnule Apostol. D-ra Pârvu va veni la Bucureşti lunea viitoare, împreună cu Cătălin Comşa.
Eficientă şi aparent lipsită de orice expresie ca un android, Dana, secretara lui Mihai, înţepeni în pragul uşii în aşteptarea unor noi ordine. În ultimele luni, de când şeful se întorsese din concediu, învăţase că e mai prudent să menţină o distanţă care să-i asigure ieşirea rapidă şi totuşi diplomatică din birou. Gurile rele puneau proasta lui dispoziţie pe seama crizei economice din ce în ce mai acute. Ochiul ei expert ştia însă că la mijloc nu poate fi decât mâna unei femei. Şi ce femeie trebuie să fi fost aceea care-i sucise minţile lui Mihai Apostol în numai câteva zile! ... Intuiţia îi spunea că era vorba chiar de această Corina Pârvu, uşor nesigură şi excesiv de politicoasă cu care vorbise la telefon. Fetele din contabilitatea erau de aceeaşi părere. Cu toatele, ardeau de nerăbdare s-o cunoască...
Mihai nu ridică privirea din teancul de hârtii de pe birou.
-În regulă. Nu uita să pregăteşti două din apartamentele de protocol pentru ei.
Tăcu şi Dana înţelese. Închise discret uşa în urma ei, fericită să se întoarcă la jocul de Solitaire.
Văzându-se singur, Mihai renunţă să mai pretindă că se poate concentra la ceva mai mult de 2 minute. Obişnuia să creadă despre sine că poate face faţă oricărei situaţii. Dar trebuia să recunoască că nu era pregătit pentru furia incontrolabilă pe care o simţea în ultimul timp. De când se întorsese de la Constanţa era ca un animal în pragul turbării. Rememora de zeci de ori pe zi scena neverosimilă şi umilitoare care-l determinase să plece din nou, fără să mai privească înapoi. De data asta nu trist şi vinovat ci scârbit şi plin de venin. Şi veninul acela părea să-i fiarbă în piept şi în tâmple de câte ori se gândea la cei doi oameni care muriseră crezându-l un prădător sexual, perves, laş, nerecunoscător... Ani de-a rândul acei oameni pe care-i iubise, îi respectase, îi considerase modele de urmat, îl crezuseră în stare să atingă o fiinţă umană, o femeie, o fată, PE CORINA în acel mod!... Şi gândul acesta, care-i făcea carnea să se strângă pe el de groază şi scârbă îl făcuse să iasă din casa aia nenorocită şi să plece cât de repede putuse. La ce să mai ceară explicaţii, la ce să-ncerce să le mai dea? Era mult, mult prea târziu... Pentru ea, atunci, demult, fusese probabil mai uşor să lase lucrurile aşa cum erau decât să spună adevărul... Poate că ar fi putut să înţeleagă asta pe undeva... Pentru ea fusese mai comod... Ce mai conta ce-nsemna asta pentru el, un orfan amărât, pe care oricum nu aveau să-l mai vadă niciodată... Şi-i era scârbă..., scârbă..., scârbă....
Se ridică şi ieşi ca o vijelie din încăpere, făcând în trecere să zboare hârtiile de pe biroul secretarei care sări în picioare speriată.
-Plec. Dacă sunt probleme să se ocupe Marius.
Dispăru din încăpere fără să aştepte vreun răspuns.
Vroia să ajungă cât mai repede la sala de forţă. Singurul loc unde simţea că poate să consume acea energie ucigaşă ce-i acoperea creierul ca o ceaţă ameninţătoare. Trecuseră aproape două luni de când era clientul zilnic al clubului de fitness de peste drum de birou. Instructorul Johnny (desigur Ion în cartea de identitate), renunţase după un timp să-i mai explice că antrenamentul zilnic intensiv nu este recomandabil. De fapt renunţase la orice formă de socializare, cu excepţia salutului monosilabic la venire şi la plecare. Client vechi al clubului, de când le călca pragul în fiecare zi, Mihai nu mai era un considerat un

tip prea simpatic, şi Johnny nu avea nici fineţea, nici dorinţa de a afla de ce. Iar Mihai îi era recunoscător pentru asta. Se săturase de privirile furişe, interogative, îngrijorate, compătimitoare. Se săturase de întrebările „Eşti OK?”, „Vrei să discutăm?”, „Ştii că sunt aici pentru tine?”. Era clar, femeile din ziua de azi urmăreau prea multe seriale americane, prost traduse... Şi nu, nu era OK... Şi nu, nu vroia să discute pentru că nu, nu-i păsa că una sau alta dintre femeile care-l pândeau ca nişte hiene erau „acolo pentru el”. Singura pe care şi-ar fi dorit-o „acolo pentru el” era de fapt cea care-l băgase în toată porcăria asta. Aşa că de data asta prefera să tacă. Prefera să răspundă la salutul monosilabic al lui Johnny şi să tragă de fiare pană când muşchii începeau să-i tremure şi să-l doară mai tare decât creierul acela defect care nu înceta să rememoreze imaginea, mirosul, senzaţia pielii Corinei în braţele lui... Dani scârbit şi dispreţuitor, soţii Pârvu duşi pentru totdeauna, visele lui spulberate, şi din nou Corina... Era ca o pasăre captivă într-o cameră cu oglinzi şi se izbea neîncetat de frânturi de amintiri şi sentimente, incapabil să găsească ieşirea.
Era a doua oară când fugise din casa aceea şi ar fi trebuit ca de data asta să fi fost mult mai uşor. Acum avea o viaţă, o afacere, un apartament la care să se întoarcă. Acum era un bărbat în toată firea şi viaţa lui ar fi putut continua fără să-i lipsească nimic. Pe când atunci.....
....

Sfarşit de vară 1995

-Hei, puştiule! Sigur nu vrei o bere?
-Nu mulţumesc! refuză Mihai politicos, continuând să lucreze departe de ceilalţi muncitori care se strânseseră la încă o pauză de ţigară.
Era bucuros că reuşise să-şi găsească de lucru atât de repede. Şantierul era undeva la periferia Bucureştiului, şi spre uşurarea lui, şefu’ fusese mai mult decât bucuros să-l angajeze la negru. Nimeni nu-i ceruse buletinul sau alte acte, aşa că acum toată lumea îl ştia drept Gabriel Cristea, de 19 ani, din Slobozia. I se spunea însă „puştiu” şi câştigase cu uşurinţă bunăvoinţa tuturor. Mânuia mistria şi gletiera cu siguranţa şi rapiditatea unui profesionist şi muncea bucuros fără oprire de dimineaţa până seara. Era modest, tăcut, înghiţea fără nazuri toate miştourile colegilor şi nu se atingea de alcool. Pentru ceilalţi asta însemna mai multă bere, mai multă distracţie şi mai multe pauze.
Era o zi înăbuşitoare de sfârşit de vară şi Mihai se prăjea pe schela şubredă ca un pui la rotisor, în vitrină. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul braţului şi îşi continuă treaba fără să-i pese că e lipicios ca o moluscă şi probabil, mirositor ca un gunoier. Când dormi într-o baracă de pe şantier igiena personală devine un lux. Acum supravieţuirea era pe primul plan. Nu avea voie să se gândească la câte pierduse în ultimele săptămâni: o familie, prieteni, şansa la un viitor ce promitea şi accesul nelimitat la apă caldă şi săpun. În nici un caz nu se putea gândi că o pierduse pe Corina. Ea nu fusese niciodată a lui. Iar faptul că uitase asta pentru o secundă îl costase totul. Nici nu vroia să-şi imagineze reacţia soţilor Pârvu când auziseră povestea. Era convins că şi Dani îl considera un ticălos. Chiar şi după ce Cori îl lămurise ce se întâmplase de fapt. Totuşi, poate cu timpul vor ajunge să uite acel sfârşit dureros şi să-şi amintească momentele frumoase pe care le petrecuseră împreună, ca o familie. Atât spera: că la final părţile bune aveau să cântărească mai greu în balanţă şi că vor avea o amintire frumoasă despre el. Căci de întors, nu se va mai întoarce niciodată. Începuse o nouă viaţă din momentul în care se

urcase în trenul de Bucureşti şi acum trebuia să aibă forţa să ducă această viaţă pe calea pe care şi-o dorea. Cum? Habar n-avea! O vreme trebuia să mai stea ascuns, să aibă grijă să nu atragă în vreun fel atenţia. Fiind încă minor, poliţia probabil îl căuta. Între timp, se va gândi la o soluţie...
„La naiba! Căldura aste e insuportabilă!" Simţea că nu mai are aer şi că-l apucă ameţeala, aşa că se hotărî să facă totuşi o pauză. Coborî de pe schelă cu gura uscată şi ajunse la apă la timp. Încă o secundă şi simţea că s-ar fi prăbuşit. Bău direct de la furtun şi aplecându-se, lăsă jetul de apă să-i curgă pe ceafă şi prin păr. Căută un petec de umbră şi se trânti acolo epuizat.
-Vezi bă, că până să-ţi facă ăştia statuie ajungi în mormânt! îi strigă batjocoritor unul dintre muncitori, făcându-i pe ceilalţi să izbucnească în râs. Le zâmbi fără chef în timp ce un bărbat negricios şi mic de statură se desprinse de restul grupului şi se îndreptă spre el. Mihai nu ştia exact cum îl cheamă, dar toată lumea îl striga Chioru', pentru că avea un ochi mai sprinten, care se ducea în orice altă direcţie decât cea a tovarăşului său. Pe el îl pusese şefu' să-l supravegheze şi să-l înveţe, până când Mihai se obişnuise cu toate, aşa că petrecuseră destul timp împreună. Chioru' avea 8 clase terminate nu tocmai „magna cum laude" şi o inimă de nota 10. Asta dacă reuşeai să treci dincolo de limbajul colorat. Nu părea trecut de 30 de ani şi, din câte ştia Mihai, nu avea soţie sau copii.
-Auzi mă puştiule? N-ai o ţigare? se scărpină în creştet şi un praf albicios de var se ridică deasupra capului lui ca un norişor.
-N-am, nea' Chiorule! M-am lăsat! spuse Mihai, căci într-adevăr se hotărâse să scape de obiceiul costisitor.
-Nu-i nimic, ţâncule, am io! Şi scoase un pachet de ţigări fără filtru din buzunarul de la piept. Cu un gest automat, bătu capătul pachetului în podul palmei muncite şi-şi supse sonor dinţii stricaţi. Ia zi? Facem o afacere? întrebă el aprinzându-şi ţigara.
Mihai clipi uimit. Ce afacere putea să facă Chioru' cu el?
-Mi-a mărit nenorociţii ăştia chiria şi am nevoe de un coleg de cameră. (locuia într-un cămin de nefamilişti). Stai, mă, nu-mi spune că n-ai bani până nu termin. Pentru tine, las la un sfert.
Suma pe care o spuse i se păru lui Mihai atât de rezonabilă încât un firicel de speranţă începu să-şi găsească drumul spre sufletul lui. Poate totuşi va avea un pat al lui şi o baie la dispoziţie în cincinalul ăsta.
-Şi care-i şpilu' şefe? întrebă Mihai circumspect, încercând să-l privească direct în ochiul bun, dar fără să fie sigur că-l nimerise.
-Nici un şpil, puştiule! Da' eşti reponsabil cu curăţenia... şi nu-mi aduci bagaboante decât dacă-ţi place să-mparţi, rânji ştirb, dar Mihai nu apucă să se îngreţoşeze. Era prea încântat.
-Nici o problemă! spuse el şi apoi se bălbâi: adică, ... vreau să spun,... nu aduc fete şi mă ocup de curăţenie .
-Bine băiete! Mă gândeam eu că vrei să scapi de baraca asta. Aruncă pe jos mucul de ţigară şi îl strivi cu vârful ghetei boţite. Batem palma!
Mihai îi scutură palma bătătorită simţind că face primul pas pe calea dorită. În acea zi, un înger cu 8 clase şi cu dinţi stricaţi venise la el şi adusese darul speranţei şi perspectiva igienei personale.
....
Pe vremea aceea, Mihai era asemeni unui ogar de curse bine dresat: agil, puternic, neobosit, imposibil de abătut de la ţinta sa. Astazi, se simţea secătuit de puteri, pierdut

într-o lume care brusc, începuse să-i pară străină. Se ridica din pat dimineaţa, trăia, mânca, muncea, condus de forţa nebănuită a inerţiei, simţindu-se în fiecare zi mai mult ca un pasager clandestin în propria sa viaţa. Energia vitală de altădată părea să şi-o regăsească doar în sălbăticia furiei şi în forţa devastatoare şi mută a propriei suferinţe. O suferinţă care-l umplea de mirare prin prezenţa ei inoportună, ca o boală pe un organism vaccinat.
Fără Corina, fiecare minut părea să-l aducă mai aproape de coşmarul ce-l bântuia încă din copilărie. Fără ea, era SINGUR. Şi tot oraşul, şi lumea asta întreagă păreau să fie goale. Căci Corina lui nu mai exista. Probabil niciodată nu existase... Corina lui nu şi-ar fi minţit părinţii în felul acela... Corina lui nu ar fi lăsat pe nimeni să acuze un om nevinovat... Ea n-ar fi lăsat lucrurile să ajungă atât de departe...
Şi pentru că nu ştia ce altceva să facă, trăia. Se trezea dimineaţa, se culca seara. Respira. Punea un picior în faţa celuilalt. Continua să existe. Muncea. Se îngrijea ca oamenii ce lucrau pentru el să aibă în continuare după ce trăi. Nu uitase că are responsabilităţi, la fel cum nu uitase că făcuse şi promisiuni. De aceea, peste câteva zile, Cătălin Comşa, proaspăt student, urma să ajungă la Bucureşti. Iar alături de el va fi şi Corina...
-Bună ziua, domule Apostol!
-Bună ziua, Johnny!

*

Dani era înainte de toate un tip puternic. Şi era mândru de asta. În faţa femeilor, în faţa unei valize supraîncărcate, în faţa necazurilor, în faţa vieţii. Fizic şi psihic, Dani era indiscutabil o forţa a naturii. O combinaţie volatilă între un simpatic Saint Bernard şi un grizzly. Şi nu trebuia să-l cunoşti foarte bine ca să-ţi dai seama de asta.
Când vestea bolii doamnei Pârvu căzuse ca un trăznet, urmată la scurt timp de moartea ei, Dani reacţionase aşa cum ştia el mai bine: fiind puternic. Stâncă de neclintit în mijlocul furtunii. Organizator. Om de bază. Înmormântarea luase sfârşit cu toate tradiţiile ei morbide, misterioase, deseori prozaice. Trecuseră zile, săptămâni, luni. Iar Dani era în continuare puternic, ca o stâncă. La fel de dur, la fel de rece. Impenetrabil. Vedea în fiecare zi privirea Corinei, îi vedea lacrimile, o auzea vorbind. Şi tăcea, întorcea capul, pleca. Era mulţumit că reuşea să ţină închisă acea uşă pe care ochii Corinei îl îndemnau să o deschidă. Era mândru. Era puternic.
Acum însă, o vedea pe Cori fiind puternică. Îi privea, pentru a suta oară în ultimele luni, faţa împietrită, lipsită de expresie. De cealaltă parte a mesei din bucătărie, urmărind aproape fără să clipească aburii ce se ridicau din ceaşca de cafea, Corina îi aducea aminte atât de viu de filmele cu zombie văzute în adolescenţă încât simţea cum i se zburleşte părul de pe ceafă. Era o senzaţie deranjantă de care nu reuşea să scape de ceva timp, o senzaţie care-l punea pe gânduri.
Când uşa se trântise în urma lui Mihai, Corina fugise plângând în camera ei. Oricine o cunoştea bine s-ar fi aşteptat la asta. De când erau copii, disputele sau suferinţele ei se concretizau în lacrimi vărsate pe pernă, urmate de o revenire mai mult sau mai puţin rapidă la normal. Drept urmare, reacţia ei nu l-ar fi îngrijorat pe Dani nici dacă ar fi fost suficient de calm ca să-i pese. Însă nu era. Era furios. Nu înţelegea nimic din ce se întâmpla. Ce căuta nemernicul ăla în casa lor? De ce Corina se comporta ca şi cum el, fratele ei, ar fi fost duşmanul? Şi nu în ultimul rând, cum se face că cei mai mari nenorociţi conduc maşinile cele mai tari?

Butonase nervos telecomanda televizorului până târziu în noapte şi totuşi fusese primul care se trezise. Pusese de cafea, închegbase o omletă cu nenumărate ouă şi resturi dubioase de prin frigider. Abia atunci Corina apăruse. Şi în acel moment, când nevoia de cofeină era mai urgentă decât nervii din ajun, o privire îi fusese de ajuns ca să înţeleagă: ceva se întâmplase cu ea. Ceva important.
Apoi urmase „discuţia". Mai degrabă monologul. Căci îi ceruse din start să nu o întrerupă, iar el o ascultase. Îi „raportase" adevărata poveste. De atunci, şi de acum. Îl informa că trăise o minciună timp de 14 ani. Că totdeauna voise să scape de acea minciună, dar o făcea doar acum, când era prea târziu. Că îl iubise pe Mihai, că îl iubea, că era singura vinovată. Şi toate astea cu tonul funcţionarei CFR care anunţa sosirea trenului accelerat la linia 3.
Fusese debutul epocii zombie şi a părului ridicat pe ceafă pentru Dani. În alte circumstanţe, dezvăluirea Corinei ar fi declanşat în el reacţii. S-ar fi înfuriat, s-ar fi mirat, s-ar fi bosumflat, i-ar fi trecut. Însă înţelegerea intuitivă a seismului misterios ce zguduise sufletul Corinei îl împiedicase să reacţioneze. Aveau lucruri mai importante de discutat.
În trecut, el era cel care se ferea de discuţiile despre „sentimente"cu Corina. Acum, când rolurile erau inversate, încercările lui neîndemânatice de a le provoca îl făceau să se simtă penibil, ca o gorilă la un curs de ikebana. Renunţă rapid, mulţumindu-se cu rolul frustrant de observator. Nu era dificil, căci, în timpul zilei, Corina rareori era acasă. Petrecea mult timp cu familia Comşa şi Dani înţelegea că acesta era singurul lucru ce o ajuta să supravieţuiască. Se întorcea acasă doar seara, când el era de obicei plecat deja în oraş, la „o bere" cu prietenii. Dimineţile însă... Dimineţile le petreceau împreună. Oarecum... Micul dejun şi cafeaua, în aceeaşi încăpere.
Şi iată că trecuseră aproape 2 luni şi se aflau tot la masa din bucătărie, ca-n fiecare dimineaţă, tăcând copios. O tăcere care prin recurenţa ei încetase demult să mai fie penibilă. Când telefonul Corinei se auzi sunând din dormitor, amândoi tresăriră. Vag, o auzi vorbind câteva minute în camera ei. Apoi se aşternu liniştea, spartă de zgomotul uşii date de perete. Corina apăru în prag. O mână şi-o apăsa pe piept, încercând să-şi potolească respiraţia. Deasupra celeilalte mâini, cu care-şi acoperise gura, ochii ei erau mari şi vii. Lacrimi de bucurie, teamă şi nerăbdare începură să-i alunece pe obraji:
-Săptămâna viitoare plec la Bucureşti cu Cătălin. Mihai ne aşteaptă!

*

Întinderi fără sfârşit de câmpie şi sate mustind de sărăcie se derulau cu repeziciune dincolo de geamul pătat al rapidului Constanţa – Bucureşti. Umăr lângă umăr cu Cătălin, care bâţâia alternativ din câte un picior, Corina era pierdută în gânduri şi impasibilă ca un exponat. Un duo hilar prin contrast în care ai fi zis că el studia efectele supradozei de cofeină iar ea e un ucenic ninja.
Poate tipul în costum şi cravată din faţa lor, cu ziarul larg desfăcut pe genunchi fără să-l citească, ar fi observat asta dacă n-ar fi fost atât de preocupat. Încerca să se decidă care dintre cel două domnişoare din compartiment e mai apetisantă. Corina, prin frumuseţea ei delicată şi naturală îl impresionase la început. Însă, un al şaselea simţ pe care numai bărbaţii îl au, îl făcea să-şi îndrepte tot mai mult atenţia spre blonda nostimă aşezată de cealaltă parte a lui Cătălin: „al naibii norocos!" O privi cu nările dilatate cum îşi aşeza un picior peste altul, expunându-şi coapsele tinere şi bronzate.
Tânăra îl privi pe furiş cu un început de zâmbet satisfăcut. Îşi ridică o mână cu unghii lungi, complicat desenate şi îşi răsuci pe degete câteva şuviţe din părul blond. Se înclină imperceptibil spre Cătălin şi, printr-o mişcare bruscă şi studiat spontană, îşi aruncă părul

pe spate, având grijă să „biciuiască” astfel faţa băiatului. Îi scăpă un oftat de mândrie pentru capacităţile ei de seducţie: „doi dintr-o lovitură!”.
Dacă n-ar fi bâţâit deja din picioare, Cătălin ar fi început acum. Rezistă tentaţiei de a-şi scărpina grosolan faţa acolo unde şuviţele domnişoarei îl gâdilaseră lăsând o dâră de parfum dulce-greţos. Observase şi el picioarele bronzate şi neliniştite, aşa cum observase şi privirile libidinoase ale partenerului de călătorie de vis-a-vis. S-ar fi simţit stânjenit de triunghiul mut din care involuntar făcea parte, dacă sufletul lui ar mai fi avut loc de asfel de sentimente. Sufletul lui era însă plin. Erau acolo cele mai multe emoţii pe care le simţise vreodată. Era fericit şi speriat, entuziast şi trist, nerăbdător şi îngrozit. Începea cea mai mare aventură a vieţii lui, lăsând în urmă o familie pe care o iubea dureros şi care avea nevoie de el. În câteva luni, viaţa se întorsese la 180 de grade şi începuse să-i arate şi faţa ei frumoasă: generozitatea unor străini deveniţi prieteni, succesul, speranţa, împlinirea. Şi era speriat de moarte!
Alături de el, Corina îşi rezemase capul de suprafaţa dură a geamului, privind în exterior fără să vadă nimic, lăsându-şi trupul să amorţească şi mintea să rătăcească. După bucuria iniţială, plecarea la Bucureşti o înspăimântase. Desigur, era o veste extraordinară pentru Cătălin. Pentru el, sufletul ei se entuziasmase fără umbră de îndoială. Dar pentru ea.... Nu-i luase mult timp să descifreze intenţiile lui Mihai. Nobil, aşa cum îl ştia, îşi ţinuse cuvântul şi îl chemase pe Cătălin la Bucureşti. Era natural ca ea să-l însoţească pentru a-l ajuta cu acomodarea... Atât şi nimic mai mult. Dacă Mihai ar fi vrut mai mult nu şi-ar fi desemnat secretara ca om de legătură. Şi oricum, Corina ştia că nu merită mai mult. O ştiuse încă de la-nceput. De când Mihai plecase şi ea sunase la un număr de telefon mobil (singura cale de comunicare cu el pe care o ştia) la care nimeni nu răspundea. Ar fi putut să insiste mai mult. Ar fi putut să găsească o altă modalitate de a-l contacta, dar la ce bun? Ce-ar fi putut să-i spună fără să intre în pământ de ruşine? Ce scuză avea de fapt? Cum ar fi putut să cosmetizeze adevărul ca să-l facă s-o ierte? Adevărul era că minţise. Adevărul era că nu merita o a treia şansă de la Mihai. Adevărul era că primea acum tot ceea ce i se cuvenea. Aşa că renunţase. Încercase să meargă mai departe spunându-şi că nu e nimic nou pentru ea. Gustase din toate tipurile de suferinţă: îşi pierduse pe rând părinţii, îl pierduse pe Radu, şi apoi, într-un fel, chiar pe Dani. La naiba! Chiar şi pe Mihai îl mai pierduse o dată. Îşi amintea cu o exactitate dureroasă lunile ce urmaseră dispariţiei lui Mihai, cu 14 ani în urmă. Interogatoriile fără sfârşit ale părinţilor, minciunile, teama, vinovăţia, tristeţea...

....

Toamna 1995

-Of! N-am să înţeleg niciodată ce s-a întâmplat cu băiatul ăsta! suspină doamna Pârvu lăsându-şi capul încărunţit pe umărul soţului ei. Părea să se integreze atât de bine în familia noastră. Nu-mi vine să cred ca n-o să-l mai vedem niciodată!
-Eh! Poate totuşi apare, Rodi! Nu te necăji! încercă d-nul Pârvu să o consoleze.
-Ce să mai apară? Au trecut deja două luni, şi nici un semn de viaţă. Cred că e timpul să ne resemnăm.

De pe hol, Corina trăgea cu urechea la conversaţia părinţilor ei. Părea că începeau să se obişnuiască cu ideea dispariţiei lui Mihai. Asta o întrista, dar în acelaşi timp era şi uşurată că nu se va mai vorbi despre el fără încetare. Se bucura că întrebările şi privirile iscoditoare vor dispărea şi că nu va mai fi nevoită să fie în gardă tot timpul. Fusese nevoie de un efort supraomenesc din partea ei şi a lui Dani pentru a-i convinge că nu au nimic de-a face cu plecarea lui Mihai. Versiunea servită tuturor – părinţi, prieteni, chiar şi poliţiei – era că băiatul se hotărâse să ducă o viaţă independentă. Dani inventase chiar o poveste despre o fată mai mare din Iaşi pe care ar fi cunoscut-o în timp ce era în vacanţă la mare şi de care s-ar fi îndrăgostit. Corina confirmase totul şi adăugase singurul strop de adevăr al poveştii. Mihai le mulţumea soţilor Pârvu pentru tot ajutorul şi îşi cerea iertare pentru felul în care plecase. Toată lumea înghiţise pastila fără nazuri, mai puţin mama Corinei. I se păruse ceva în neregulă cu povestea de la bun început. Săptămâni întregi îi urmărise cu ochi de vultur pe amândoi fraţii, dar, în lipsa oricărui indiciu, se părea că în sfârşit renunţase la luptă. Cei doi puteau răsufla uşuraţi.
Corina era recunoscătoare, totuşi, pentru cele două luni de investigaţii şi întrebări. O forţaseră să-şi lase adevăratele sentimente undeva în culisele creierului, bine ascunse de public şi astfel, de ea însăşi. Se întoarse în camera ei întrebându-se când va dispărea acea greutate sufocantă care-i apăsa umerii. Ar fi vrut să poate vorbi cu cineva. Dar despre ceea ce o apăsa cu adevărat nu putea vorbi cu nimeni. Relaţiile ei cu Ana se răciseră considerabil de când era cu acel băiat, Ciprian. Şi oricum, nu credea că ar fi îndraznit să-i povestească ce i se întâmplase. Încercase să vorbească cu Dani. Să-i spună adevărul despre ce se întâmplase. Dar înainte să apuce să spună ceva îi servise el porţia de realitate de care avea nevoie:
-Ce-a crezut nemernicul ăla? spusese Dani furios. Că eşti o târfă care-i cedează din prima?
Şi încă cum! Nu numai că i-ar fi cedat! Dar ea a fost cea care s-a dus la el în cameră şi şi-a smuls hainele de pe ea!
Corinei i se întoarse stomacul pe dos de groază când se gândi ce ar crede Dani despre ea dacă ar şti adevărul. Cum s-ar uita la ea şi cum ar bârfi-o colegii pe la spate dacă ar afla!
Tăcuse atunci şi amânase să spună adevărul fratelui ei. Îl convinsese doar că părinţii lor nu trebuie să ştie că Mihai o „atacase”. La ce ar fi folosit? îi spusese ea. I-ar fi rănit şi i-ar fi făcut să se simtă vinovaţi.
Timpul trecuse, şi pe măsură ce şansele ca Mihai să se întoarcă scădeau, Corina se convinse pe sine însăşi că nu avea nici un rost să-i spună lui Dani adevărul. Oricum pe Mihai nu-l vor mai vedea niciodată... Oricum Dani evita întotdeauna să vorbească despre acea noapte...
Între timp, ziua îşi făcea datoria: mânca, vorbea, învăţa, uneori chiar zâmbea. Era un roboţel care funcţiona perfect, de teamă să nu dea de bănuit. Nopţile se chinuia să descopere multe lucruri. Cum să adoarmă. Cum să adoarmă fără să plângă. Cum să oprească butonul REPLAY din creierul ei. Cum să nu se mai gândească la Mihai. Cum să se obişnuiască cu acel sentiment de vinovăţie care o împiedica să respire. Cum să se comporte ca o adolescentă normală de 15 ani.
....

Dar timpul trecuse, rănile se cicatrizaseră... Apoi apăruseră altele, mai adânci.... Se vindecaseră şi ele... Învăţase să trăiască singură. Era o supravieţuitoare!

Aşa că se apucase conştiincioasă de noul proiect: cum să te aduni cu făraşul, să lipeşti bucăţelele la loc, şi să te faci ca nouă. Şi funcţionase! Continua să respire, spre propria ei uimire.
Apoi venise vestea plecării la Bucureşti. Înspăimântătoare ca o prăpastie în întuneric. Încercase de la început să nu se gândească la momentul în care-l va revedea. Să nu-şi imagineze dispreţul din privirea lui sau bâlbâielile ei în clipa-n care va încerca să-i ceară iertare pentru ceea ce ea însăşi ştia că e de neiertat. Încercase şi desigur, nu reuşise. Nu ştia ce va spune, nu ştia ce se va întâmpla. Nu îndrăznea să spere. Dar undeva, în sufletul ei, dincolo de teamă şi vinovăţie, aştepta cu sufletul la gură să-l mai vadă măcar o dată. Să-l mai privească măcar o dată în ochi, să-i mai simtă mirosul, să-şi mai audă numele pe buzele lui. Şi numai gândul acesta îi făcea inima să bată mai tare. Iar restul nu mai conta...

*

Prin geamurile imense, soarele de toamnă inunda apartamentul luxos, dând un accent uşor melancolic mobilierului simplu, impersonal. Era dotat cu tot confortul necesar locatarilor pasageri, dar era lipsit de pulsaţia vieţii şi a intimităţii pe care un adevărat cămin o are.
Ghemuită pe canapea, în faţa unui LCD de-a dreptul caraghios prin dimensiunile lui exagerate, Corina renunţase să mai pretindă că urmăreşte ceva.
De fapt, ce căuta ea aici?
Trecuseră mai mult de 24 de ore de când ajunseseră în Bucureşti şi nici nu ieşise din apartament. Nu vorbise cu nimeni în afară de Cătălin care fusese şi el mai tot timpul plecat. Nici urmă de Mihai. Doar angajaţii lui (ah, da! vorbise şi cu ei), enervant de serviabili. Un angajat îi adusese cu maşina de la gară, şi tot el îi instalase în cele două apartamente alăturate, situate la acelaşi etaj al unei clădiri ce, după toate probabilităţile, îi aparţinea în întregime lui Mihai. Primiseră mâncare caldă – numai delicatese de restaurant cu fiţe, desigur – tot de la angajaţii lui, ce apăreau la uşă cu expresia „room-service” întipărită pe faţa lor amabilă. Tot ei îi transmiseseră lui Cătălin, doar lui Cătălin: „Domnul Apostol va aşteaptă la birou mâine dimineaţă la prima oră!”.
Era acum 9 şi jumătate seara şi Cătălin încă nu apăruse. O sunase pe la 6 şi o informase că totul e „super”, că Mihai îl prezenta ca fiind nepotul lui, că abia aştepta să înceapă treaba. Oh, să nu uite, de fapt o sunase ca să-i spună că întârzie. Mihai merge la o cină de afaceri şi l-a invitat şi pe el: „Super tare! Nu-mi vine să cred că-i adevărat! Cred că visez!” încheiase el cu o voce care o făcuse pe Corina să i se pună un nod în gât. Îi spusese cât de mult se bucură pentru el şi închisese telefonul. Şi de atunci întrebarea: „De fapt, ce caut eu aici?” Era din ce în ce mai clar că Mihai o evita. Şi nu era sigură dacă ar trebui să se bucure sau să-i pară rău pentru asta.
Era un mod de-a o pedepsi sau pur şi simplu nu-i păsa? Încă nu reuşise să găsească un răspuns întrebărilor ce planau sâcâitor deasupra ei, ca nişte corbi înfometaţi, când zgomotul unor voci pe casa scărilor o făcu să ciulească urechile. Recunoscu vocea entuziasmată a lui Cătălin şi apoi, pe măsură ce se apropia ca un hoţ de uşa de la intrare, începu să distingă şi vocea joasă a lui Mihai. Inima începu să-i bată nebuneşte. Îşi trecu degetele prin păr într-un gest de cochetărie automată şi netezi cu mâinile transpirate rochia mototolită. O îmbrăcase dimineaţă, sperând că-l va vedea pe Mihai. Era rochia ei

preferată: galbenă, vaporoasă, solară. O făcea să se simtă curajoasă. Şi acum arăta ca o zdreanţă.
Încercă să-şi controleze tremurul nervos din stomac, în timp ce-şi lipea urechea de uşă.
-"Unchiule" Mihai, îl auzi ea pe Cătălin, nu ştiam că locuieşti în aceeaşi clădire cu noi!
- Era o surpriză..., îi răspunse Mihai pe un ton distrat. Ne vedem atunci mâine? Continuă el, iar Corina îi auzi paşii depărtându-se pe hol.
Aşadar locuia aici. Fusese aici tot timpul! Şi nu avea de gând nici măcar să o salute!
Se hotărâ într-o fracţiune de secundă. Fără să ţină cont de vocea raţiunii apăsă puternic pe clanţă, dechise uşa şi ieşi în hol:
-Bună seara!
Mihai se întoarse din drum cu o expresie de mirare severă pe faţă. Când privirile li se întâlniră, Corina ştiu că făcuse o greşeală. Îl auzi pe Cătălin răspunzând salutului ei ca de la o depărtare de kilometri. Curajoasă, nu-şi dezlipi ochii de la Mihai.
-Domnişoară Pârvu! Ce surpriză! Spuse el uşor batjocoritor.
-Mihai, ce bine că eşti aici! Chiar vroiam să stăm de vorbă!
Cătălin îi privea cu senzaţia stânjenitoare că devenise un spectator nedorit.
-Acum, răspunse Mihai? Mă scuzi, dar... e târziu. Mâine am o zi plină.
-Nu durează decât un minut...
Tăcere stânjenitoare.
-Te rog, şopti Corina.
Mihai aruncă o privire scurtă spre Cătălin, care-şi studia concentrat pantofii. Ofta.
-În regulă, acceptă el pornind spre apartamentul Corinei. Noapte bună, Cătălin!
-Noapte bună, răspunse băiatul uşurat, grăbindu-se să dispară.
Mihai intră. Înaintă câţiva paşi şi încremeni acolo, cu mâinile înfipte în buzunare şi cu maxilarele încleştate. Tăcea.
-Mihai! Trebuie să vorbim, îl imploră Corina.
-Chiar trebuie?
-Mihai! îl dojeni ea.
-Ascult, îi răspunse el pe un ton dur.
-OK. Ştiu că eşti furios pe mine. Ai tot dreptul să fii. Credeam că ar fi bine totuşi să discutăm despre ce s-a întâmplat.
Mihai nu schiţă nici un gest.
Corina începu să măsoare livingul în lung şi-n lat, încercând să-şi găsească cuvintele.
-Vreau să-mi cer iertare pentru tot, începu ea. Ştiu că ce am făcut e de neiertat. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Ar fi trebuit să-i spun lui Dani adevărul de la început. Nu-mi vine să cred că am trăit o mincună atâţia ani. Nu pot să cred că ai mei au murit fără să afle adevărul.
Mihai pufni dispreţuitor. Corina nici nu avu curajul să-l privească, de teamă că nu ar mai putea continua.
-Am făcut atâtea greşeli şi nu am nici o scuză. La început mi-a fost teamă de ce va zice lumea, ce ar zice Dani şi ai mei dacă ar afla că m-am băgat de bună voie în patul tău. Gândeşte-te. Aveam 15 ani şi pe vremea aia sexul însemna ceva. Era o altă lume...
Mihai începu să bâţâie din picior. Un muşchi i se zbătea nervos în colţul ochiului, iar tăcerea lui era la fel de ostilă. Corina încercă s-o acopere:
-Apoi, a devenit clar că tu nu te mai întorci. A fost atât de simplu să tac în continuare. A urmat infarctul tatei şi brusc, nimic nu mai părea important... Acum ştiu că am greşit cumplit... Atunci însă...

Se opri, căci cuvintele deveniseră de prisos. Nu mai avea nimic de spus în apărarea ei. Îşi făcu curaj şi-l privi pe Mihai pentru prima oară de când începuse să vorbească. Nu se mişcase nici un centimetru. Judecând după expresia lui, nici nu era sigură dacă auzise vreun cuvânt din tot ce spusese. Tăcerea lui încăpăţânată îi dădea un sentiment de nervozitate.
-În fine... Asta am vrut să spun... Că îmi pare rău pentru tot... Că îmi cer iertare...
-...
-Mihai!
Nici o reacţie...
-Mihai, spune ceva!
Se apropie de el, încercând să-i atingă braţul.
Mihai se feri ca ars, dându-se câţiva paşi înapoi.
-Noapte bună! şopti el răguşit, întorcându-se spre uşă.
Corina i-o luă înainte. Se strecură între el şi uşă, strângând clanţa cu o mână, la spate.
Mihai ezită, surprins. Parfumul ei îi sfredeli dureros plămânii, aducând cu el amintiri şi dorinţe pe care avea nevoie să le uite. Însă nici furia şi nici dispreţul lui nu le puteau opri. Iar asta îl încrâncena cel mai mult. Ura insistenţa ei agasantă. Ura tremurul din vocea ei şi acea privire vulnerabilă şi tristă care-i dădea ameţeli de nesiguranţă. Se ura pe el însuşi pentru cât de uşor i-ar fi fost să uite că totul e bâlci şi prefăcătorie. Însă veninul durerii îi dădu mai multă putere decât ar fi crezut. Putere să facă ceea ce trebuia să facă.
Doar un pas îl despărţea de Corina. Îl făcu, lipind-o cu spatele de uşă. Îi dădu la o parte şuviţele de păr de pe gât şi-şi apropie buzele de urechea ei.
-Eşti tot ce detest la o femeie, şopti el, descleştându-i mâna de pe clanţă cu un gest brutal. Egoistă, ipocrită, mincinoasă!
O dădu la o parte ca pe o cârpă.
-Sper să nu te mai văd niciodată! adăugă el, plecând fără să se uite în urmă.
Străbătu holul cu paşi mari şi, după ce bâjbâi nervos să descui uşa, se trânti în cel mai apropiat fotoliu. O durere de cap îngrozitoare îi acompania agasant nervii. Îşi masă tâmplele, încercând să se calmeze, să nu se mai gândească la nimic. Era epuizat de tot efortul nervos pe care-l depusese. Avea nevoie de odihnă. Un duş fierbinte şi odihnă. Căci mâine trebuie să dea ochii cu o nouă zi...
Când telefonul mobil începu să sune, Mihai abia ieşise din baie. Căuta ceva lejer de îmbrăcat, grăbit să se trântească în pat cât mai repede. Răspunse distrat, cu telefonul între umăr şi ureche, în timp ce se îmbrăca. Oare cine îl suna aproape de miezul nopţii?
-Alo, Mihai?
-Eu sunt, răspunse încercând să recunoască vocea bărbătească familiară de la celălalt capăt.
-Te rog să nu închizi telefonul. Ştiu că ai avea toate motivele, dar am ceva important de spus. Am aflat de la Cori ce s-a-ntâmplat de fapt între voi. Să ştii că îmi pare tare rău pentru tot, turui Dani.
-Nu mai interesează scuzele tale, se încordă Mihai. De-aia m-ai sunat la ora asta?
-Nu. Te-am sunat acum pentru că trebuie să ne întâlnim. Vin mâine dimineaţă cu primul tren spre Bucureşti.
-Poftim?! Nu înţeleg....
-Tocmai am gasit o scrisoare de la mama, i-o tăie Dani nerăbdător. A scris-o anul trecut, înainte să moară. Şi e pentru tine!
-....

-Mihai! Eşti acolo?
-Nu înţeleg ce-ar fi avut să-i scrie după atâţia ani unui nemernic care i-a atacat fiica şi apoi a dispărut...
-Despre ce vorbeşti, Mihai? Părinţii noştri nu au ştiut niciodată varianta mea, porcăria cu violul. Şi nici adevăratul motiv pentru care ai plecat. Cori nu m-a lăsat să le spun nimic. A luptat ca o leoaică pentru reputaţia ta!
Mihai încremenise cu telefonul la ureche, în timp ce o mână nevăzută îi ridicase greutatea întregii lumi de pe umeri. În mintea lui, piese nevăzute ale unui puzzle gigantic se rearanjau, făcând loc în suflet culorilor şi speranţei. Gândurile se succedau cu o viteză uimitoare...
-Au crezut că ai plecat pentru că vroiai să fii mai independent, că te-ai îndrăgostit de o moldoveancă şi alte baliverne de-ale noastre.
În doar câteva secunde, până şi aerul pe care-l respira părea diferit pentru Mihai. Aşadar Corina rămăsese Cori a lui. Avusese puterea să îl protejeze. Singura ei greşeală fusese că îl lăsese pe Dani să creadă într-o minciună pe care el singur o născocise. Nimeni nu avusese prea mult de suferit din asta! Acum înţelegea! Ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în ea. Ar fi trebuit s-o asculte şi să-i spună tot ce era în sufletul lui. Şi atunci n-ar mai fi fost nevoie de două luni de chin, de tortură. Nu ascultase nici măcar atunci când ea încercase să-i ofere explicaţii... În loc să asculte, ca un om civilizat, preferase să facă pe durul şi să arunce cu insulte gratuite şi grosolane... Era un prost! Dumnezeule, cât de prost era!
-Hei, Mihai, mă auzi, se alarmă vocea de la celălalt capăt.
-Aud, aud, spuse Mihai aproape râzând. Hai că vorbim mâine, acum am ceva de făcut.... Ăăă... La ce oră ajungi?
-Pe la 10, dar... stai puţin...
-Trimit pe cineva să te ia de la gară, îl întrerupse Mihai vesel. Noapte bună!
Nu putea să mai aştepte nici măcar o secundă! Trebuia să vorbească cu Cori! Trebuia să-şi ceară scuze şi să-i spună că fusese cel mai mare prost! Avea nevoie să o strângă în braţe!
Ieşi din apartament şi străbătul holul aproape în fugă. Era pregătit să bată, să sune, să spargă uşa, dacă era necesar. Dar nu era pregătit pentru ceea ce îl aştepta: uşa Corinei era larg deschisă, lumina din living aprinsă. Totul era cufundat în linişte, o linişte care îi dădea fiori. Refuză să-şi lase mintea să fabrice scenarii de groază şi înaintă spre dormitorul cufundat în întuneric. Trecură câteva secunde până când ochii se adaptară penumbrei. Şi abia atunci o văzu. Întinsă pe pat, ca o prinţesă adormită, Corina dormea cu părul revărsat pe pernă, descoperindu-i ceafa şi gâtul gol. Inima lui Mihai bătea atât de tare, încât îi era teamă să nu o trezească. Se apropie încet de pat şi îngenunche lângă perna ei. Îi mângâie uşor obrazul aproape fără s-o atingă, iar inima i se strânse la vederea urmelor negre de pe pernă, pereche celor de sub ochii şi de pe obrajii ei. Rimel. Lacrimi. Urmele ticăloşiei lui. Acum înţelegea uşa deschisă, aşa cum înţelegea şi de ce Cori adormise cu aceleaşi haine cu care era îmbrăcată ultima oară când o văzuse... Când îi spusese acele lucruri oribile şi o aruncase din drumul lui ca un bădăran, ea fugise şi se refugiase în dormitor, se refugiase în lacrimi.
Se aplecă deasupra ei, şi-i sărută lin tâmpla. Ca un copil deranjat din somn, Cori oftă şi întoarse capul, gâdilându-i obrazul cu părul. Mihai zâmbi, îngropându-şi faţa în suviţele castanii, al căror parfum inconfundabil îl iubea atât de mult. Pe EA o iubea atât de mult, încât simţea că ceva în interiorul lui doare.

-Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă! şopti el, mângâiându-i părul.
Întâi, Corina îi simţise parfumul. Apoi, la hotarul somnului, degetele plimbându-i-se prin păr, mângâindu-i umerii, înfiorând-o. Îl recunoscuse înainte sâ-i audă şoaptele. Prin somn, credea ea, subconştientul îi trimisese cel mai minunat vis, visul salvator. Şi aproape nu îndraznea să se mişte, de teamă să nu-l spulbere. Tot ce-şi dorea era să nu se mai trezească niciodată din acest vis care i-l adusese pe Mihai atât de aproape. Dar vroia mai mult, vroia să-l atingă, vroia să-l vadă. .. Întoarse capul spre el încet, dar nu-ndrăzni să deschidă ochii. Îi simţi pe faţă parfumul şi respiraţia fierbinte şi îşi încleştă maxilarele încercând să controleze tremurul ce-i străbătu tot corpul. Degetele lui îi urmau acum conturul trăsăturilor, dezmierdându-i fruntea, obrajii şi buzele, trasând linia prelungă a gâtului. Gemu uşor, înainte să se poată controla.
-Cori!? Te-ai trezit?... Cori!?
Corina deschise ochii şi pentru prima oară se gândi că poate nu era un vis.
-Mihai..., şopti ea întinzând mâna spre el, pentru a se convinge. Îi pipăi zâmbetul trist şi o lacrimă i se prelinse în colţul ochiului.
Mihai o şterse scuturând din cap.
-Nu! Nu mai plânge, Cori! Am fost un prost! Iartă-mă! Te rog! Iartă toate porcăriile pe care ţi le-am spus...
-N-am ce să iert. Le-am meritat! spuse ea ridicându-se uşor.
-Nu! Nu le-ai meritat! Am fost eu un nenorocit încăpăţânat. Am înţeles greşit totul... A fost o mare neînţelegere...
În sufletul Corinei dansau ielele nebune ale bucuriei. Se temea că inima-i era prea mică pentru atâtea valuri ale fericirii, care-i tăiau rând pe rând respiraţia.
-Mihai! Nici nu ştiu ce să spun... zâmbi ea cu sufletul la gură...
-Ce să spui? Spune că mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu pe tine!... Spune-mi că nici tu nu poţi trăi fără mine! Spune-mi că nimic nu ne va mai despărţi!
Corina încuviinţă râzând.
-Cum ai zis că ai fost? Un prost? îi răspunse ea trecându-şi mâinile prin buclele lui negre. Bine, atunci, prostule! Îţi spun că te iubesc, că nu pot trăi fără tine, că nimic nu ne va despărţi! Dar tu ştiai asta deja, nu-i aşa?
Râzând şi el, Mihai încuviinţă.
Corina îi sprânse capul la piept şi-i sărută părul, în timp ce el îi înlănţui talia cu braţele. Îşi lipi palmele de tâmplele lui fierbinţi şi zâmbi ochilor de care îi fusese atât de dor.
-Vino aici, îl ademeni, făcându-i loc lângă ea în patul încăpător.
-Hmm... gemu el cuprinzând-o în braţe. De 14 ani aştept momentul ăsta!...

*

Când Dani păşi pragul apartamentului de protocol, nu ştia exact la ce să se aştepte. Un şofer scorţos angajat la firma lui Mihai îl luase de la gară cu ordinul de a-l conduce la domnişoara Corina Pârvu. Era nerăbdator şi curios, poate şi puţin agasat de modul în care Mihai îl expediase. Mă rog, poate pe undeva îl înţelegea. Nici el nu fusese prea amabil la ultima lor întâlnire...
Când intră însă pe uşă şi dădu ochii cu Corina, înţelese imediat. Totul era bine. Inspecta cu o privire nehotărâtă câteva ţinute aliniate pe canapeaua din faţa ei muşcând cu poftă dintr-un măr.

Avea părul ud şi purta un halat de baie alb, pufos. Strălucea. Când îl văzu, aruncă grăbită revista şi îi sări în întâmpinare, îmbrăţişându-l. Dani îi zâmbi şi se înţeleseră într-o clipă. Corina era fericită. Nu avea nevoie de alte lămuriri. Ea însă avea:
-Ce-i asta cu o scrisoare de la mama? N-am înţeles nimic de la Mihai! De fapt cred că nici el n-a prea înţeles...
-Da. Păi... Dani se scărpină-n cap... O să ţi se pară ciudat... După ce ai plecat tu am început să mă gândesc... Ştii tu... îşi drese glasul... la problema ta, la noi, la Mihai... la mama...
-Aşa, şi? îl îndemnă Cori din ce în ce mai nelămurită.
-Cred că mi-era pur şi simplu dor de ea, şi am început să mă uit prin lucrurile ei, în pod... Ştii că le-am dus acolo pe toate imediat după ce... trase aer în piept şi continuă, după ce a murit.
-Ştiu. Am tot vrut să fac ordine în ele şi nu am reuşit niciodată..., Corina se mira în sinea ei de cât de schimbat era Dani. Ce te-a apucat? îl întrebă înghiţindu-şi nodul din gât. Acum câteva luni nici nu vroiai sa vorbeşti cu mine despre mama...
-Da, păi... Ştiu că am fost în ultimul timp cam... , căuta cuvântul potrivit...
-Aşaaa...., aşteptă Corina continuarea.
-Cam ... dificil, să zicem, ... credeam că par puternic, stăpân pe mine... Nu ştiu ce credeam, dar m-am înșelat...
-Daaa? se amuză Corina de atitudinea lui spăşită. Şi mă rog, cum ai ajuns la concluzia asta?
-Păi..., cred că tu m-ai ajutat, râse el. Când am văzut zi de zi faţa ta de „puternică şi stăpână pe tine"..., am zis că trebuie să încerc şi altă abordare.
În sinea ei, Corina îi dădea dreptate. Mai aveau cu toţii multe de învăţat despre cum să-şi împărtăşască sentimentele celor pe care-i iubesc. Şi ea şi Mihai, tocmai învăţaseră o lecţie dură despre asta.
-În fine..., continuă Dani, ideea e că, printre lucrurile mamei am gasit şi asta.
Scoase din buzunar un plic nedesfăcut, pe care nu era scris decât numele lui Mihai. Corina se repezi spre el, dar Dani se feri.
-Hei, ce faci? Nu e pentru tine. Am venit să i-l dau lui Mihai. Se uită în jur interogativ. Apropos, unde-i ‚patronu'?
-Vine imediat. Se îmbracă. Ne pregăteam să-l însoţim pe Cătălin la Universitate. E prima lui zi. Vii şi tu?
-Nu crezi că l-ar deranja pe Mihai?
-Ce-i cu mine? întrebă Mihai intrând pe uşă îmbrăcat la patru ace. Îi zâmbi lui Dani, când acesta îi întinse amical mâna. I-o prinse şi-l trase spre el, îmbrăţişându-l frăţeşte.
-Gata cu prostiile! Suntem ok, nu? întrebă el bine-dispus.
Se bătură zgomotos cu palmele pe spate.
-Bine-nţeles că da, muşchetare, îi răspunse Dani, făcându-i cu ochiul. Şi din câte-mi dau seama, zâmbi el cu subînţeles spre Corina, o să ne vedem destul de des de acum încolo...
Mihai o trase pe Cori spre el, înconjurându-i talia cu ambele mâini. Îi răspunse lui Dani fără să-şi poată lua ochii de la ea.
-Poate chiar mai des decât ţi-ai închipui...
Cei doi îşi zâmbiră complice, dar înainte ca Dani să poată cere lămuriri, Mihai se întoarse spre el.

-Dar să nu uităm de ce eşti aici... Unde e?
Dani îi întinse scrisoarea, iar Mihai o luă cu o strângere de inimă. Erau ultimele cuvinte pe care doamna Pârvu i le adresase. Era singurul mod în care mai puteau să-şi ia rămas bun.
Se retrase pe un scaun din bucătărie şi întoarse plicul alb, purtând numele lui, pe toate părţile. Nu-şi aducea aminte de când nu mai avusese aşa emoţii. Se uită în jur, şi realiză că era singur în încăpere.
-Ce faceţi, nu veniţi? strigă el.
Deschiseră şi citiră împreună scrisoarea. Ţinând-o pe Cori pe genunchi, în timp ce Dani se aplecase peste umărul lui.

”Dragul meu Mihai,

Probabil că niciodată nu vei ajunge să citeşti aceste rânduri. ştiu asta. Dar uneori, când se apropie de sfârşitul drumului lor, oamenii sunt dispuşi să încerce multe lucruri ciudate.

Terapeuta mea m-a sfătuit să-ţi scriu o scrisoare... Situaţiile şi sentimentele nerezolvate, spune ea, sunt o piedică în calea acceptării diagnosticului. Hm, pe vremuri doar te tăiau şi te trimiteau să mori acasă. Acum vor să-ţi şi placă asta!

Aşa că iată-mă... nu numai scriind, ci şi sperând, iraţional, că aceste rânduri vor ajunge vreodată la tine... Chiar peste ani...

În primul rând, simt că trebuie să-ţi răspund la câteva întrebări:

-DA! Te-am iertat pentru că ai plecat aşa... Ai făcut ce credeai că e bine pentru tine. Şi sper că nu te-ai înşelat! Ştiu că ai avut motivele tale, pe care eu nu le voi mai afla niciodată...

-DA! Am fost furioşi, am fost trişti, am fost speriaţi. Dar timpul le rezolvă pe toate şi, după atâţia ani, momentele frumoase sunt singurele pe care am ales să le rememorez. Şi nu au fost puţine...

-DA! Ştiu că ne-ai iubit şi că ne-ai fost recunoscător. Ne-a spus asta Corina, din partea ta, deşi nu ar fi fost nevoie. Am vazut-o în ochii tăi în fiecare zi, cât ne-ai fost alături.

Un sfat doar: când eşti speriat, când eşti furios, când suferi sau nu ştii pe ce drum s-o apuci, vorbeşte cu oamenii pe care-i iubeşti. Vorbeşte-le şi când eşti fericit. Apoi ascultă-i. Cu ei ***trebuie*** *să poţi să împarţi durerea sau bucuria.* ***Ai datoria*** *să le spui când te-au rănit sau să accepţi când le-ai greşit. Fără ei, viaţa e duşmănoasă şi rece...Un labirint de tristeţi nesfârşite...*

Eh! Ar fi aşa de multe lucruri de spus... De-al lungul anilor mi-am imaginat de atâtea ori că ne vom revedea. Mi te închipuiam de fiecare dată un bărbat în toată firea. Inteligent, cultivat, bun. Un bărbat realizat prin forţe proprii. Nu numai pentru că asta meriţi, ci şi pentru că te ştiu capabil să obţii orice. Ai fost mereu un copil, un OM deosebit şi a fost un privilegiu să devii parte din familia noastră.

Mi-ar fi plăcut să te revăd alături de Corina şi Dani, ca pe vremuri, când eraţi copii. Dar cine ştie... Poate pentru voi nu e prea târziu...

Rămas bun, Mihai!

Cu drag,

Prof. Rodica Pârvu”